

Phía Sau Một Cô Gái

Contents

Phía Sau Một Cô Gái	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	14
6. Chương 6	16
7. Chương 7	17
8. Chương 8	18
9. Chương 9	19
10. Chương 10	20
11. Chương 11	22
12. Chương 12	22
13. Chương 13	23
14. Chương 14	26
15. Chương 15	31
16. Chương 16	32
17. Chương 17	34
18. Chương 18	35
19. Chương 19	37
20. Chương 20	38
21. Chương 21	39
22. Chương 22	41
23. Chương 23	42
24. Chương 24	44
25. Chương 25	47
26. Chương 26	48
27. Chương 27	49
28. Chương 28	49
29. Chương 29	50
30. Chương 30	52
31. Chương 31	54
32. Chương 32	54
33. Chương 33	55
34. Chương 34	56
35. Chương 35	58

Phía Sau Một Cô Gái

Giới thiệu

Từ những bước chân dọc biển ấy, tôi bắt đầu hành trình tìm kiếm những gì ở phía sau một cô gái, từ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-mot-co-gai>

1. Chương 1

Hoa tai bên phải

Chuyện bắt đầu từ một tai nạn dễ thương vào ngày đầu tiên năm lớp 6. Cây bút mực đang chạy trốn tru thì nghẽn. Tôi vẩy mạnh nó để sửa. Một dòng mực phóng ra, đập thẳng hàng lên chiếc áo trắng tinh của cậu con trai ngồi phía trên. Quay đầu lại, cậu ta rướn cổ nhìn xuống lưng áo. Tôi mím môi nặn ra một nụ cười giả lả, trong đầu nhanh chóng tính kế sách: Năn nỉ ỉ ôi. Đề nghị giặt giúp. Tôi tệ nhất là phải xin mẹ ứng trước tiền tiêu vật để đền cái áo khác. Nhưng anh chàng lại cười khoái chí:

- Hớ, tớ mặc áo chấm bi đi học này. Mốt nhĩ!

Cậu ấy tên Nguyên. Và suốt sáu năm sau ngày hôm ấy, lúc nào chúng tôi cũng bên nhau. Cảm tình tôi dành cho Nguyên qua những ngày đến trường, qua những mùa hè đã từng chút, từng chút kết chặt lại.

Một Cuộc Mua Cốc.

Mùa hè năm lớp 11 lên 12, tôi tập tành uống cà phê. Hôm ấy là ngày thứ ba của tuần nghỉ hè đầu tiên. Mãi gần trưa, tôi mới ngủ dậy. Sau bữa ăn nhẹ, tôi pha một cốc cà phê ra ban công ngồi, ngắm ngắm nghĩa những đám mây đen to như đàn khủng long đang tiến quân che kín bầu trời.

Ngay khi chạm môi vào làn cà phê ấm thơm, trong đầu tôi “bính boong” suy nghĩ: “Phải mua một cái cốc cà phê. Một cái cốc xinh đẹp, chuyên dụng chắc chắn sẽ làm cà phê ngon lành hơn.” Nói rồi, tôi điện thoại rủ Nguyên cùng shopping mua cốc. Tuy lèm bèm đôi chút về thời tiết, cậu cũng đến.

Vừa bước vào siêu thị thì trời nhỏ giọt mưa đầu tiên. Tôi tần ngần rất lâu trước quầy sành sứ, cầm lên bỏ xuống mấy chục cái cốc. Nhiều cái rất lạ, rất bắt mắt nhưng không làm tôi vừa ý. Tôi tìm kiếm một chiếc cốc mà chỉ vừa chạm tay vào, cảm giác “phải rồi, chính nó” sẽ lan tỏa từ các tế bào da ở vùng tiếp xúc sang các tế bào da lân cận, rồi cứ thế lan khắp thân người. Lan truyền giống như hiệu ứng domino.

Nguyên chờ tôi, đứng ngắm nghĩa những chiếc đĩa pha lê nhập khẩu ở quầy đối diện. Tôi cầm lên một chiếc cốc màu hồng. Không hề xuất hiện cảm giác lan truyền mong muốn. Nhưng khiến tôi thích thú chính là chiếc cốc màu xanh dương đặt cạnh. Một cặp cốc hồng và xanh – hồng cho con gái và xanh cho con trai. Hai tay cầm cặp cốc ấy, tôi hí hửng bước đến bên Nguyên.

- Thích không? Mỗi người một cái nhé. – Tôi nhún hơi mạnh chữ “người”, ngầm báo hiệu cho Nguyên rằng cách gọi của tôi đã bớt bạn bè hơn. Chứ bình thường tôi sẽ nói “Mỗi đứa một cái nhé”.

- Cốc đôi á? Thôi đi.

- Sao lại thôi? Xinh mà. Để ở nhà uống, có ai biết đâu mà sợ. – Tôi phụng phịu.

- Nhưng có phải cặp kè gì đâu. – Có một cái gì đó rất lạ trong giọng Nguyên.

Tôi nhìn thẳng vào Nguyên. Một suy nghĩ đến nhanh: Nếu bây giờ không nói thật ra hết những gì tôi cất trong lòng bấy lâu, chẳng biết bao giờ mới lại có một dịp vô tình thuận tiện như thế này. Hiện đã là mùa hè cuối cùng của trường trung học. Tôi hy vọng một mùa hè thật khác những mùa hè trước. Tôi đòi hỏi một sự tiến triển.

- Vậy thì bây giờ chúng ta có thể chính thức cặp kè. – Tôi nói sau một cái hít thở sâu.

- Không thể! – Nguyên nói mà từ chối nhìn vào mắt tôi.

- Tại sao? Đừng có chối là những năm qua cậu không có cảm tình với tớ. Tớ có linh cảm của con gái. Hơn nữa, cậu không phải là đang có bạn gái thì làm sao lại không thể? – Dòng máu di chuyển lên mặt tôi như bị đun nóng.

- Nhìn này! – Nguyên nghiêng mặt, chỉ cho tôi chiếc hoa tai pha lê đen lấp lánh trên dáy tai phải của cậu.

- Sao chứ? Bấm từ Tết vừa rồi mà, mới mẻ gì đâu! – Giọng tôi có âm hưởng của tức tối, nghĩ rằng Nguyên đang cố đánh trống lảng.

- Nam tử nữ hữu. Con trai đeo hoa tai chỉ đeo bên trái, hoặc cả hai tai. Chỉ gay mới đeo độc một chiếc hoa tai bên phải. – Nguyên bước đến sát trước mặt tôi, hai tay đút vào túi quần, nói rất trầm. Nhưng những lời ấy lại dội thành thạch lên màng nhĩ tôi.

Tôi nhìn sâu vào đồng tử mắt cậu ấy. Đồng tử bình thường là nói thật. Đồng tử nhỏ hẹp là nói dối. Sao tôi lại thấy đôi đồng tử ấy to đùng như cái chén thế kia?! Tôi định nói một lời nào đó để tình thế bớt căng thẳng, nhưng ngạt không một âm hơi bật ra. Nguyên nhìn tôi, mím môi một cái rồi bỏ đi. Cậu ấy không đưa tôi về.

Tôi không chủ động liên lạc với Nguyên sau đó. Cậu ấy cũng vậy. Suốt hai tháng đầu mùa hè, ngày ngày tôi đón xe buýt ra ngoại thành học làm gốm. Lần đầu tiên, tôi tham gia một hoạt động mà không có Nguyên. Tôi trống trải và buồn bực ghê gớm. Cứ như là bước ra khỏi nhà mà quên chải đầu, ngoại hình thiếu tề chỉnh nên kém tự tin. Sang ngày thứ hai. Sang ngày thứ ba ...

Mọi chuyện dần ổn. Những ngày tôi sống tách ra khỏi Nguyên bắt đầu từ đó. Việc tôi và Nguyên từng chút một trở thành hai đường thẳng song song thân thiết – luôn luôn có nhau nhưng không bao giờ giao nhau – bắt đầu từ mùa hè mà tôi đi học làm gốm ấy.

Học làm gốm là cái cớ để tôi ép bản thân bận rộn và tìm một không gian xa Nguyên. Lòng tôi gào thét trong trăn lự những câu hỏi. Nhưng tôi biết tìm gặp Nguyên là điều tệ nhất để xử lý hoàn cảnh này. Tôi khó mà giữ được bình tĩnh và thông suốt nếu gặp cậu ấy ngay.

Tôi phải tìm cho mình một chính kiến trước. Tôi phải xác minh rõ ràng luồng cảm xúc trong mình. Vì cảm giác của tôi không phải là hụt hẫng và xấu hổ của một cô gái bị từ chối lời tỏ tình. Cảm giác trong tôi khó chịu hơn nhiều.

Suốt cả khóa học, tôi chỉ chuyên tâm nặn ra những cốc cà phê. Bài tốt nghiệp của tôi là một chiếc cốc cà phê trắng phau. Tôi quét mực màu tím sẫm lên ngón cái tay trái của mình – ngón có hoa tay và in vân tay đó lên phần phía trên của quai cầm cốc. Nhìn hết như tôi đã sử dụng chiếc cốc với bàn tay lem luốc.

Một ngày cuối hè, tôi hẹn Nguyên đi cà phê. Trong những lúc nặn đất sét, tôi đã nghĩ rất nhiều về những ngày tháng đã qua và lời thú nhận của Nguyên. Tôi quyết định không tin vào lời thú nhận ấy. Tôi quyết định sẽ gặp Nguyên lần cuối, rồi dứt luôn tình bạn. Bởi cậu ta đã nói dối quá đáng.

Có trăm vạn lý do để từ chối một cô gái, thế mà Nguyên lại chọn cái lý do rẻ nhất: Tự hạ thấp chính mình. Thời ấy, tôi nghĩ gay là một chuyện rất tửm, rất xấu.

Những Lời Quá Thật.

- Hãy thú thật rằng cậu đã phỉnh tớ đi. Chỉ là tớ quá hiểu lầm, khiến cậu khó xử nên cậu phải nói mình là gay. – Tôi chào Nguyên xối xả tại quán cà phê.

- Cho một espresso nóng. – Nguyên nói với anh phục vụ bàn, nhẹ nhàng kéo ghế ngồi, không đáp lại lời tôi.

Chúng tôi trân mắt nhìn nhau, để mặc hai cốc cà phê nóng ấm dần nguội lạnh đi. Rồi miệng Nguyên cong lên giống-một-nụ-cười:

- Ôm một chút. Nâu một chút. Nghe bảo cậu dành hết mùa hè tập tành làm gốm hả? Có làm quà cho tớ không?

- Trả lời câu tớ hỏi lúc nãy trước thì mới nhận được quà.

- Nếu tớ trả lời không giống những gì cậu muốn nghe, cậu có cho tớ quà không? – Ngón tay Nguyên di di trên mép cốc cà phê, mắt đắm chiêu nhìn vào mặt nước màu nâu sẫm trong ấy.

Tôi đặt lên bàn một chiếc hộp, bên trong có cốc cà phê tôi đã làm và đẩy nó về phía Nguyên. Tôi nhìn kỹ cậu ấy. Nguyên đã hót tóc cao hơn, lộ hai tai ra. Chiếc hoa tai pha lê óng ánh đập vào mắt tôi. Nguyên xỏ lỗ tai cả hai bên, nhưng lúc nào cũng chỉ đeo bên phải.

- Biết như thế từ bao giờ? – Lúc đó, trong đầu tôi đã định sẵn là phải hỏi “Cậu thật sự bị gay à?” trước. Thế mà lại thốt ra câu này. Cứ như tư duy tôi đã mặc nhiên chấp nhận chuyện Nguyên gay, bỏ qua câu mào đầu mà vào thẳng vấn đề.

- Lờ mờ suy đoán như thế lâu lắm rồi. Tìm đủ mọi cách chữa, gặp cả bác sĩ tâm lý. Đến đầu năm 11 thì chắc chắn. Mệt mỏi rồi, chẳng muốn cố gắng chối bỏ sự thật làm gì nữa. Đeo cái hoa tai này để nhắc bản thân rằng mình là ai. Càng cố tìm cách lấp liếm cho một cái không thật, càng không thấy vui vẻ.

Nguyên đã nói rất nhiều. Những biện giải khoa học. Những phân tích tâm lý. Những suy nghĩ và lo toan. Tôi cảm giác Nguyên không phải đang trút sạch ra hết những tâm sự đã nén sâu trong lòng. Mà cậu ấy đang tấn công từ muôn hướng, hòng đâm chết cái hy vọng còn le lói trong tôi: Có thể bằng một phép tiên nào đó đem giới tính của Nguyên trở về bình thường, để chúng tôi có thể yêu nhau và tay trong tay cặp kè.

Mẹ Nguyên mang thai và sinh cậu ấy vào năm thứ hai đại học. Vừa học, vừa chăm sóc gia đình, vừa chuẩn bị sinh con khiến người phụ nữ 20 tuổi phải đương đầu với quá nhiều stress. “Có thể stress chính là lý do khiến từ tuần thứ 6 đến thứ 8 trong bụng mẹ, tớ – một phôi thai XY đã không nhận đủ lượng hormone testosterone cần thiết để phát triển hoàn chỉnh các đặc tính nam.

Sự thiếu hormone này không tác động lên cơ thể, nên tớ vẫn trưởng thành đầy đủ như một thằng con trai. Nhưng bộ não thì chịu trận. Nếu nó có mười phần, phải sáu, bảy phần là nữ tính mất rồi. Vậy đấy, tớ gay và không thể chữa. Chẳng lẽ lại mức não đồ đi, thay cái mới. Con người, dù thế nào cũng vẫn là nô lệ của sinh học, của tự nhiên.”

Cái cách Nguyên mạch lạc và chặt chẽ chứng minh mình gay đẩy tôi rơi vào một nỗi súp cảm giác. Tôi thấy nhẹ nhàng khi không còn bị che mắt bởi bí mật. Tôi thấy ỉu xìu trước sự thật – chẳng còn gì để hy vọng, để tự huyễn hoặc bản thân.

Tôi hình dung ra Nguyên lúc né tránh những cặp mắt soi mói đến gặp bác sĩ tâm lý, lúc lục tìm tư liệu sinh học trong thư viện. Những lúc đó, tôi đã ở đâu? Tôi thấy mình vô dụng.

Bầu Trời Đêm Sẫm Màu Cà Phê.

Chúng tôi cùng sang Mỹ du học, nhưng ở khác bang. Nguyên rất “enjoy” cuộc sống mới. Bớt những ánh mắt đánh giá. Bớt những tiếng xì xầm. Lời nói và hành động của cậu trở nên phóng khoáng hơn. Rồi Nguyên biết yêu. Tôi nhớ như in đám sinh viên trong thư viện tròn vo mắt nhìn tôi phần khích gào ầm vào điện thoại, lúc Nguyên thông báo sắp có cuộc hẹn đầu tiên với một người cùng lớp.

Rồi Nguyên ném trái mìn vị chia tay, thất vọng vì yêu, tự đứng dậy và dũng cảm bắt đầu một quan hệ tình cảm mới. Tất cả những kinh nghiệm sống quý báu ấy, tôi luôn chia sẻ cùng cậu ấy.

Về phần tôi cũng trải qua không ít lần hò hẹn, vài lần mang chức danh bạn gái, nhưng chẳng bền lâu. Tôi luôn tìm kiếm cảm giác thoải mái cùng cực – khi con người tôi, cái tốt, cái không tốt-không xấu và cả cái xấu đều được tự do biểu hiện chẳng chút quan ngại. Cái cảm giác tôi có khi bên cạnh Nguyên. Nhưng tôi chưa tìm ra người thứ hai đem nó đến với mình.

Mùa đông năm ngoái, tôi khăn gói sang bang Nguyên ở chơi suốt kỳ nghỉ. Đêm Noel, sau bữa tối no say, sau khi chén sạch cái bánh khúc cây to dùng và xem hết hai cuộn video, chúng tôi tập tành thi vị: Kéo chiếc ghế bành lớn ra sát cửa sổ ngồi ngắm tuyết và uống cà phê.

Nguyên pha cà phê cho tôi vào chiếc cốc sứ trắng phau có in một dấu vân tay tím. Ủ chiếc cốc trong tay, tôi cảm giác như được chiêm nghiệm lịch sử. Chiếc cốc này, nhiều năm trước chính tay tôi đã mân mê cục đất sét nặn ra nó, tỉ mỉ từng chút thu vén thành hình, in dấu vân tay đẹp nhất của mình lên trang trí, rồi đem cho đi.

Để bây giờ, hai bàn tay tôi lại đang hưởng thụ hơi ấm tỏa ra từ nguồn cà phê nóng ấm trong nó. Nếu lúc đó không có Nguyên, thế nào tôi cũng hỏi cái cốc như hỏi một con người: “Mấy năm qua, mi có hoàn thành nhiệm vụ ta giao hay không? Mi đã cùng Nguyên vượt qua bao nhiêu đêm trần trọc? Mi đã uống cạn bao nhiêu mỗi mẹt, bao nhiêu tâm sự của cậu ấy rồi?”

Chiếc cốc ấy vốn là quà tạm biệt Nguyên. Tôi đã cho rằng “Nguyên gay” là lời nói dối được sáng tác nhanh gọn để từ chối mình. Tôi cảm thấy bản thân vô nghĩa trong cuộc sống của cậu – Nguyên nói dối tôi, trong khi tôi luôn đối với Nguyên bằng cả tâm trí và trái tim. Tôi không muốn bên cạnh cậu ấy nữa.

Dù thế, tôi vẫn muốn bằng một cách nào đó chăm sóc Nguyên. Tôi kỳ vọng cái cốc thay mình: Ngày ngày chăm chút cho cậu, ít nhất cũng làm tan được cơn khát. Tôi đã dốc trọn sự dịu dàng và mơ mộng của cô gái mới lớn vào cái cốc, trộn đều cùng các phân tử đất sét. Sau này, đến tận bây giờ, tôi chưa đối với ai ngọt ngào và tử tế như từng với Nguyên.

Hớp ngụm cà phê đầu tiên, tôi khẽ nghiêng đầu sang định khen ngon, thì mắt chạm vào chiếc hoa tai bên phải của Nguyên. Một viên pha lê tím sẫm.

- Mới à?! Màu gì tím rìm!

- Ủ. Lúc đi chọn, vừa nhìn thấy đã biết là phải mua ngay. Tím và tròn y hệt mấy cục mực cậu quăng vào áo tớ ngày xưa.

- Nhớ dai nh! Cũng may là tớ, chứ là một cô gái nào khác thì cậu thành tội nhân thiên cổ. Nhớ kỷ niệm tình yêu kỹ như thế, ai nỡ đi yêu người khác. – Tôi nói rồi cười, cảm giác vừa ấm áp, vừa đắng đắng.

- Tớ luôn biết là cậu rất khác mà. Cậu mạnh mẽ hơn bọn con gái bình thường. Từ xưa tớ đã biết. Đâu phải cô gái 17 tuổi nào cũng có khả năng đứng trước mặt con trai, đồng ý nói anh ta không phải là đang có bạn gái thì tại sao lại không thể cặp kè với mình.

Tôi lườm cậu ấy. Tự nhiên tôi hiểu ra, cái cảm giác rất lạ tôi cảm nhận được trong giọng Nguyên từ chối mình năm xưa chính là hỗn hợp của phân vân và kiên quyết, của nói thật và nói dối, của tin tưởng và nghi ngờ. Cảm xúc của một người đang cân nhắc quyết định có nên chia sẻ bí mật lớn nhất đời mình với người khác hay không.

- Cái ngày theo cậu đi mua cốc là ngày dừng cảm nhất đời tớ. Trước đó, chưa bao giờ tớ nghĩ sẽ có thể nói thành lời cho người khác biết chuyện mình là gay. Ở quầy cốc tách, quả thật tớ rất muốn nhận lời cậu. Lúc đó, cái ý nghĩ ‘phải nói dối’ lớn gấp mấy lần ý nghĩ ‘nên nói thật’. Thậm chí tớ còn nghĩ rất ác là hãy sử dụng cậu để che chắn cho mình. Nhưng cuối cùng tớ lại không gạt cậu.

- Nếu đến bây giờ tớ vẫn còn yêu cậu thì sao? – Giọng tôi tỉnh táo như đó đơn thuần chỉ là một câu hỏi nếu-thì, nhưng lại là những lời thú nhận chân thành. Tình cảm tôi dành cho Nguyên theo thời gian chỉ có sâu sắc hơn, chứ không thể thui chột trở lại thành tình bạn.

- Thì tớ cũng chỉ có thể cảm ơn cậu mà thôi!

Chiếc hoa tai màu tím ánh lên lóng lánh. Hoa tai bên phải – Nguyên không vô cảm với những ánh mắt liếc nhìn và âm thầm đánh giá của người xung quanh. Nhưng cậu vẫn ngang bướng đeo độc một chiếc hoa tai bên phải – Đó là lời tự nhắc nhở: “Phải thực tế và hài lòng với bản thân. Một người có thể nói dối chính mình thì vĩnh viễn cô độc.”

Tôi đã chịu ảnh hưởng quá mạnh, hấp thụ quá sâu triết lý này của Nguyên. Nên vào buổi đêm sẫm màu cà phê ấy, tôi đã can đảm nhìn thẳng vào cậu ấy, nói những lời thành thật nhất:

- Tớ thật sự rất yêu cậu! Yêu nhiều đến mức chẳng cần cậu yêu lại. Tớ chỉ cần yêu hết phần mình đã đủ nhiều để mãn nguyện rồi.

Tôi hộp thêm một ngụm cà phê, rồi ngược mắt nhìn hình ảnh phản chiếu của hai chúng tôi trong tấm cửa kính. Chiếc hoa tai màu tím lại ánh lên lóng lánh.

2. Chương 2

XỎ GIÀY VÀO VÀ CHẠY

(Cho tôi và một chiều Bangkok mưa!)

6:30. Đồng hồ nhảy nhót inh ỏi. Tôi vùng dậy, đánh răng, rửa mặt và tắm với một sự tỉnh táo bất ngờ. Tỉnh táo như thể tôi chưa từng ngủ, chưa từng thức dậy, mà đã thao láo một mạch suốt đêm cho đến sáng. Tôi thay vào áo thun sát nách màu trắng và quần nỉ đen hơi rộng. Tôi thoa son dưỡng môi và túm mái tóc màu hạt dẻ lơ cỡ ngang vai thành cái đuôi gà. Rồi tôi đứng thẳng người, nhìn sâu vào mắt mình trong gương, mỉm cười. Một nụ cười chặt căng năng lượng. Cứ như tất cả calories còn sót lại trong cơ thể từ bữa tối qua đã dồn hết vào nụ cười này vậy. Tôi xỏ vào đôi Converse đỏ và đóng cửa ra khỏi phòng. Trước khi đi ngủ tối qua tôi đã nghĩ “sáng nay mình phải chạy”. Sáng nay vừa mở mắt tôi cũng đã nghĩ “chút nữa mình phải chạy”. Trong mơ, tôi cũng thấy một đôi chân mang giày Converse đỏ đang chạy. Sáng nay, tôi muốn chạy trong đôi giày đỏ xinh xắn. Muốn chạy thật nhanh để xả cạn kiệt cái hồ mồ hôi đang chứa đựng trong cơ thể. Muốn chạy thật mệt để làm đơ hết tất cả các neuron.

Và buổi sáng cuối tháng 8 ấy, tôi đã chạy cật lực trên những con phố trung tâm Bangkok.

Đường Khó Đi Ở Bangkok.

Tôi đến Bangkok vào đầu buổi chiều một ngày giữa tháng 6. Trời nắng nhat. Quang cảnh ướt sũng. Khắp nơi đầy những giọt nước phản chiếu ánh mặt trời bảy màu. Mùi đất ẩm phưng phực và lòng tôi rạo rực. Tôi hăm hở kéo hai chiếc valy to thùng ra khỏi sân bay, vào thành phố tìm phòng trọ. Hết trọn buổi chiều. Cuối cùng, tôi thuê một căn phòng nhỏ nhỉnh ở tầng 5 một căn nhà trong khu Siam Square, trung tâm Bangkok. Để lên nhà, phải leo trọn 121 bậc cầu thang sắt. Lại tốn một buổi tối để sắp xếp, dọn dẹp. Xong xuôi, tôi ngồi tựa vào một góc phòng, mãn nguyện ngắm nghía “cái tổ” tí hìn của mình. Thành tựu đầu tiên ở Bangkok. Tay nắm chặt, tôi đắm mạnh vào không khí: Trước mắt là đường khó đi! Nhưng tôi sẽ đi và sẽ đi rất tốt con đường mình đã chọn từ ba năm trước ...

Mùa hè năm thứ nhất khi đang du học tại Mỹ, tôi theo Sar, anh bạn trai gốc Thái Lan, đến Bangkok chơi một tuần. Và tôi đã thích mê Bangkok. Những vật tôi chạm vào, những điều tôi làm khiến toàn thân tê lại với cảm giác đã – từng – có. Tựa hồ như tôi đã từng sống ở đây, cách xa lâu lắm rồi và giờ mới được quay trở lại. Bước chân tôi trên skywalk sang cả, làn không khí nóng hơi hổi tôi hít thở, những tiếng nói nặng và kéo dài tôi nghe. Tôi âu yếm với những điều tầm thường ấy. Nhất cử nhất động của tôi đều leng keng một sự rộn ràng gây thích thú. Tôi thương yêu vô lý cái thành phố mà mới tuần trước, khái niệm về nó chỉ là một chấm nhỏ trên bản đồ thế giới.

Rồi tôi rời Bangkok trong ngậm ngùi. Vừa bước vào máy bay là mắt tôi ầng ậng nước. Sar kinh ngạc. Tôi cũng kinh ngạc. Cho tới trước lúc đó, tôi đã luôn ra đi hay rời bỏ với nụ cười trên môi. Với người cũng vậy, với nơi chốn cũng vậy.

Vài tuần sau chuyến đi ấy, Sar biến mất. Đột ngột và sạch boong, như đã bốc hơi vào không khí. Bạn bè ái ngại có, hiểu kỳ có, tức tối dùm tôi cũng có. Chỉ mình tôi bàng quang trước sự biến mất êm ái ấy. Tôi không mấy quan tâm. Hoặc tôi yêu Sar nông cạn. Hoặc cả phần trí và hồn của tôi đều đang mãi miết suy tính phải làm thế nào để nhanh chóng trở lại Bangkok.

Đến mùa hè đại học năm thứ ba, sau hàng chục cái đơn gửi đi, cuối cùng tôi lại đến Thái Lan theo một chương trình tình nguyện. Tôi đi qua nhiều tỉnh thành của nước Thái. Chiang Mai ở phía Bắc: tiết trời quanh năm đều như đang giữa mùa thu, nhịp sống êm đềm trong những kiến trúc cổ xưa. Krabi ở phía Nam: nắng vàng, biển xanh, cát trắng, những mái nhà nhỏ xây trên đồi, những con đường lát gạch kiểu cách. Khon Kean ở biên giới với Lào – Campuchia: có rất đông người Việt sinh sống, nắng to và đồ ăn ngon

nổi tiếng nhất nhì nước Thái. Nhưng tôi vẫn thiên vị nhất, mê mẩn Bangkok nhất. Lòng tôi bắt đầu nung nấu một ý định.

Ước Mơ Lớn Đầu Tiên Trong Đời, Bạn Có Còn Nhớ?

Tôi luôn nhớ rất rõ. Ngay từ khi bé tí, tôi đã luôn khao khát thay đổi thế giới, thay đổi con người và càng nhiều người càng tốt. Tôi muốn trở thành vĩ đại. Ngày bé, khi thế giới còn mới mẻ và không bị cột chặt bởi các quy tắc, chúng ta tự do mơ mộng hơn. Ước mơ vì thế cũng mạnh mẽ hơn. Trong tưởng tượng thơ bé của tôi, đầu óc con người như một chiếc hũ: có thể dễ dàng lấy khăn chùi sạch những vết bẩn và cất vào trong đầy kẹo ngọt, hạc giấy, hoa khô – những thứ tốt đẹp.

Ước mơ quyền lực ấy đã theo tôi suốt thời thơ ấu, suốt thời thiếu niên. Khi tôi 18, ước mơ ấy đã thôi thúc tôi chọn quảng cáo để theo đuổi. Tôi tin tưởng bướng bỉnh rằng quảng cáo chi phối cuộc sống rất nhiều: Chúng ta lật phần phạt vô số trang quảng cáo, click hàng chục web giới thiệu trước khi sắm một cái máy tính; chúng ta mua một loại bánh mới chỉ vì tối hôm trước đã thoáng thấy ai đó khoan khoái ăn nó trên tivi ... Quảng cáo, nếu tôi làm tốt thì sẽ khiến rất nhiều người làm theo ý mình. Quảng cáo, nếu tôi làm khéo thì có thể thay đổi cả thế giới. Hay ít nhất cũng thay đổi được hướng đi của tiền trong ví người khác.

Lần thứ hai rời Bangkok, tôi đem theo một niềm tin và một kỳ vọng: Mơ ước của tôi hứa hẹn sáng láng bội phần nếu được thực hiện tại Bangkok. Bangkok là cái nôi của quảng cáo Đông Nam Á, là nơi các ý tưởng, các chiến dịch được lập trình và xuất khẩu sang các nước lân cận. Bangkok là nơi tôi thấy mình được rực rỡ. Dòng năng lượng trong người tôi cuộn mạnh như áp thấp nhiệt đới cấp mười, khi mới chỉ tưởng tượng đến những idea, những chiến dịch sẽ làm. Chỉ cần hình dung thôi, tôi cũng có thể trải nghiệm rõ mồn một cảm giác “biết ngay là nó sẽ tuyệt thế mà”, khi lần đầu nhìn những mẫu quảng cáo chào đời từ các kế hoạch, các phác thảo mà tôi góp công.

Năm học cuối cùng ở Mỹ, tôi lao vào nhiều công việc làm thêm, dành dụm tiền cho một quyết định liều mạng: đến Bangkok tìm việc. Không gia đình, không bạn bè, không sôi tiếng. Bangkok trên thực tế là một nơi xa lạ. Nhưng trong trái tim tôi, đây lại là một cái tổ ấm áp. Tôi mong ngóng, vẽ ra hàng loạt viễn cảnh nguy nga về những ngày mình sắp sống. Tôi thích thú điên cuồng khi cuối cùng cũng sắp chờ được điều bấy lâu mình khát khao.

Công Việc Đầu Tiên: Phục Vụ Cà Phê.

Trong hai tuần đầu ở Bangkok, tôi gửi CV, gọi điện đến hàng loạt công ty quảng cáo xin một cái hẹn với creative director (1). Lúc ấy là đầu tháng 7, mùa các công ty quảng cáo ngập ngụa trong những chiến dịch. Khi tôi gọi đến, họ đều bận, bận và bận. Các cô thư ký khuyên tôi chờ: vài ngày nữa, tuần sau thì sếp sẽ về, sẽ rảnh, rồi tôi sẽ được xếp lịch phỏng vấn NẾU họ cần người. Chờ. Và cầu nguyện rằng họ đang cần người.

Tôi bắt đầu chuỗi giây – phút – giờ – ngày – tuần pháp phổng. Ngay cả lúc ngủ, tôi cũng nắm chặt cái di động. Biết đâu có một creative director “điên điên” sẽ đọc CV của tôi vào đêm khuya hay sáng sớm, rồi phấn khích quá mà gọi! Di động rung thì tim tôi cũng rung. Lại có những ngày cái điện thoại bất động, còn trái tim và trí óc tôi vận động kiệt quệ. Tôi thầm khấn niệm rằng đâu đó đang có người bấm số của mình, thông báo một cái hẹn. Rồi tôi sẽ nhảy cẫng lên, hú hét ầm ĩ. Mà cái điện thoại vẫn không nhúc nhích! Chờ. Tôi cảm thấy bất lực, nhỏ bé và yếu ớt, như đang hai tay dâng cuộc sống cho người khác. Bây giờ tôi tiến hay lùi không do chủ ý của mình, mà do một creative director nào đó có hứng thú gặp gỡ một cô gái ngoại quốc non choẹt hay không.

Càng chờ, thời gian càng trôi dừng đình. Không để sự chờ đợi làm bản thân lờ đờ, tôi bắt đầu hành trình city-tour. Điều yên tâm nhất khi sống ở Bangkok là sẽ chẳng bao giờ nhàn rỗi. Bangkok, luôn luôn có chỗ để đi. Mỗi sáng thức dậy tôi túi bụi với những dấu khoanh đỏ trên bản đồ. Tàu điện trên không, tàu điện ngầm, xe buýt, tuk-tuk, taxi, đi bộ ... Tôi di chuyển không ngừng trong lòng Bangkok. Tôi tới hết tất cả các phòng triển lãm, phòng tranh, các trung tâm mua sắm, các khu chợ đêm. Qua hết hai tuần, tôi đã có thể vẽ ra cho riêng mình một tấm bản đồ Bangkok: Những địa chỉ dành cho người đam mê sáng tạo hình ảnh và shopping.

Bangkok rất kỳ lạ. Những nhân tố cấu thành đô thị mê ly này đối nhau chan chát, nhưng cũng vì thế mà độc đáo. Nằm cạnh trung tâm mua sắm cao cấp Gaysorn chuyên bán thời trang với giá 150.000 baht/cái (2) là một dọc những bàn gỗ tuềnh toàng của các nghệ nhân đường phố – họ làm và bán trang sức, quần áo,

quà lưu niệm với giá chỉ 20-50 baht/cái. (Tôi thích vô cùng những vật phẩm nằm trên những chiếc bàn gỗ đó!) Đối diện đền Erawan linh thiêng tập nập người khấn vái là một quảng trường chuyên tổ chức những tiệc ngoài trời âm ỉ, được tài trợ bởi các hãng bia rượu. Nắm tay, khoác vai dập dìu trên phố là những đôi tình nhân đến từ hai quốc gia: chàng trai Âu Mỹ cao lớn, trắng phau như gấu Bắc Cực và cô gái Thái Lan nâu óng, nhỏ nhắn. Bangkok không có sự trung hòa. Bangkok rất thế này và rất thế kia.

Nhưng có những lúc ngay giữa chuyến đi đang thú vị, một niềm bi đát tự dưng kéo đến, khi tôi chợt nghĩ đến cái ước mơ đang mỗi ngày bớt đi một màu sắc và nhiều thêm một mảng xám. Một công ty gọi tôi phỏng vấn, họ nhận tôi, nhưng phút chót lại gặp rắc rối trong khâu visa làm việc. Đã có quá nhiều người nước ngoài ở đó và theo luật pháp thì không thể nhét thêm một người ngoại quốc nào vào nữa.

Tôi buồn bã hết một ngày, thần thờ ngồi trong tàu điện trên không đi từ đầu Đông sang đầu Tây Bangkok. Rồi lại từ đầu Tây ngược về đầu Đông. Toàn bộ thần kinh và cảm xúc nhúng sâu trong đắng chát. Tôi nhận ra rằng ước mơ đầu chỉ nằm gọn trong tay mình. Nó chịu sự đưa đẩy của muôn vàn điều kiện khác: luật pháp, chính sách công ty và tiền. Số tiền dành dụm đã bắt đầu không đủ cho các chi phí sống. Những đồng tiền đang siết chặt vòng vây quanh tim tôi, bóp thoi thóp ước mơ. Hết tiền thì tôi sẽ phải rời Bangkok.

Rời chuyến tàu điện cuối ngày, tôi đồng hành cùng sự bất mãn ghê gớm về nhà. Tôi có tài, có ước mơ, nhưng sao không thể có một cơ hội để chứng tỏ? Khởi nghiệp, cần nhất là tự tin. Nhưng niềm tự tin trong tôi đang hư hao dần. Mọi cách vỗ vể, trấn an đều không kết quả. Không có tiến bộ thì làm gì có niềm tin. Chán chường và cảm thấy bị ruồng bỏ, tôi run rẩy nhìn đôi bàn chân bước và tự hỏi mình sẽ đến đâu. Ngay lúc ấy, mắt tôi lướt qua cái thông báo tuyển người treo ngoài cửa một quán cà phê – một ngôi nhà gỗ kiểu châu Âu xưa. Sáng hôm sau, tôi vào làm phục vụ tại đó.

Cũng không đến nỗi tồi! Ít nhất cũng có một việc để vận động chân tay và một chút tiền để tiếp tục bơm sự sống cho ước mơ – Tôi nhủ thầm với mình như thế trong lần đầu tiên đứng sau quầy cà phê. Sự khởi đầu của công việc tạm bợ này chỉ ít cũng đem đến cho tôi một niềm hưng phấn nho nhỏ. Ngày ngày, tôi xúng xính trong chiếc tạp dề màu xanh lá, chuyên cần làm việc. Và cái di động lúc nào cũng túc trực trong túi tạp dề. Tôi luôn chờ đợi một cuộc điện thoại có thể thay đổi cục diện đời mình.

Ba tuần chớp mắt trôi qua. Giấc ngủ trở nên đáng yêu vào những đêm thứ sáu và đáng sợ vào những đêm chủ nhật. Đêm thứ sáu: sau đó là hai ngày nghỉ cuối tuần, tôi chẳng phải phải phòng chờ điện thoại. Đêm chủ nhật: hôm sau là thứ hai, một tuần mới mở ra với những cơn chờ đợi. CHỜ. Công việc dù luôn tay luôn chân nhưng chưa từng làm tôi nhức mỏi. Chỉ những cơn chờ đợi khiến phần hồn của tôi rệu rã thành từng khúc.

Sáng mai lại là một sáng thứ hai.

Người Cũ.

Buổi chiều, có một người khách đặc biệt bước vào quán cà phê: Sar.

Tôi đặt một cốc cappuccino trước mặt Sar. Cappuccino được làm theo cách của riêng anh, rót thêm rất nhiều sữa không béo không đường và rắc một lớp dày bột chocolate trên bề mặt bọt. Tôi làm cho mình một cốc latte và đến ngồi đối diện Sar. Cạnh bên cửa sổ, trời mưa, gần Sar, trong tôi là cảm giác đã – từng – có. Có thể đã từng có một buổi chiều mưa, tôi cùng Sar ngồi bên cửa sổ bay bổng theo hương cà phê và mùi đất ẩm.

Chúng tôi yên lặng, mỗi người đùa chơi với suy nghĩ của riêng mình. Tôi hình dung Sar của mùa hè ba năm trước tại Bangkok ... Trái ngược với vẻ hăm hở khám phá của tôi, Sar có thái độ bất hợp tác. Tôi thấy Bangkok đẹp trong chính sự đối nhau chan chát. Sar lại cho là lai căng. Tôi thấy Bangkok lạ với những món thủ công tự chế bán ở lề đường, mộc mạc nhưng bắt mắt. Sar cho chúng là nghèo và bẩn. Tôi học lóm tiếng Thái mọi lúc mọi nơi. Sar luôn chỉ nói tiếng Anh. Tôi ra sức đón nhận. Sar cố gắng chối bỏ.

- Anh đã đi đâu mất?

- Anh bỏ học. Đi khắp nước Mỹ. Về Thái Lan. Đi khắp Thái Lan. Sang châu Âu. Anh cũng đã sang Nam Phi. Rồi về Mỹ. Rồi giờ thì anh ở đây, Bangkok.

- Tại sao lại đi nhiều như vậy?

- Anh muốn đi tìm ... đi tìm ... Đi tìm một cảm giác rất tuyệt vời giống như em đã nói. Em nói khi ở Bangkok, chỉ cần bước đi, hít thở, mở mắt nhìn, lắng tai nghe, em thấy thứ gì cũng tuyệt vời. Anh chưa bao giờ như vậy khi ở nơi mình sinh ra, hay nơi mình lớn lên, hay bất kỳ một nơi nào khác trên thế giới.

- ... - Tôi chẳng nói gì, nhoen cười và bắn thẳng vào mắt Sar ánh nhìn “Anh tiếp tục đi, câu chuyện đang hay.” Khi một chàng trai đang có hứng thú kể chuyện đời mình thì tốt nhất đừng nên cắt lời.

- Nhưng anh nhận ra một điều, nơi sống không quan trọng. Đi đến đâu thì tâm anh cũng chỉ ngập một cảm giác thất lạc, thiếu thốn. Nếu chưa gỡ được cái cảm giác ấy đi, thì ở bất cứ đâu anh cũng sẽ tự hỏi mình đang làm cái quái gì.

Chúng tôi lại rơi vào yên lặng một lúc lâu.

- Ước mơ lớn đầu tiên trong đời, anh có còn nhớ?

- Anh không nhớ rõ nữa. – Sar ngập ngừng – Nhiều lắm. Nhưng không ước mơ nào bền lâu. Anh chưa kịp thực hiện cái này thì đã lại thấy mình đang ước mơ một cái khác. Bây giờ, anh đang muốn trở thành nhà văn, muốn viết một cuốn tiểu thuyết.

- Anh có yêu ước mơ ấy không?

- ...

Tôi và Sar chia tay hôm ấy đã không cho nhau số điện thoại hay email. Chúng tôi gặp gỡ thế là đủ. Năm xưa khi anh biến mất, tôi nhẹ tâng. Bây giờ, cũng thái độ nhẹ tâng ấy: Mỗi người bước vào cuộc sống của tôi đều có một vai trò nhất định. Hết vai trò, họ phải đi.

Trong cuộc sống tôi, Sar đóng vai một lời nhắc nhở. Nhờ anh, tôi nhận ra mình may mắn rất nhiều. Tôi có một ước mơ để yêu. Một ước mơ để chuyên tâm và chuyên cần, để không phải rảnh rỗi đấu tranh với đủ loại cảm giác thất lạc, thiếu thốn, đang-làm-cái-quái-gì. Một ước mơ để dù bước một mình, tôi vẫn không cô đơn. Nhất là tôi có toàn quyền với ước mơ của mình, không như với con người – họ muốn đi hay ở thì tôi chẳng cách chi tác động. Sở hữu một ước mơ là lời chúc phúc ngọt ngào nhất của cuộc sống.

Quyết Định Mới.

Đã từng có lúc vừa rửa cốc, vừa hít hà căng tràn hương cà phê đắng dịu dịu, tôi thấy bằng lòng. Tại sao phải gồng mình chen chân vào quảng cáo, cái ngành cạnh tranh nhất nhì Thái Lan? Trong khi bây giờ, ngày ngày tôi có thể thảnh thơi pha cà phê và ngắm thời tiết giao mùa; mỗi cuối tuần tôi được tung tăng ở các phòng tranh, các chợ lễ đường. Tôi có thể để ước mơ lớn của mình bé nhỏ dần, kém quan trọng dần rồi trở thành ký ức? Pha và hít thở cà phê, hay bất cứ công việc nhàn nhã không cố gắng nào khác là điều mà tôi muốn nhấm nhai làm đến hết cuộc đời?

Nơi sống không quan trọng, cảm giác là quan trọng – Không rõ điều này đúng được mấy phần và có thể áp dụng được cho bao nhiêu người. Nhưng lúc này, nó đang vận vừa vận vào hoàn cảnh của tôi. Tôi vui khi được ở Bangkok, nhưng cũng biết rằng đã đến lúc phải đi. Bởi tôi đang bắt đầu ngập ngựa trong bất mãn, nghi ngờ, mất kiên trì. Tôi cần phải tìm lại phiên bản tự tin, kiêu hãnh và hồ hởi sống của mình. Tôi không thể đứng chôn chân trong cuộc sống. Tuyệt đối không!

Tôi thôi việc ở quán cà phê và nán lại Bangkok thêm một tuần. Một tuần cuối cùng để chờ đợi. Tối thứ tư, tôi đang online gửi CV đến các công ty quảng cáo ở Việt Nam và Singapore thì bỗng góc màn hình nhấp nháy, báo hiệu một email mới. 9:10 tối. Một creative director hẹn tôi phỏng vấn vào thứ sáu. Quảng cáo thật là một ngành bận rộn và không có giờ công sở theo đúng nghĩa giấy tờ. Hai ngày nữa, lại thêm một cơ hội. Tôi bước đến cửa sổ, hướng mắt về phía đường tàu điện trên không. Một chuyến tàu điện phóng vút qua. Ngay lúc ấy, ý nghĩ “sáng mai mình phải chạy” đến trong đầu tôi.

Tôi cảm thấy choáng, nên ngừng chạy, đứng chống tay vào một cột đèn. Hai chân hơi khụy, nửa thân trên cúi về phía trước và miệng hồng hộc thở. Tôi ngờ rằng những mạch máu quanh cổ đang trống rỗng. Cũng tốt. Máu ít lên não chừng nào thì tôi càng bớt nghĩ ngợi chừng ấy. Hôm nay, tốt nhất là tôi đừng nên suy nghĩ, nếu không thì sẽ tự dìm chết mình trong những suy toan, giả sử, lạc quan lộn xộn với bi quan. Hôm

nay, tôi chỉ muốn chạy đến kiệt sức. Vì ngày mai là ngày hẹn phỏng vấn. Vì tới qua tôi đã nghĩ thấu đáo và hài lòng trọn vẹn với suy nghĩ ấy, không muốn vẽ thêm ra những viễn tưởng tương lai khác. Tôi đã chắc chắn rằng: Nếu Bangkok không dành cho một cơ hội, tôi sẽ đi. Làm mới mình một chút, rèn dũa mình một chút, tích lũy thêm một chút. Thời gian tíc tắc qua. Nếu phải đi, rồi cũng sẽ có một ngày tôi trở về trong lòng Bangkok và được bận rộn phần đầu trở thành nhà quảng cáo tài ba.

Tôi tiếp tục chạy. Hôm nay, tôi sẽ chạy như con thoi trong lòng Bangkok. Và sẽ có một ngày của rất nhiều năm sau, tôi bắt đầu buổi sáng bằng cách xỏ giày vào và chạy trong lòng Bangkok. Tôi sẽ vừa chạy, vừa nhớ về những ngày đang sống đây: Một cô gái nhỏ với ước mơ lớn, tìm đến Bangkok vì yêu điên cuồng ước mơ ấy.

3. Chương 3

RẤT GIỐNG TÌNH YÊU

Tình cảm phải đến từ cả hai phía thì mới gọi là tình yêu. Vậy những cảm xúc rất giống tình yêu, nhưng chỉ đến từ một phía thì gọi là gì?

Tôi gặp Nathan hai tháng trước. Anh chuyển đến Hannover từ Texas. Nathan giống một chàng cao bồi với cái mô-tô thay con ngựa, điều thuốc ngậm hồ trên môi, nón nỉ và kính chuồn. Anh luôn đem bên người một cuốn sách. Không ở trong lớp thì Nathan đọc sách cạnh cửa sổ, trên ghế đá hay dưới bóng cây. Thỉnh thoảng tôi thấy anh chăm chú hí hoáy vào một cuốn sổ dày, nhìn như tập bút ký của các nhà văn.

Điệu Disco Của Trái Tim.

Năm ... bốn ... ba ..., “Ciao Bella”, Nathan nhếch mép cười khi lướt ngang qua tôi. Trái tim tôi xoay mấy vòng, nhảy căng lên và giậm xuống đánh bịch. Lại xoay vòng, nhảy căng, giậm xuống.

BỊCH!

Một giấc mơ đẹp. Và trái tim hưng phấn quá độ, đập với tốc độ điên cuồng 200 lần/phút (!) như thể tôi đang đối diện với Nathan ngoài đời thật khiến tôi ... rớt khỏi giường. Lồm cồm bò dậy chui vào chăn, tôi rúc đầu vào chiếc gối bông to ụ êm ái. Thừa uể oải để bắt đầu một ngày mới.

Tôi nằm nghĩ miên man về bài thi tuần trước, về trang web bán hàng second-handed, về cặp kính gọng vàng mới mua, về những thứ có tên và không tên khác. Rồi đầu óc tôi lang thang vào tủ quần áo. “Cái áo thun xanh da trời sẽ hợp với cái váy nhung nâu. Hey, cái đầm ngắn màu đỏ dính một đồng hạt lấp lánh sau lưng cũng ok. Đầm đỏ, nón đỏ, giày đỏ, túi đỏ. Girl in red.” Nghĩ. Nghĩ. Nghĩ. Cuối cùng, thứ mà tôi cố tập trung để không nghĩ tới cũng chui tọt được vào những tế bào thần kinh của tôi: Nụ cười của Nathan, ngạo nghễ và có một ma lực độc đáo.

Trước khi bản thân kịp hoang tưởng thêm về những chuyện ngọt ngào với Nathan, tôi ra khỏi giường. Tôi rất giỏi trong việc nghĩ ra những trò tuyệt diệu và điên cuồng mà các cô gái thích làm với bạn trai mình. Nhưng vấn đề là khi tôi thành nhân vật chính trong suy nghĩ của chính mình, chuyện đó không bao giờ thành sự thật. Tôi không muốn phí thời gian nghĩ lung tung về những chuyện to tát chẳng có cơ thành sự thật. Hôm nay, tôi chỉ mong một điều nhỏ bé và đơn giản: Nhìn thấy Nathan cười và chào tôi buổi sáng. Nhưng ... nếu Nathan cười và chào tôi thì đấy 90% là do phép lịch sự xã giao. Nathan cười với tất cả mọi người anh gặp trong trường với đôi mắt ẩn sau cặp kính chuồn đen. Có Chúa mới biết là khi “say hi”, anh có nhìn người đối diện hay không.

“If I Kiss Him, Will He Stop Talking?”

Katt – chị tôi ngồi trên giường vừa đọc tạp chí, vừa nhìn tôi thử hết váy này đến áo kia trước giờ đi học. Hôm nay tôi có lớp học chung với Nathan. Tôi phải thật hoàn hảo. Katt ở đây để làm stylist cho tôi.

- Mặc ít màu đen thôi, Bella. – Katt nói khi tôi thử vào cái váy dài màu đen.

Ôi, tôi yêu Katt vô cùng. Chị luôn nói những câu đa nghĩa và việc tôi làm là chọn ý nghĩa mà mình muốn hiểu. Mặc ít màu đen trong trường hợp này là mặc một cái váy màu đen thật ngắn.

Mọi người trên đường và trong lớp đều nhìn chiếc váy không thể ngắn hơn của tôi và cái áo thun in hàng chữ “If I kiss him, will he stop talking?” trên ngực. Ngồi vắt chéo chân, tôi hồi hộp chờ Nathan bước vào lớp và ồ à nhìn tôi. Tôi hí hửng với suy nghĩ khi Nathan vào, tôi sẽ đánh bạo đến hôn vào miệng anh. Thì sao nhỉ? Nathan sẽ ngượng chín người và nổi giận với tôi. Hay anh sẽ đề nghị được hôn thêm một lần nữa? Tôi mỉm cười ranh mãnh. Tôi thấy thú vị khi nghĩ rằng mình là một đứa con gái táo tợn và hư hỏng. Tôi chờ. Giáo sư đến. Tíc tắc tíc tắc. Lớp tan. Còn mình tôi ở lại. Hôm nay Nathan không đi học. Tiu nghỉu.

Nhớ Chưa Chắc Là Yêu.

Tôi rất thích nhìn Nathan. Tôi thích nhìn anh ngồi một mình trên ghế đá đọc sách hay viết lách. Tôi thích nhìn anh dựa vào cửa sổ, hút thuốc và thi thoảng lại đưa tay chỉnh cặp kính chuẩn. Có một sức hấp dẫn lạ kỳ khi nhìn Nathan một mình, tự do suy tư trong thế giới của riêng mình. Khi một người ý thức được những suy nghĩ và tình cảm, khi họ lạc sâu một cách hào hứng vào thế giới của mình, khi họ tập trung trọn vẹn vào điều mình đang làm, họ toát ra một sắc đẹp. Sắc đẹp của sự chủ động tồn tại.

Nhìn mãi hóa nhớ. Hôm nào không nhìn thấy Nathan, dù chỉ từ rất xa thôi, là hôm đó tôi bứt rứt khó chịu. Như lúc này đây, trên xe điện về nhà sau một ngày dài không tìm thấy bóng dáng chàng cao bồi Texas, tôi lẩm bẩm một mình “Where are you now?”.

Nhưng nhớ chưa chắc là yêu. Tình yêu luôn khiến tôi ngộp thở. Tôi chưa bao giờ thu gom đủ tinh thần để chấp nhận chia sẻ cuộc sống của mình với một người khác. Cuộc sống mỗi người như một đường thẳng. Khi chúng giao nhau thì tạo thành ngã tư, hết ngã tư rồi thì vẫn sẽ là một đường thẳng. Tôi không muốn để người khác xâm nhập, giao tiếp với cuộc đời mình rồi khi người ấy ra đi, cuộc sống của tôi bẽ cong hay đổi chiều.

Rồi tôi tự vỗ về bản thân: Đó chẳng qua là một sự xâm lăng trí tuệ và trái tim. Những suy nghĩ, những ảo tưởng không đầu không đuôi về Nathan chắc chắn chỉ vì nhìn trộm anh đã thành thói quen của tôi. Tình yêu – thứ mà con người ngàn đời ca tụng chắc chắn phải được cấu thành từ những nguyên tố vĩ đại và rắc rối hơn là những cái nhìn trộm, những câu chuyện băng quơ trong lớp học.

Người Trẻ và Stress.

Hôm nay là chủ nhật và tôi lục cục online vào 7 giờ sáng. Tôi phải gửi cho giáo sư lớp Tâm Lý Học bài luận nháp vào 3 giờ chiều để ông chỉnh sửa. Đề tài là “Người Trẻ Với Stress”. Sau một hồi lúng lúng thông tin, tôi bắt tay vào tác phẩm của mình:

“Người Trẻ và Stress

Giới trẻ gặp rất nhiều nguồn stress. Đó có thể là vấn đề gia đình – bất đồng ý kiến với cha mẹ; hay vấn đề tại nhà trường, công sở – áp lực từ giáo viên, bạn bè, sếp, đồng nghiệp; hay vấn đề tình yêu – cãi vã với người yêu.

Nathan

Nathan

Nathan

...

Nathan

Nathan

Cách tốt nhất để đối phó với stress là tìm người nói chuyện để giải tỏa cảm xúc và suy nghĩ.”

Gửi. 2:30 chiều. Tôi có một tuần để hoàn thành bài luận nháp này nhưng tôi chờ đến những giờ cuối cùng mới bắt tay vào làm. Nước đến chân thì tôi mới có hứng nhay. Tôi thích đặt mình dưới áp lực. Áp lực chính là thứ thúc đẩy trí sáng tạo của tôi hoạt động mãnh liệt.

2:40 chiều. Giáo sư gửi mail trả lời. “What did you write, Bella? Stress is not Nathan. You’ve got one more day to write. Anyway, who is that Nathan? Do I know him?” (Em viết gì vậy Bella? Stress không phải Nathan. Em có thêm một ngày để viết. Mà, Nathan đó là ai? Tôi biết cậu ta chứ?).

Thật là một vị giáo sư hài hước. Thầy cho thêm một tuần thì chắc tôi vẫn chỉ gõ tên Nathan ra khắp bài luận của mình. Thầy muốn tôi viết về stress của người trẻ thì tôi chính là ví dụ sống động nhất. Từ khi chuyển hộ khẩu vào đầu tôi sống, Nathan lấy hết mọi sự tập trung và mọi hứng khởi làm việc của tôi. Tôi cáu với chính mình vì việc nghĩ về anh chàng Nathan suốt. Anh là nguyên nhân gây stress cho tôi. Nhưng nhìn một bài luận với đầy dài toàn chữ “Nathan” xem, thật là sáng tạo!

Tình Yêu Là Mảnh Ghép Cuối Cùng?

Tôi hâm mộ những câu chuyện tình yêu kiểu Romeo & Juliet. Tôi luôn ửng má với một cảm giác lâng lâng mỗi khi xem cảnh lãng mạn của một đôi tình nhân trên màn ảnh, hay đọc tiểu thuyết đến đoạn tình ái ngọt ngào. Tôi luôn mong trong đời sẽ tìm được một người yêu tôi hơn chính bản thân anh ấy. Nhưng tình yêu vĩ đại là chuyện của thì tương lai xa lắm. Còn ngay lúc này, tôi chưa sẵn sàng để dán thân vào tình yêu. Tôi luôn giữ một khoảng cách vô hình với các chàng trai. Tôi thích nhìn các anh chàng hay hay từ xa, gây sự chú ý của họ bằng những bộ cánh bắt mắt, những câu nói bông lơn, rồi thôi! Ngay khi một chàng nào phát tín hiệu muốn cặp đôi là tôi biến mất.

Có những lúc tôi cảm thấy mình đang bước đi, đang hít thở trong một không gian vô vị. Tôi cảm nhận được sự bấp bênh trong chính mình. Cuộc sống của tôi thiếu một mảnh ghép để trở thành hoàn hảo. Nhưng tôi không tin tình yêu chính là mảnh ghép cuối cùng đó. Từ lâu lắm rồi, tôi có niềm tin vững chắc rằng tình yêu không là món ăn chính trong bữa tiệc cuộc sống. Nó chỉ có thể là món gia vị cho thêm đậm đà, thế thôi. Có gia vị thì tốt, mà không có cũng chẳng chết ai. Chỉ là chịu khó ăn nhạt đi một chút.

Nằm im lặng trong bóng tối, tôi quyết định sẽ chấm dứt chuyện này trước khi nó kịp bắt đầu. Không như những lần trước, tôi sẽ không cố gắng tán tỉnh Nathan rồi biến mất tăm. Linh cảm của một cô gái nói rằng nếu dán thân vào thì có thể tôi sẽ không rút ra được. Đã đến lúc quay trở lại nhịp sống bình thường. Cuộc sống còn có nhiều thứ để cố gắng, hơn là chuyện suy nghĩ mãi về một chàng trai mà chẳng biết nên làm gì với anh ta trong tương lai. Tôi thường cho quyết định đứng đắn của mình bằng những phút thả lỏng mơ màng về cái dáng Nathan đọc sách cạnh cửa sổ. Sẽ là lần cuối cùng tôi tự ám ảnh mình bằng hình ảnh anh ấy.

Tôi Lên Chuyến Bus Này.

Tôi có người mẹ lạ kỳ nhất thế giới. Mẹ tôi tin vào horoscope và tử vi một cách điên cuồng. Bà đọc sách horoscope để nuôi dạy các cô con gái. Bạch Dương là cung của tôi. Mẹ đã cố công nuôi dưỡng tôi thành một cô gái cung Bạch Dương hoàn hảo: độc lập, tham vọng và quyết đoán. Còn theo tử vi Ai Cập, tôi được sinh ra dưới sự bảo vệ của Osiris, vị thần của Cái Chết. Nếu một cô gái Osiris biết yêu quá sớm, cô ấy sẽ sa đà và nhanh chóng quên mất những dự định cuộc sống khác của mình. Cô ấy chỉ mờ mắt tuân theo những tiếng thì thầm của ái tình. Mẹ cũng tin vào điều đấy. Mẹ thường bất an khi biết chuyện tôi đang đang đưa với anh chàng nào đó, rồi hỉ hả ra mặt khi tôi báo tin đã tạm biệt chàng trai ấy.

Có phải vì bên cạnh người yêu, một cô gái sẵn sàng hy sinh cuộc sống và ước mơ cá nhân để đánh đổi lấy hạnh phúc? Có phải các chàng trai là nguyên nhân khiến thế giới có ít nữ vĩ nhân đến vậy? Có phải trong quá khứ các nữ vĩ nhân trên con đường của mình đều đã gặp một chàng trai và sau đó họ dừng lại, an phận với một cuộc đời mới?

Có phải đấy là điều mẹ tôi nghĩ khi bà quyết định ly hôn mười năm trước, đưa chị em tôi sang Đức vì nơi đây có tương lai hứa hẹn hơn cho những công trình nghiên cứu của mẹ? Bố thì ở lại Việt Nam. Tôi không biết mẹ đúng hay sai. Bà đánh đổi hạnh phúc gia đình để lấy hạnh phúc trong sự nghiệp. Mẹ lạnh lùng lúc ra đi. Mẹ lạnh lùng trong suốt mười năm. Mẹ luôn tỏ ra bằng lòng với cuộc sống, công việc kể từ ngày rời Việt Nam. Tôi chưa từng thấy mẹ nhớ nhà hay thoáng chút nhớ bố. Nhưng vừa rồi tôi lại thấy mẹ khóc lặng lẽ bên cửa sổ, sau khi biết tin bố sắp tái hôn. Đã mười năm rồi ...

Không bao giờ chờ một chàng trai hay một chuyến bus, vì sẽ luôn có chuyến tiếp theo trong vài phút. Nhưng nếu tôi có thể lên chuyến bus này, tại sao tôi phải để lỡ nó?

“Em Yêu Anh”.

Trên con đường đá trong khuôn viên trường, vừa đi vừa dùng mũi chân nửa hất nửa hứng những bông tuyết rơi gần chạm mặt đất, tôi nhìn thấy Nathan không xa, đang ngồi trên bậc tam cấp, cúi mũi vào một cuốn

sách. Tôi mím môi, chạy lại chỗ Nathan, e hèm một tiếng để thông báo sự có mặt của mình và ...

- Em yêu anh.

Nathan ngược lên nhìn tôi, mặt nghếch ra. Anh chẳng hiểu tôi đã nói gì. Còn tôi thì đã nhanh chân quay phắt bỏ đi. Ôn Chúa, cũng may tôi đã nói bằng tiếng Việt!

Cái cảm xúc rất giống tình yêu đến từ phía tôi trước chính là tình yêu. Những điều xảy ra với chúng tôi sau lần tôi lấy hết can đảm nói “Em yêu anh” chứng minh điều ấy. Tình yêu ... Thường thì sẽ bắt đầu trước với một người và nếu có duyên, nó sẽ dẫn truyền sang người kia.

4. Chương 4

ĐI TÌM CẦU VÒNG

1.

Ngày thứ hai Tâm Khiết ở Moscow, trời bão tuyết. Cái lạnh thấm thắt vào từng giọt máu, rồi theo mạch lan khắp thân người. Cái buốt muốn cắt đôi từng tế bào. Ngồi cuộn mình trong hai tấm chăn bông bên cửa sổ, cô lạ lẫm chiêm ngưỡng khung cảnh trắng xóa mù mịt bên ngoài và lặng lẽ đếm từng nhịp thở. Thực tại lần bỏ trở lại tâm trí cô.

Cô bấm những đốt ngón tay, lẩm nhẩm: “Một, hai, ba, bốn, năm, sáu...” – Đã sáu ngày cô không nhìn thấy mặt anh. Và giờ cũng đã xa cách anh ngàn vạn dặm, có muốn gặp cũng không dễ dàng gì. Tim cô lên tiếng: “Mày thật dũng cảm!”. Nếu tâm tính cô mềm yếu như những đứa con gái bình thường, này giờ mặt mũi đã lem lóc trong nước mắt. Vậy nhưng lòng cô cứ cắn rứt một nỗi đắng đă.

Tâm Khiết ngáp một cái dài, rồi uể oải đứng dậy, nhích vào bếp, người vẫn bao vởi hai tấm chăn nặng trĩu. Cô rót một cốc cà phê thật bực rồi quay lại ngồi bên cửa sổ, tiếp tục chìm đắm vào những suy nghĩ, nhưng nhớ của riêng mình. Đêm qua cô không dám ngủ. Đêm hôm trước vật vờ trên máy bay, cô cũng không dám ngủ. Chỉ khi thân thể rã rời không chịu đựng nổi, thì cô mới vô thức thiếp đi. Chẳng biết là ngất hay ngủ. Còn không, dù ngáp sai quai hàm, cô cũng chẳng dám chủ động nhắm mắt. Bởi giấc ngủ sẽ không đến, mà cái cảnh chia tay của sau ngày trước thì cứ diễn qua diễn lại trên sân khấu tâm trí cô.

2.

“Em không tin tưởng bản thân mình khi bên anh!”, cô gái nói rời rạc từng chữ, rồi quay lưng bỏ chạy. Phía sau cô, chàng trai đứng yên như đá. Gương mặt anh sất lại, không tồn tại một cảm xúc nào, hoặc vì đã thể hiện quá nhiều bi thương mà trở thành chai cứng...

Tâm Khiết vùi đầu sâu hơn vào gối, cổ chặn một tiếng thở dài. Nước mắt không đủ lực nặn thành giọt, chỉ có thể làm những cọng lông mi ướt ướt. Bàn tay cô xoa xoa chà chà vào chiếc gối bông căng phồng, như để tìm kiếm thực tại sau giấc mơ. Hai ngày nữa, cô sẽ được nhìn thấy anh, vì có gì mà khung cảnh buổi chia tay hơn sáu năm trước lại tái hiện trong mơ? Như một điềm báo. Cô thoáng cau mày...

- Tâm Khiết này, con sang Singapore có muốn tiện thể về Việt Nam thăm mẹ luôn không? – Bố cô hỏi trong bữa ăn sáng, khi đang phết mứt dâu lên lát bánh mì đen.

- Không ạ. Đi lâu quá, bố sẽ thấy vắng – Cô cười với bố bằng một nụ cười thơ trẻ.

Bố cô không nói gì, cặm cùi với phần còn lại của bữa ăn sáng. Quan sát những nếp nhăn hằn trên trán và mái tóc muối tiêu của ông, một vệt êm ái vắt qua lòng cô... Suốt sáu năm qua, cô luôn cố gắng hoàn thiện vai trò “cô con gái nhỏ của bố”, và bố cô luôn cố gắng bù lại mười bảy năm ông tồn tại bên ngoài cuộc sống của cô. Nhìn bên ngoài, bố cô vẫn chưa thể lớn tiếng mắng khi cô sai, chưa thể vòng tay ôm cô khi chụp chung hình. Nhưng cô luôn cảm nhận được tình thương ông dành cho mình, quện chặt trong những mặc cảm tội lỗi.

Tên cô – Tâm Khiết – trái tim trong sáng, không phải được bố cô đặt, mà do chồng của mẹ cô đặt. Ngày cô chào đời, đình ninh rằng đây là thiên thần bé bỏng do mình tạo ra, người đàn ông ấy cưng quý cô như bảo vật. Những ngày thơ bé, ông yêu chiều cô bao nhiêu, thì khi biết cô chẳng phải con mình, ông bạc với cô bấy nhiêu. Nếu năm 4 tuổi cô không gặp tai nạn cần truyền máu, thì sự thật sẽ chẳng bao giờ hé lộ: Mẹ cô trong phút yếu lòng đã qua lại với người tình cũ trước ngày người ấy đi xuất khẩu lao động sang Nga, rồi sinh ra cô. Nếu.... thì cô sẽ chẳng bao giờ dám yêu anh.

Trên giấy tờ, anh là anh họ của cô – con của anh trai chồng-mẹ-cô. Trên giấy tờ, giữa anh và cô không được phép tồn tại mối tơ tình nào. Nhưng đời thật đâu phải một mảnh giấy. Anh và cô chưa từng thốt lên một tiếng yêu vững chắc. Nhưng trái tim ai nấy đều thật thà với tình cảm của mình: Anh yêu cô, và cô yêu anh.

3.

Khi biết vì sao người bố đối đãi với mình như không khí, qua những lời bóng gió của xóm giềng, trái tim trong sáng của Tâm Khiết cứng lại dần. Trở thành một cô bé chai lì. Một cô bé chẳng bao giờ thật lòng. Cười không thật. Khóc cũng không thật. Chẳng bao giờ tin vào cái mà người đời vẫn ngợi ca là “tình cảm” – Bởi nếu tình cảm tồn tại trên đời, thì việc cô là con ai nào có quan trọng.

Những suy nghĩ lệch lạc như lớp vỏ xù xì bọc lại nội tâm mong manh. Tâm Khiết dần lớn lên. Trong một lần thu mình vào góc, lẩn trốn hơi ấm đoàn tụ của buổi họp mặt gia đình, cô đã gặp Hoàng Minh. Hai tâm hồn: Một nồng ấm, một giá buốt. Một luôn tin tưởng, một luôn nghi kỵ. Hai nửa đối kháng hoàn hảo khấp chặt vào nhau. Chất lãng mạn của yêu đương đã phải mạnh những luồng tươi mới vào thế giới của cô. Rồi ngay khi cô bắt đầu đặt cược niềm tin vào cái mà con người vẫn ngợi ca là “tình cảm”, đời thật giáng vào anh và cô một cú mạnh: Anh và cô là anh em họ, dù chỉ trên giấy tờ.

Mẹ cô khóc van năn nỉ. Chồng của mẹ cô chửi mắng. Bố mẹ anh cấm cản. Anh cứng đầu không chịu buông, dọn đồ đạc đến tá túc nhà bạn. Cô phân vân, chẳng biết nên về phe trái tim hay lý trí. Dồn ép. Năn nỉ. Sĩ vả. Bức bối... Đến một ngày, khi buộc phải chọn lựa giữa hai mối ích kỷ: Đổ thêm đau khổ vào cuộc đời mẹ mà yêu anh, hay đục thủng trái tim anh để bảo vệ mẹ, cô chọn mối ích kỷ thứ ba. Cũng là mối ích kỷ to lớn nhất: Cô sang Nga đoàn tụ với bố đẻ, quảng lại nỗi hẫng hụt cho hai người mình thương yêu.

Suốt những ngày dài sau khi đến Moscow, một cơn đau vô hình cứ thì thoảng xói vào tim gan Tâm Khiết. Cô nén mình chịu đựng. Vết thương còn mới thì bao giờ chẳng bỏng rát, chờ đến khi nó hóa sẹo thì mọi vật sẽ ngăn nắp như cũ. Như Mặt Trời luôn mọc ở đằng Đông và lặn ở đằng Tây. Sống, đôi khi là phải biết tàn nhẫn với bản thân.

5. Chương 5

4.

Ngồi bên quầy rượu chấm mút ly rượu màu xanh lá cây lạ kỳ, trong thứ âm nhạc kỳ lạ cứ gõ vào không gian những tiếng choang choang, Tâm Khiết kín đáo ngắm Hoàng Minh – đang ngồi cùng bạn bè tại chiếc bàn lớn ngay giữa quán bar. Hôm nay là lễ tốt nghiệp của anh, và cô – sau khi đã sắp xếp chu đáo hết những rung động ngổn ngang xưa cũ, tự tin rằng có thể nối lại mối liên hệ với anh như một tri kỷ – đã bay chặng đường dài từ Moscow sang Singapore để được nhìn anh ngày tốt nghiệp. Và biết đâu đấy, sau mấy ly rượu, sau khi tắm đều chất lãng lãng vào tâm trạng, cô sẽ đủ can đảm đến bên anh chúc mừng.

Sáu năm. Sáu năm Tâm Khiết chỉ viết cho Hoàng Minh những email cụt ngủn và thưa thớt, hỏi thăm sức khỏe và vắn tắt những chuyện linh tinh khác. Sáu năm anh đều đặn vập nhật tin tức mình cho cô, bằng những email chỉ chít chữ. Sáu năm... Anh đổi khác quá nhiều. Chàng trai đang tươi cười trong mắt cô không còn nét hiền lành công tử bột. Vẻ thanh tú của một thiếu niên đã cứng cáp hơn, nam tính hơn. Nước da cũng ngầy sang một màu nâu khỏe mạnh. Và thần thái anh rất tốt, đầy năng lượng, đầy tự tin, đầy sáng khoái. Cô khẽ mỉm cười, lòng nhẹ tênh như cọng lông vũ chao liện trong không trung bao la.

Tâm Khiết rời mắt khỏi anh. Cô gọi thêm một ly rượu khác, màu đỏ hồng và lấp lánh những hạt sương sa trong veo. Khi cô đang thích thú quan sát ly rượu trông dễ thương như một ly nước đồ chơi, bỗng tiếng nhạc choang choang trong quán tắt phụt. Vài giây sau, một giai điệu dương cầm ngọt như mật ong mới

chiết vang lên. Ánh đèn vàng mềm mịn rót từng dòng lãng mạn vào không gian. Và Hoàng Minh đứng đặc bước ra giữa sàn nhảy đang trống trơn. Anh làm một động tác cúi chào nhẹ nhàng rồi cất giọng trầm ấm:

- Xin mọi người thứ lỗi cho sự đường đột của tôi – Nụ cười anh lấp lánh như ánh sao – Hôm nay là ngày vui của tôi và tôi tham lam, muốn nhân đôi niềm vui ấy. Em, hãy chấp nhận lời cầu hôn của anh nhé!

Đám đông đông băng lại. Chỉ nghe thấy những tiếng tim đập bình bịch, vì tò mò chẳng biết cô gái may mắn là ai, vì hồi hộp thay cho Hoàng Minh. Mắt anh nhìn thẳng về phía chiếc bàn lớn mình vừa ngồi, miệng cười đầy tự tin, trên tay là một hộp nhung nhỏ. Một cô gái mảnh dẻ với mái tóc đen dài bện lên đứng lên. Đám đông nổ bùng ra trong những tiếng đập bàn, những tiếng hú hét.

Ly rượu đỏ đỏ đầy khấp váy Tâm Khiết.

5.

Tâm Khiết quay lại Moscow được vài ngày, mẹ cô gọi điện, ngập ngừng bảo cô Tết về ăn cưới Hoàng Minh. Cô từ chối trong một cái cười nhạt, lòng hun hút xót xa: Cô chưa từng xem anh là anh họ, vậy sao phải về ăn cưới? Mẹ tường tận chuyện anh và cô, nhưng vẫn muốn cô chứng kiến cảnh người yêu đi ký roet hôn ước sống đời với kẻ khác...

Cổ tình nhốt mình trong bận rộn để quên đi bản thân đang sống ở ngày nào, tháng nào. Nhưng kỳ lạ thay, vào sáng ngày Hoàn Minh cưới, Tâm Khiết vẫn đứng trân trân nhìn tờ lịch. Cốc cà phê trên tay cô nghi ngút khói dần hóa nguội lạnh. Rồi suốt ngày hôm đó, thần trí cô cứ đang treo ngược trên một cành cây nào đó ở tít đầu bên kia nước Nga. Cô không tin những tàn dư của yêu đương cũ lại khiến mình đỡ dần thế này. Cô đổ tội cho sự mất mát của một... “địa chủ” – Cô luôn trân quý tình yêu với anh như một tài sản giá trị, giờ tự nhiên bị tước mất. Cô dùng lý trí để cắt nghĩa cảm giác trống rỗng, u ám đang ngập tràn trong lòng, nhưng chẳng thể khiến cảm giác đó tan biến đi.

Năm hôm sau ngày Hoàn Minh cưới, bố anh gọi điện cho cô. Sau một hồi lấp lửng, ông vào thẳng vấn đề: Cô có biết anh đang ở đâu? Đến lúc ấy, cô mới biết chú rể đã chạy trốn. Và suốt nhiều tháng sau, anh biệt tăm.

6.

Cơn mưa dau dắng giữa mùa Hè rải vào không khí lung linh những kỷ niệm. Tâm Khiết đi học về sớm, đứng bên cửa sổ tự thưởng cho mình chút thời gian lang bạt vào những mùa xưa cũ, cùng những hạt mưa. Có một thời cô từng yêu thích mưa. Cô cũng không dám chắc mình đã yêu mưa dạt dào, hay chỉ yêu cơn phơn phớt để ngụy tạo chút yếu mềm, chút nữ tính trước mặt Hoàng Minh. Có một thời cô hay tìm kiếm cầu vồng sau mỗi cơn mưa, như tìm chút động viên từ thiên nhiên quyền năng, rằng chuyện của anh và cô, dù khó khăn nhưng sẽ kết thúc trong muôn vàn màu sắc. Đầu phải cơn mưa nào cũng kết thúc bằng một cầu vồng...

Tiếng chuông điện thoại đổ dồn. Cô đến chỗ máy điện thoại, ậm ừ “Alô”. Đầu dây bên kia chỉ có âm thanh như tiếng thở dồn dập.

- Alô? – Tâm Khiết mất kiên nhẫn.

- Em còn yêu anh không, Tâm Khiết?

Cô cảm thấy màng nhĩ mình căng như sợi dây đàn, khi tiếng nói trầm ấm của anh chạm nhẹ vào đấy. Đầu dây bên kia có tiếng anh cười dịu dàng.

- Anh... anh đang ở đâu?

- Em còn yêu anh không?

- Còn ạ. – Cơn bình tĩnh nhanh chóng trấn áp tâm trạng Tâm Khiết.

- Vậy được rồi. Anh sẽ sớm gặp em thôi. – Nói rồi, Hoàng Minh cúp máy.

Cô quay trở lại bên cửa sổ, tiếp tục nhìn đắm đắm ra màn mưa, cứ như chẳng có gì xảy ra. Một tia gió lên qua khe cửa, vào phe phẩy trên đỉnh mũi, rồi thổi lòng cô phơ phới. Cảm giác đang dễ chịu, bỗng trong cô treo ngang một câu hỏi: Phải chăng anh đã nhìn thấy cô trong quán bar ở Singapore, rồi bày một trò chơi

độc ác, để trừng phạt sự tàn nhẫn của cô? Lý trí phải nhanh đi niềm nghi ngờ ấy: Anh của cô đâu đủ nhẫn tâm mà chơi đùa với tình cảm của người khác, cô gái kia đâu có tội tình gì...

Những chuỗi câu hỏi liên tiếp gõ bing boong vào khối óc Tâm Khiết. Cô vỗ nhẹ vào đầu, có ý đồ sạch dòng suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi. Mọi chuyện, khi gặp lại anh, cô sẽ được rành mạch, đâu cần phải hành hạ thần trí bằng việc đoán già đoán non. Rồi cô dồn hết sự tập trung say sưa ngắm bức tranh mưa ngoài cửa sổ, trong đầu duy nhất một câu hỏi nung nẩy: Cơn mưa này liệu có kết thúc bằng một cầu vồng?

6. Chương 6

GIÁNG SINH TRÊN KHÔNG TRUNG

1. Bánh Mì Rỗng Ruột

Từ tuổi biết chú ý và ghi nhớ những thứ có trên màn hình tivi, tôi đã đặc biệt thích thú mùa Đông và Giáng sinh. Đặc biệt là Giáng sinh có tuyết, cây thông, ông già Noel và món gà tây nướng của trời Âu.

Năm ấy là học kỳ thứ nhất của tôi ở Đức. Và tôi đã học rất chăm chỉ ngay từ những ngày đầu tiên. Cuốn sổ tay luôn dày kín những điều cần học cần làm. Nhưng bên trong thì điềm nhiên như bên ngoài. Tâm trí tôi lúc nào cũng sùng sục: “Mùa Đông. Giáng sinh. Tuyết.” Tôi thích chí xoa xoa hai bàn tay “ếch con” của mình vào nhau khi mỗi ngày được xé đi một tờ lịch. Tháng 10. Tháng 11. Rồi tháng 12!

Tuyết. Những bông tuyết đang rơi. TUYẾT!! Suốt con đường từ học xá đến trường, cứ năm bảy bước, tôi lại xoay một vòng, hai tay vung trái vung phải, vung lên vung xuống múa cùng tuyết. Có vài người nhìn tôi cười nhẹ. Tôi chẳng ngượng. Chắc cũng đâu phải lần đầu họ thấy một cô gái xứ nhiệt đới phát cuồng khi gặp tuyết. Tuyết với họ là củ rích, là kẹt xe, là nước bẩn, là ẩm ướt quần áo. Nhưng tuyết với tôi còn trinh nguyên về mê hoặc.

Từ đầu tháng 12, bữa nào tôi cũng ních căng những chiếc bánh quy hình búp bê múp míp (món ăn truyền thống của giáng sinh châu Âu) và món gà tây nướng. Tối nào tôi cũng lê la trong khu chợ bán cây Noel và các vật trang trí. Tôi tập về một cây thông bé con nhưng cá tính, với những chiếc lá khò khoảnh xanh thẫm, đâm tua tua tứ phương. Tôi soi mình trong các quả châu sáng láng được gắn lên cây. Tôi đắm chìm trong những món vật chất của giáng sinh. Cảm giác mê ly như được sống trong các câu chuyện cổ tích.

Nhưng mỗi ngày hào hứng lại bớt đi một chút. Đến giữa tháng thì tôi thôi ghé khu chợ giáng sinh, món gà tây cũng bị bỏ bữa trong các bữa ăn. Hơi ẩm từ vật chất thì tan nhanh.

Học xá ba ngày trước giáng sinh tẻ ngắt. Tất cả bạn quen đã về với gia đình. Ngoài phố, các cửa hiệu tuy tấp nập nhưng ai cũng có đôi có cặp: cha mẹ với con cái, người yêu với nhau. Tôi không thể chen chân vào cùng họ. Ba tối liên tiếp, tôi ôm cây thông bé con của mình xuống gian sảnh chung, ngồi bên cạnh một cây Noel cao lớn lộng lẫy, đọc những cuốn tạp chí. Ba tối liên tiếp, đọc chán những cuốn tạp chí, tôi lại lặng lẽ về phòng, cảm thấy bản thân đang dần biến thành ... một chiếc bánh mì rỗng ruột! Giáng sinh năm ấy, tôi đã chắc chắn là phải chúc mừng cùng với hai cái cây.

Sáng giáng sinh, đang thơ thẩn trên một cái hành lang vô danh nào đó của học xá thì mẹ gọi điện. Giọng mẹ thì ấm. Cái điện thoại thì lạnh. Mẹ an ủi tôi đừng buồn, đừng tủi thân. Tôi ha ha vài tiếng, nói vài lời cứng rắn cho mẹ yên tâm rồi dập máy. Cảm giác đúng là thật buồn và tủi thân.

Tôi vừa đi tiếp, vừa cúi nhìn đôi bàn chân mình bước. Theo mỗi bước chân, những viên gạch như đang nổ ra tứ phía. Tôi dần dần trở thành cái tâm lẻ loi giữa một vòng tròn gạch rất lớn. Trước khi để mình bị nuốt vào cái vòng gạch đó, tôi giậm chân một cái, phóng về phòng. Nhét một hộp đầy bánh quy hình búp bê và vài bộ quần áo vào valy, hôn chào cái cây Noel nhỏ xinh, rồi tôi đón taxi ra sân bay. Tôi mua vé về Việt Nam ngay chiều hôm ấy. Nếu kịp thì nhờ chèn lệch múi giờ, tôi sẽ có mặt ở nhà trước 12 giờ đêm giáng sinh. Một nửa mùa đông của tôi đã có tuyết. Một nửa còn lại sẽ có hơi ẩm đoàn tụ. Giáng sinh là để về nhà.

7. Chương 7

Sợi Tóc Trên Chiếc Bánh.

Ngồi cạnh tôi trên máy bay là một chàng trai cao lớn, tóc vàng và mắt xanh. Một vẻ đẹp Đức điển hình. Nhưng tôi chẳng đủ sức chú ý đến anh ta quá 10 giây. Tôi còn đang bận rộn đánh vật với cú choáng cảm xúc của mình: Tôi là đã đột ngột chuyển từ thái cực lạnh lẽo sang vô cùng ấm cúng. Sau mười mấy tiếng nữa là tôi sẽ chật ních trong tình thương và vòng tay ôm ấp của cha mẹ. Cảm giác giống như đi ngoài nắng rồi bước vào phòng lạnh, trong vài phút nữa sẽ là dễ chịu, nhưng ngay tức thời lại mệt mỏi. Đầu óc cứ dúi dít. Tôi ép sát vào lưng ghế và kéo chiếc chăn mỏng lên ngang mũi. Giấc ngủ đến ngay.

Rõ ràng tôi đã ngã lưng ghế ra để ngủ cho thoải mái. Rõ ràng là đầu tôi đã ngay ngắn trên chiếc gối tựa. Thế mà khi tỉnh dậy, tôi thấy mình đang quẹo cổ, gác đầu chắc chắn lên vai anh chàng ngồi bên. Tôi vừa thẹn, vừa khó hiểu. Anh ta phải ẩn đầu tôi ra chứ! Văn hóa phương Tây đâu có du di cho việc vô tư mượn vai người lạ. Tôi nhìn anh ta, cười gượng gạo một cái thay lời xin lỗi.

Chàng trai ấy tên Hayden, đang bay tới Thái Lan để đón Giáng sinh nhiệt đới (chuyến bay ấy quá cảnh ở Bangkok). Một chuyến du lịch được quyết định trong tích tắc: Sáng hôm ấy, anh rời chỗ làm và chẳng biết nên tiêu tốn những ngày nghỉ lễ như thế nào. Cha mẹ ly dị và đều có gia đình riêng, nên anh không muốn về nhà. Đã mười năm rồi Hayden đón Giáng sinh một mình. Rồi trên tàu điện, anh vô tình liếc vào trang quảng cáo du lịch Thái Lan trong tờ tạp chí của một hành khách. Vậy là, sawatdee (1) Bangkok.

Một người quyết định cuộc sống bằng những hành động chóng vánh, giống hệt mình – Tôi thầm nghĩ. Anh chàng người Đức này kể về những sự kiện trong đời bằng một tràng từ ngữ thanh, gọn, vô cảm. Nhưng ... hai bàn tay lớn nắm mà như bóp một cuốn sách, mắt bám chặt vào gáy sách. Ánh mắt xanh hun hút. Linh tính cho tôi biết rằng nghe đến thế thôi, cảm có hỏi anh ta cảm thấy như thế nào, hay đã làm sao để sống sót qua những mùa Giáng sinh một mình.

Hayden đưa ra hai phần ăn trên máy bay:

- Tiếp viên đem tới khi tôi còn ngủ. Tôi chờ tôi dậy để cùng ăn. Đây là lần đầu tôi đón Giáng sinh ở trên không.

- Giáng sinh ở trên không. – Tôi mỉm cười lặp lại lời Hayden – Giáng sinh ở trên không, tôi cũng là lần đầu.

Mỗi người được một chiếc bánh bông lan và một lon coca. Chúng tôi cùng bánh, đồng thanh nói “Merry Christmas!”.

Tôi rút một miếng bánh cho vào miệng. Bánh bông lan lạnh nhưng mềm tan. Một kỹ thuật làm bánh hảo hạng. Nhắm một ngụm coca, tôi quay sang, thấy Hayden tần ngần mấy giây trước chiếc bánh của mình, rồi đặt nó trở lại hộp nhựa. Trên chiếc bánh có vương một sợi tóc. Một sợi tóc nâu cực ngắn, cực mảnh. Giống như tóc mai – dạng tóc gần như vô hình nếu chỉ có một sợi. Sợi tóc dính vào từ người làm bánh, từ người đóng gói, từ tôi tiếp viên, hay bay ra từ đầu một hành khách, hay từ chính đầu tôi thì không biết. Chỉ biết nó đã ở đó, trên người Hayden và khiến anh từ chối chiếc bánh. Anh là sợ sợi tóc nhìn yếu ớt và vô hại đó gieo rắc mầm bệnh vào chiếc bánh? Thói quen sạch triệt để, sạch vô trùng của người nước giàu! – Tôi cười thầm.

Tôi lấy con dao nhựa cắt đôi chiếc bánh của mình, rồi đưa cho Hayden phần chưa bị rút:

- Anh yên tâm. Tay tôi đảm bảo sạch. Con dao sạch và trước khi ăn, tôi đã kiểm tra kỹ. Trên bánh của tôi không dính một sợi tóc nào.

- Cô cũng đã nhìn thấy sợi tóc?! – Hayden đón lấy miếng bánh, giơ cao ngang mặt, xoay xoay nó để quan sát kỹ, ra chiều trêu tôi.

- Tôi luôn chú ý là có tóc trong thức ăn hay không, kể từ Giáng sinh hai năm trước.

- ... – Hayden bận nhai không đáp trả và ra hiệu “Cô cứ nói tiếp, tôi vẫn đang nghe đây”.

- Giáng sinh năm nào nhà tôi cũng có một buổi tiệc nhỏ. Hai năm trước, tôi bắt được một sợi tóc trong chiếc bánh kem. Tôi đã la táng lên trước khi nhìn kỹ sợi tóc ấy. Tôi đã làm mẹ mình bối rối vô cùng trước

toàn thể gia đình. Chiếc bánh ấy bà làm. Sợi tóc uốn xoắn, nhuộm đen, chân tóc bạc ấy là của mẹ.

- Tôi đoán chắc là tôi đã ước gì mình im miệng, đúng không? Nếu là tôi, tôi cũng ước thế.

- Đáng nghi ngờ đấy! – Trong bụng Tôi nghĩ “Anh ta vừa lém mất nửa cái bánh của mình chỉ vì bánh anh ta dính tóc đó thôi!”.

- Chiếc bánh này không phải do mẹ tôi làm. Tình thương sẽ khiến con người cư xử khác với cùng một sự việc. – Giọng Hayden quả quyết, mắt ánh lên ẩn ý “Tôi thừa biết cô đang xỏ xiên gì trong đầu đấy!”.

Bánh hết. Coca cũng hết. Hayden ngủ. Tôi không ngủ được nên mượn cuốn sách anh đang đọc. Thỉnh thoảng, khi Hayden cựa mình, tôi lại quay sang nhìn một cái. Một vẻ đẹp trai rất bắt mắt! (Có những anh chàng cũng đẹp trai nhưng không bắt mắt, nhìn vài lần là chán!) Tâm tính anh cũng có vẻ hay ho. Một món quà giáng sinh quá tốt. Tôi lấy viết định ghi tên và email mình vào một mép trang của cuốn sách. Vậy mà cuống cuống thế nào, lại đánh rơi cây viết. Trong không gian quá hẹp, tôi chẳng thể cúi xuống nhặt, đành lấy cây chì kẻ mắt màu tím sẫm có nhũ lấp lánh ra, nắn nót địa chỉ email của mình.

Máy bay đáp xuống Bangkok. Tôi xách vội hành lý vào phòng chờ quá cảnh, trong khi Hayden còn đang ngái ngủ. Tôi nghe loáng thoáng tiếng anh sau lưng “Cô gái ơi, cô gái ơi ...”. Anh chắc muốn hỏi cách liên lạc, nhưng tôi thì cứ vờ như vội vã mà đi thẳng. Tôi muốn anh ngạc nhiên tột độ khi lật cuốn sách ra. Tôi kỳ vọng một khởi đầu lạ lùng và sáng tạo.

8. Chương 8

5 Năm và 2 Tháng Sau ...

Chuyến bay Berlin–Hồ Chí Minh đã được nửa đường. Hayden đang ngồi trong khoang business. Anh nghe nhạc, bốn ngón tay chụp lại, gõ từng nhịp lên chiếc bàn ăn. Hayden từ chối suất ăn thịnh soạn, mà chọn hộp bánh bông lan lạnh và lon coca. Trên đùi là cuốn sách mà anh đã mang theo trong chuyến bay đến Thái Lan nhiều năm trước. Sau chuyến bay ấy, cả lúc từ Bangkok về lại Đức, anh quá chây ì, không thêm đọc hết mà vất nó chỏng chơ. Tối hôm qua, khi rà soát lại kệ sách để chắc chắn những tài liệu cần thiết cho công việc sắp tới ở Việt Nam đã được xếp vào valy, cuốn sách lại tự nhiên rơi ra. Anh tiện tay nhét luôn nó vào ngăn ngoài của túi laptop.

Cuốn sách, bánh bông lan, lon coca – Tất cả gợi anh nhớ về đêm giáng sinh trên không với một cô gái Việt Nam. Cô gái nhỏ nhắn và liến thoắng. Tiếc là anh đã không kịp hỏi tên và cách liên lạc.

Vừa ăn, Hayden vừa lật lật cuốn sách. Lật đến trang 121, anh trân trân nhìn dòng chữ viết bằng chì màu tím óng ánh như “Quỳnh Nga – nga.dolly@ ...”. Đúng rồi, cô gái Việt Nam ấy đã mượn anh cuốn sách.

Vừa bước vào phòng khách sạn, Hayden mở máy tính và nối mạng. Anh gửi một email cho Nga.

Cách khách sạn của Hayden hai con phố ...

Nga đang online trong phòng riêng, túi bụi với một mớ deadline. Cứ nửa tiếng, cô lại kiểm tra email một lần để kịp update tiến trình dự án từ các thành viên khác. Cô có tới bốn cái email phục vụ riêng cho công việc. Và còn rất nhiều email khác được lập ra khi lên đại học, đi du học, có chỗ làm đầu tiên, thay đổi chỗ làm, được thăng chức. Cứ mỗi lần lên một level sống cao hơn, Nga lại có những email mới. Một cách để đánh dấu bước tiến của bản thân, một cách để “tạm biệt nhé những ngày xưa cũ”, một cách để tự ăn mừng. Một sở thích quái lạ đáng bị các nhà cung cấp dịch vụ thư điện tử kiện, vì vắt kiệt sức lao động server của họ!

Cái email nga.dolly@ ... thì đã lâu lắm rồi không được đăng nhập. Sau khi về Việt Nam mùa giáng sinh đó, rồi sau khi trở lại Đức, trong nhiều tháng, Nga ngày nào cũng chầu chực một email lạ gửi tới hộp thư ấy. Nhưng đã chẳng có gì. Rồi cô có bạn trai đầu tiên và nhận công việc làm thêm đầu tiên. Địa chỉ nga.dolly@ ... bị bỏ hoang từ đó.

Và 7 Tháng Sau ...

Tôi trở về từ buổi tiệc mừng kết thúc của cái dự án kéo dài 18 tháng. Tôi bám sát nó ngay sau khi vừa tốt nghiệp về nước. Tôi kinh nghiệm hơn, thực tế hơn, kiến thức hơn cũng nhờ cái dự án ấy. Nó bồi dưỡng mà cũng vắt kiệt tôi. Và bây giờ thì bao nhiêu van nén áp lực, nén căng thẳng, nén mệt mỏi đồng loạt bung ra hết, quật mạnh tôi xuống giường khi vớ da chưa cởi, giày cao gót thì chiếc mất, chiếc còn.

Tôi tỉnh dậy vào đúng 5 giờ sáng. Tối hôm trước bị ép uống quá nhiều rượu khiến giấc ngủ vừa nông lại vừa ngắn. Tôi tắm nước nóng, thay bộ đồ ngủ in hình thỏ con nhiều màu, mang vào đôi dép bông và online. Blog, báo mạng, forum. Chẳng có gì hay ho. Tôi lấy cuốn sổ lưu giữ tất cả các email và mật mã của mình ra, tuần tự đăng nhập hết cái danh sách dài thòng ấy. Không gì thú vị bằng việc tự ngắm nghía lại những quãng đời đã qua để hài lòng vì thấy bản thân biến đổi, trưởng thành và có thành tựu. Những thư thông báo hợp lớp, thăm hỏi từ bạn cũ, thư bán hàng qua mạng, thư từ các bạn trai cũ, thư offer công việc ... Tôi cười thích thú, quay sang cuốn sổ rà tên email tiếp theo và gõ “nga.dolly@ ...” – password “*****”. Có một cái thư được gửi đến vào tháng 2 vừa rồi:

“Hello Nga. Tôi là Hayden, người đã cùng cô đón Giáng sinh trên không trong chuyến bay Frankfurt – Bangkok 5 năm trước. Vẫn không nhớ ra? Ok, sợi tóc dính trên bánh bông lan. Cô đã chia cho tôi một nửa chiếc bánh và kể cho tôi nghe chuyện mình hét toáng lên khi bắt được sợi tóc của mẹ trong bánh kem Noel. Cô ghi địa chỉ email này trong cuốn sách của tôi bằng một thứ chì rất lạ, màu tím và lấp lánh nhũ. Tiếc là phải 5 năm sau tôi mới lại gỡ cuốn sách ấy ra. Không quá trễ để nói tiếp câu chuyện trên máy bay chứ? Tôi đang ở Việt Nam làm việc. Cô vẫn ở Đức, hay Việt Nam, hay bất kỳ đâu thì cũng hãy email lại cho tôi. Hayden.”

Mười ngón tay của tôi đông cứng trên bàn phím. Tôi đang lựa chọn những từ ngữ để trả lời lại. Cuối cùng, tôi gửi đi một cái email rất ngắn gọn, chỉ có độc mỗi số phone.

9. Chương 9

Giáng Sinh Về Nhà.

Hayden gọi chỉ vài tiếng sau khi tôi gửi thư trả lời. Chúng tôi hẹn nhau trong một cái nhà sách. Chúng tôi tường thuật lại những sự vụ đã khiến khoảng cách giữa hai lần gặp là sáu năm. Chúng tôi cùng cười. Rồi cứ mỗi cuối tuần, rồi bất cứ khi nào rảnh ... Chúng tôi cùng nhau ngắm hoàng hôn trong một quán cà phê kiểu Pháp. Chúng tôi đi xem phim. Chúng tôi cùng ngắm soi một chiếc bánh, cố tìm xem có sợi tóc nào dính vào hay không. Chúng tôi cùng đi shopping. Tóm lại, chúng tôi hẹn hò.

Giáng sinh đến ngày một gần.

Hai đêm trước giáng sinh, tôi và Hayden tay trong tay thả bộ trên những con phố trung tâm lấp lánh đèn. Tôi tựa vào vai anh, hít nhẹ mùi nước hoa rất lạ. Những ngày chờ đợi giáng sinh thật tuyệt. Trong không gian như có tiếng tíc tắc của một quả bom hẹn giờ đang nổ nức chờ nổ: Vài chục cú nhích kim đồng hồ nữa thôi thì sẽ bùng bùng một niềm hạnh phúc, một sự đẹp đẽ lớn lao.

Chúng tôi cứ thế bước đi trong làn hương giáng sinh thơm phưng phức. Hết con phố này sang con phố khác. Tôi trực giác rằng Hayden muốn nói với mình một chuyện, nhưng cứ lần lữa mãi. Đường như anh đang tự nhủ hãy để yên cảm giác lãng mạn này thêm một chút, thêm một chút, rồi lại thêm một chút. Tôi bên anh, im lặng chờ đợi. Trên con phố cuối cùng của lộ trình đi bộ hôm ấy, anh siết tay tôi một cái:

- Nga, ngày mai anh phải quay lại Đức. Cha anh bệnh. Ông lại đã ly dị lần nữa. Anh e giáng sinh này ông chỉ một mình. Giáng sinh một mình, anh biết nó ...

- Giáng sinh là để về nhà. – Tôi vẫn tựa đầu vào vai anh, nhẹ nhàng cắt lời.

Đồng hồ gần 11 giờ đêm. Trên chuyến bay Hồ Chí Minh – Berlin, Hayden một tay nâng lon coca, một tay cầm chiếc bánh bông lan lạnh. Lòng anh hồi hộp ngóng đợi. Đã mười lăm cái giáng sinh anh vắng nhà. “Giáng sinh là để về nhà” – Nga đã lặp lại câu này khi tiễn anh ở sân bay. Chất giọng trầm và lạnh của cô

bỗng trở nên ấm áp như một que diêm bật sáng giữa trời đông khi nói câu này. Và nó khiến anh muốn về nhà, thật sự là muốn về nhà.

Hayden nâng cao lon coca hơn một chút: “Merry Christmas, em yêu!”

Tôi áp má vào tấm kiếng cửa sổ mát lạnh, nhìn dòng người hoan hỉ ngoài phố. Em trai, em gái đã cùng bạn bè hòa vào biển người đỏ ngay sau buổi tiệc gia đình. Chỉ mình tôi ở nhà cùng cha mẹ. Tôi quay đầu, nhìn về phía cái tivi đang oang oang. Trên ghế sofa, cha mẹ đang tranh nhau bấm liên tục cái điều khiển để chuyển kênh. Cha đòi xem chương trình ca nhạc Giáng sinh. Mẹ lại đòi kênh đang chiếu phim The Holiday. Người già giống như trẻ con. Tôi mỉm cười, lòng dễ chịu như trong lồng ngực đang có một que diêm sưởi ấm. Hayden không biết giờ này đang làm gì. Nhưng chắc chắn là anh, sau rất nhiều năm, đã có cho mình một Giáng sinh đúng nghĩa – Giáng sinh về nhà. Bận rộn, hiểu lầm, bất hòa, dù xảy ra chuyện gì đi nữa thì Giáng sinh vẫn là ngày để về nhà.

10. Chương 10

QUÁ CẢNH

1. My ngồi bó gối trên sofa, trong bóng tối. Dưới đất, cạnh chân ghế, cốc cà phê với quá nửa đã nguội ngắt. Cô nhắm nghiền mắt, cảm nhận thời gian vi vu quay tròn quanh mình ...

Thời gian có nét tương đồng với đường ray vận chuyển đồ ăn trong nhà hàng Nhật Bản, nơi thực khách ngồi vây quanh, chờ đợi và bụng thăm cầu khẩn không có kẻ nào nắn mất món ưa thích đang nhích dần đến chỗ mình. My hay tưởng tượng thế này: Những cảm xúc khó chịu giống như đĩa đồ ăn dở. Buồn, chán, thất vọng, lo sợ, cứ thẳng tay vất chúng lên đường ray thời gian đi khuất mắt. Lòng không ngổn ngang tâm trạng, cô sẽ dùng cảm đương đầu những vấn đề của mình bằng nụ cười trên môi và cái đầu tỉnh táo.

Thời gian giống cái đường ray vận chuyển đồ ăn trong nhà hàng Nhật Bản. Đi đủ một vòng, nó sẽ đem những cảm xúc từng bị từ chối trả lại cho My, nhưng mọi chuyện khi ấy khác hẳn. Khi mọi rắc rối đều được sắp đặt đầu ra đầy, khi cảm xúc cũ không còn đủ sức lực quật ngã cô, việc ngậm ngùi trong buồn thoáng và nhớ miên man lại thành thi vị. Chỉ duy nhất một ngoại lệ. Chỉ chuyện với Eisuke mỗi lần quá cảnh trong tâm trí cô là một lần khiến tất cả các tế bào trong cô đều co giật, đổ lạng, xám ngoét, run rẩy, tức tưởi ...

Đêm nay, những ngày cô có Eisuke lại xuất hiện. Lần thứ rất nhiều trong 6 năm qua.

Năm 19 tuổi, My được gửi đến một đất nước xa lạ. Cha mẹ cô tin rằng được học hành ở nơi xa ấy, tương lai cô sẽ rực rỡ tràn đầy. Cô cũng tin như thế.

Rồi ngay ngày đầu tiên ở trường đại học, Eisuke đã choán hết tầm mắt My. Đứng trước bảng thông báo cùng một nhóm sinh viên mắt xanh tóc vàng, anh tách biệt hẳn. Anh rất Nhật, rất cool: mặt nghiêm, dáng bộ điềm tĩnh và ngoại hình được chăm chút tỉ mỉ. Anh là sự hòa quyện hoàn hảo của chất sống nóng bỏng và nét lạnh lùng phớt đời. Vài ngày sau, cô đánh bạo chạy đến trước mặt anh đòi làm bạn. Qua nhiều sự vô tình và lăm nôi cố ý, cô và anh yêu nhau. 13 tháng.

Năm 20 tuổi, một mình trên một đất nước xa lạ, bên cạnh Eisuke, My tẩy dần khỏi tâm trí hình ảnh một cô gái thành đạt và độc lập. Bạn tâm lớn nhất của cô là một tương lai ấm áp, là ngôi nhà và những đứa trẻ, là Eisuke.

My vẫn thôi thúc lắm khi nhìn bạn bè tranh cử chủ tịch các câu lạc bộ học thuật, tham dự các diễn đàn tình nguyện, tham quan thực tế công ty này kia. Nhưng những lúc ấy, cô lại ép mình hướng sự tập trung sang việc khác. Để lấy thêm quyết tâm nén cái năng động, cái tham vọng xuống, cô nhớ đến lúc bàn tay mình nhỏ bé được ủ ấm trong túi áo khoác của Eisuke, đến lúc anh chùi sạch kem dính trên vành môi cô, đến lúc anh cùng cô nhâm nhi một tách cà phê sáng ... Cô sẵn sàng biến đổi vì cô biết Eisuke yêu thích một cô gái ngoan lành, luôn bước phía sau ủng hộ anh. Anh không yêu thích một “cái tâm của đám đông”.

Đến một ngày cuối xuân, Eisuke biến mất. My phát cuồng. Cô lần la hết tất cả các địa chỉ anh khả thi xuất hiện. Cô châu chực nhiều đêm trước cửa căn hộ anh, nhưng anh không cho gặp. Hai tuần sau, cuối cùng, cô cũng buộc anh đối diện mình. Cô chỉ kịp nhào đến ôm chầm anh từ sau lưng, khi anh sắp bước qua cánh cửa phòng cách ly ở sân bay. Cô vừa nói, vừa khóc, vừa thở dồn dập. Anh chỉ lẳng lặng gỡ tay cô ra. Cô tiếp tục kể lể, thề thốt, tra hỏi. Anh chỉ đáp lại hàng tràng từ ngữ của cô bằng một câu đơn giản: “Cách tốt nhất để chăm sóc người mình yêu là cho người ấy được sống như bản thân mong muốn.” Rồi anh đi.

Những ngày sau đó, My giam mình trong hụt hẫng và căm phẫn. Cô không thể hiểu được ... Cô oán mình thay đổi, từ bỏ ước mơ vẫn chưa khiến anh hài lòng? Hay ở bên cô, anh không được sống như bản thân mong muốn? Hay cô phải giương mắt nhìn anh bỏ rơi mình để biểu lộ sự chăm sóc? – Đây là lần đầu tiên cô vắt cảm xúc lên đường ray thời gian. Quay. Quay. Quay. Cô nằng nể tham gia cuộc sống. Cô hoạt động nhiều hơn, cạnh tranh nhiều hơn, tiếp xúc nhiều hơn, va chạm nhiều hơn. Cô lại vài lần nữa vắt cảm xúc lên đường ray thời gian.

Bỗng đến một đêm, trong cơn nhớ Eisuke, My ngỡ ngàng thông suốt một điều: Anh yêu cô nhiều hơn cô tưởng. Anh nhìn cô thấu hơn cô nhìn chính mình.

“Cách tốt nhất để chăm sóc người mình yêu là cho người ấy được sống như bản thân mong muốn.” – Eisuke bỏ đi để chăm sóc cô. Những suy nghĩ, những tư tưởng bất rõ ràng chắc từ văn hóa truyền thống không cho một chàng trai Nhật như anh chấp nhận một cô người yêu nổi trội. Nhưng anh cũng chưa từng cố uốn nắn cô, gồng bắt cô sống yên phận, chỉ có cô tình nguyện và nằng nể trong việc bóp chết cái tôi của chính mình. Eisuke hiểu cô. Và anh thương cô. Anh muốn cô được toàn tâm toàn ý rong ruổi theo những ước mơ, hít thở cùng những tham vọng. Anh muốn cô được sống như bản thân mong muốn. Anh muốn cô được thật thà với trái tim và khối óc của mình.

Nếu Eisuke không ra đi ... Cái đầu mình mẫn cho My biết là anh đã đúng, dù độc ác, nhưng đúng. Nếu anh không ra đi, cô cũng sẽ chẳng diễn vai ngoan được thêm lâu nữa. Những chăm sóc ngọt ngào chẳng thể dành cô được thêm lâu nữa. Eisuke là ước mơ của cô, một trong những ước mơ của cô. Sớm muộn cũng đến một ngày, cô đánh đổi cái ước mơ mang hình dáng anh để lấy nhiều ước mơ khác. Tận tâm, cô biết mọi chuyện có thể đã thành như thế.

Chiếc máy đĩa chuyển sang một bản hòa tấu. Những nốt nhạc buồn khiến ký ức thêm sống động. My cảm nhận được vòng tay Eisuke ấm áp quanh thân mình. Cô thêm cái ôm ấy ghê gớm. Cô thêm được rúc trong lòng anh, nghe giọng anh nhẹ nhàng bên tai “Are you feeling okay?”. Ngày xưa, mỗi khi cô bí xị về nhà, anh chỉ luôn ngăn gọn như thế, không bao giờ đòi hỏi được biết cận kề hơn. Anh thừa biết rằng có vạn vẹo cũng chẳng nhận được câu trả lời cụ thể, vì My luôn tin mình đủ khả năng tự giải quyết các vấn đề riêng. Tất cả cô cần là một vòng tay ôm mình thật chặt, một cảm giác yên bình và an toàn trong giấy lát, rồi sau đó cô sẽ mạnh dạn quyết định và đương đầu. Eisuke luôn hiểu. Eisuke đã luôn hiểu.

My nhớ từng khoảnh khắc bên Eisuke, nhưng căm ghét khủng khiếp cái hình ảnh của chính mình ngày đó – từng lời nói, từng cử động – lún sâu trong chán chường. Bước chân cô lảo đảo rời lớp học, bỏ lại sau lưng những cái hẹn họp bàn công việc. Ánh mắt cô cam chịu, thêm thường nhìn bạn bè tham gia cái này, thì thố cái kia ... Giờ đây, những bước chân cô đi, những điều cô đạt được, My đưa tất cả lên blog. Để biết đâu đấy, nếu vẫn đang âm thầm dõi theo cuộc sống của cô, Eisuke có thể biết rằng anh thật đã dành cho cô điều tốt nhất. Nhưng một góc lẩn khuất nào đó trong cô vẫn hay tự hỏi rằng anh có bao giờ hối hận.

My nốc hết chỗ cà phê nguội ngắt còn sót lại, rồi vắn về cái cốc không trên đầu gối. Những cơn nhớ về Eisuke vẫn làm cô khóc, nhưng không còn tức tưởi. Chỉ còn những giọt nước mắt yếu ớt trôi tuột trên mặt, về phía nụ cười buồn. Tất cả những ký ức về Eisuke rất xinh đẹp, chỉ một điều duy nhất xấu xí và khiến cô day dứt: Cô đã không thể tạm biệt anh với một nụ cười, hay ít nhất cũng là một sắc mặt thanh bình. Cô đã vừa khóc vừa la. Cô đã rã rời và bê bết. Cô đã khiến chuyến đi của anh thêm nặng nề. Và cô luôn giả tưởng: Nếu có thể từ biệt anh thêm một lần nữa ...

11. Chương 11

2. Một cái sân bay quốc tế, không rõ là ở đâu. Người đông nghìn nghịt.Ồn ào quặn tai.

My hốt hải đẩy xe hành lý to ụ, hô hoán rẽ dòng người trước mặt để kịp đến quầy thủ tục. ẦM! – Cô đâm sầm vào một xe hành lý khác công kênh không kém. Trượt đà, cô chúi người, mặt úp thẳng vào cái valy. Trán và mũi tê rất. Choáng váng. Một giây trấn tĩnh. Cô ngước lên xin lỗi chủ nhân chiếc xe kia.

Eisuke đang lơ ngơ tìm đường đến quầy thủ tục thì ... ẦM! – Một chiếc xe hành lý từ đâu lao vào xe anh. Anh bị chiếc xe của mình húc ngã, vai và cánh tay trái đập một cú trời giáng xuống sàn. Anh lồm cồm đứng dậy, tay buốt và đầu ong ong. Một giây trấn tĩnh. Anh nhìn người vừa gây ra tai nạn quái ác này.

Mắt My giương to, miệng hé mở. Tim cô không đập.

“Em khỏe không?” – Eisuke mở lời sau một lúc lâu hai người trân trân nhìn nhau.

My không tin vào tai mình, đúng là giọng nói của Eisuke. Cô muốn đáp lại một lời nào đấy, nhưng thanh quản tê liệt, chẳng bật ra nổi một âm hơi. Eisuke bước sát đến, hai tay bóp nhẹ vai cô, mắt nhìn một lượt từ đầu xuống chân kiểm tra xem cô có xây sát gì không. Hai dòng nước mắt bò xuống gò má My. Eisuke đưa tay lên, dịu dàng lau khô mặt cô.

Loa phóng thanh thúc giục những hành khách cuối cùng đến làm thủ tục. Chuyến bay của My. Cô mỉm cười: “Bái bai, Eisuke. Em vui vì được gặp lại anh!” Nói rồi, My hốt hải đẩy xe hành lý đến quầy thủ tục. Cô cắn chặt môi, nước mắt liếm dài trên má. Đằng sau, Eisuke nhìn sâu vào tấm lưng cô dần xa, hai nắm tay anh siết chặt.

3. Phi trường Hong Kong. Phòng chờ quá cảnh. Một ngày tháng 9. 15:30

Tiếng loa phóng thanh quá to khiến My giật mình thức giấc. Mắt cô nhòe nhoẹt. Lại giấc mơ cũ. Giấc mơ được gặp lại và chia tay một cách đẹp đẽ với Eisuke, cô đã mơ đi mơ lại rất nhiều và lần nào cũng thức giấc với đôi mắt ướt. Những giờ dài vô vị chờ quá cảnh trong chặng bay từ Việt Nam sang Mỹ công tác khiến cô chỉ biết ngủ vật vờ trên ghế phòng chờ. Và mơ. Lần này, phi trường Hong Kong ở đời thật đã đem bối cảnh của giấc mơ đến một cái phi trường.

My ngồi lặng một lát, nhìn vô định vào không gian trước mặt. Được một lát, cô đứng dậy đến máy bán nước tự động mua một lon coca. Cô cần cái vị hăng nồng của coca lạnh không đá để giúp mình thoát khỏi nỗi nuôi tiếc bải hoải giấc mơ để lại.

12. Chương 12

4. Phi trường Hong Kong. Phòng chờ quá cảnh. Một ngày tháng 9. 15:30

Cú đập chân vô tình của một hành khách “đá” Eisuke văng khỏi giấc mơ. Anh co chân lại, gật gật đầu nghe người kia líu ríu xin lỗi. Anh nhắm mắt, mừng tượng về tấm lưng My quay đi và đẩy xe hành lý đến quầy làm thủ tục – những hình ảnh cuối cùng trong mơ. Giấc mơ được gặp lại và chia tay một cách đẹp đẽ với My rất quen thuộc. Suốt những năm qua, anh đã mơ nó vô vàn lần, trong giấc ngủ đêm, trên xe điện, trong những lần chớp mắt tại văn phòng, trên những chuyến bay.

Eisuke luôn tin mình đã làm điều tốt nhất cho My, và cho cả anh. Nhưng ... Cái ngày ở sân bay, khi bị cô níu lại, anh đã không nhìn cô một cái, không ôm cô một cái, không lau nước mắt cho cô. Bởi ngay lúc ấy, anh đã muốn ở lại. Anh đã phải gồng mình để có thể tàn nhẫn cắt những bước chân rời xa cô. Để rồi suốt 6 năm qua, anh sống trong bứt rứt không nguôi vì đã làm đau cô. Và anh luôn giả tưởng: Nếu có thể từ biệt cô thêm một lần nữa ...

Trong giấc mơ, lúc nào cuộc chia tay cũng bớt nặng trĩu: anh được nhìn My cười, được vòng tay ôm cô một lần nữa, được lau nước mắt cho cô. Lần này, khi Eisuke đang vất vưởng ở sân bay Hong Kong, đợi quá cảnh chuyến bay đến Úc, giấc mơ xuất hiện giúp những giờ dài ru rú trong phòng chờ bớt nhàm chán. Nhưng có lẽ vì bị cắt đứt đột ngột nên nó khiến anh bồn chồn khó tả.

Eisuke nhìn trừng trừng vào không khí, để mặc những hình ảnh của Mỹ lộn xộn bay vèo vèo trong tâm trí. Được một lúc, anh buộc mình đứng dậy, bước đến máy bán nước tự động. Anh cần một lon cà phê thật đậm đặc để thần trí ngấn nấp lại.

13. Chương 13

VÒNG TAY MÀU DA CAM VÀ NGÔI SAO MAY MẮN

Tôi đón tàu lửa từ Leeuwarden lên Amsterdam rồi đáp máy bay sang Vience. Cuối cùng tôi đi tàu lửa xuống Hallstatt, một ngôi làng cổ kính và trầm mặc của nước Áo. Vùng đất mà mọi tác động của khoa học công nghệ tiên tiến, mọi đổi thay của quá trình siêu hiện đại hóa gần như không chạm vào được. Vùng đất tĩnh tại như một đường chỉ kẻ đen trên tờ giấy trắng. Vùng đất lí tưởng để tôi ẩn nấp, để tôi xếp đặt gọn cái nội tâm hổ lốn của mình.

Hallstatt thảng một. Tuyết trắng xóa khắp những mái ngói ống khói, khắp các con phố chạy quanh đồi. Diễm lệ và mơ mộng như bối cảnh trong những câu chuyện cổ Andersen.

Vừa quãng hành lí vào căn phòng trọ bé tẹo. Tôi bước ngay vào cuộc hành trình. Đi bộ. Đi bộ trên hết thấy những con đường nhỏ chạy vòng các ngọn đồi. Đi bộ càng nhiều càng tốt. Mong cái lạnh có thể đóng băng hết mớ cảm xúc đang bủa vây từng góc ngách nội tạng tôi. Mong cái lạnh có thể làm bốc hơi những suy nghĩ không đầu không đuôi đang chạy tán loạn trong tất thảy tế bào thần kinh.

Nếu chỉ là một cuộc chia tay tôi đã chẳng xuống tinh thần đến thế. Nếu chỉ vì một chàng trai, tôi đã chẳng xuống tinh thần đến thế.

Tôi mím chặt môi, hơi chúi người về phía trước, cố nhắc chân cao thêm một tẹo, rải những bước dài trên con đường lên dốc. Mồ hôi túa ra khắp chán, nhưng nhanh chóng bị không gian lạnh khô hấp thụ ngay. Tôi ép mình vận động cho đến khi các cơ bắp đều kiệt quệ. Tôi ép mình tập trung vào những bước chân, dồn tất cả những phần năng lượng dù nhỏ bé nhất trong cơ thể để di chuyển. Mong rằng khi thân thể rã rời, đầu óc tôi có thể tìm được chút thanh thoi, không còn bị cuốn vào những lời tự vấn bản thân.

Tôi thấm mệt. Tôi mệt. Tôi mệt đến mức chỉ cần thêm một bước chân nữa thôi thì tim sẽ đứng lại mất.

Tôi đứng chôn chân vào tuyết, lắng nghe nhịp tim mình đập bình ổn lại dần. Rồi tôi ngồi bệt xuống đất, hai chân co lên làm điểm tựa cho hai cánh tay buông thẳng. Đến bây giờ tôi mới đảo mắt quan sát một vòng cái không gian đầy tuyết là tuyết quanh mình. Trắng quá. Trắng như thể tất cả những sắc trắng có trên thế gian đều bị vùng đất này lấy trộm về tô điểm cho chính bản thân. Trắng như thể mọi màu sắc trong cuộc sống đều đã bị một cục gôm thần kì tẩy sạch bách. Trắng như...

-what's wrong ? (có chuyện gì không ổn à?)

Giật mình, tôi quay sang anh chàng lạ hươu lạ hoặc bỗng đâu xuất hiện, đang ngồi xuống cạnh mình. Anh ta đáp cái nhìn sưng sờ pha chút nét khó chịu của tôi bằng một nụ cười hiền như bột.

-what's wrong ? (có chuyện gì không ổn à?) – anh chàng lạ mặt hỏi lại lần nữa.

Tôi mỉm cười thay câu trả lời, dán mắt vào gương mặt người lạ, ngắm ngía. Đôi mắt mí lót biết nói, cùng hàng mi cong vút. Đôi lông mày rậm có vài cọng mọc chệch ra ngoài “khuôn hình”. Mũi cao và thẳng. Nụ cười mê hồn. Khuôn mặt nhỏ. Làn da trắng mịn như tuyết. Vài cọng tóc nhuộm vàng chón ra khỏi chiếc nón lông, phơ phất lòa xòa trước chán. Qua giọng nói tiếng Anh cứng gượng và tách biệt từng chữ, tôi đoán chàng trai này đến từ một nước Đông Á. Nhật Bản, Hàn Quốc, hay phía Bắc Trung Quốc.

-what's wrong with my face? (có điều gì không ổn với mặt tôi ak?) –anh chàng nhún từng chữ, mắt rướn lên, nửa như ngạc nhiên, nửa như châm chọc rằng tôi đã bị bắt thóp, đã bị vẻ thiên thần của anh tóm mắt hồn phách.

Tôi nhe răng cười, tự dưng thấy lòng dễ chịu. Tôi toan tìm những câu chữ thật ấn tượng để đáp lời nhưng tiếc rằng não đã không còn chút năng lượng để bỏ vào công cuộc sản xuất ý tưởng. Tôi đành nói thật:

-Anh thật là đẹp trai.

-Tôi biết –chàng trai trả lời cùng một nụ cười rạng rỡ –nhưng tôi cần nhiều hơn là chỉ đẹp trai –anh cần môi một cái nhẹ kết thúc câu nói.

-Haizzz... –tôi thở dài, cố nhìn anh bằng một vẻ chán ngán –những anh chàng nguy hiểm nhất Thế Giới là những anh chàng đẹp trai và ý thức được rằng mình đẹp trai.

-Thú vị đấy, kể thêm cho tôi nghe nào.

-Giống như anh. Đẹp trai và biết cách làm cho đám con gái ngã rạp bằng những hành động dễ thương như cắn môi, nháy mắt, hất tóc, vân vân. –tôi nói một hơi, trong đầu phảng phất hình ảnh những chàng trai đã tuần tự bắt mất hồn mình từ xưa đến nay.

Anh lắng nghe tôi nói với vẻ thích thú hiện rõ trên từng milimet vuông gương mặt. Khi tôi quay sang anh liền nháy mắt với tôi một cái rồi nở nụ cười còn tươi sáng, mê hoặc hơn cả những nụ cười trước đó. Tôi đập tay vào chân mình ra vẻ “Ồi không!”. Rồi cả hai chúng tôi cùng cười lớn.

Hành trình luôn ngắn hơn khi ta có một người bạn đường.

Chúng tôi cùng nhau cuộc bộ thêm vài con đường nhỏ vòng quanh đồi nữa, trước khi ghé vào mooth tiệm cafe gỗ xinh xắn nhìn như ngôi nhà của bảy chú lùn trong truyện cổ tích. Ngồi trên hiên ngoài quán cafe, chúng tôi cùng ủ ủ xoa xoa cốc cafe sữa ấm nóng giữa hai bàn tay. Trong không gian lạnh giá, cái ấm nóng của cafe càng thêm quý giá. Trong khung cảnh xa lạ người ta mới nhận ra sức mạnh tự sưởi ấm bản thân tồn tại nhấm ngấm trong sâu thẳm mỗi người. Rong cô đơn ta mới biết trân trọng bản thân sâu sắc và toàn vẹn.

Tôi đơn thương độc mã tìm đến cái nơi heo hút ẩm đạm này để đổi mặt, để học cách hiểu biết tường tận hơn những con người đang nấp sau dung mạo mình.

-Tại sao này lại cau mày? –anh nhìn tôi bằng ánh mắt quan tâm-tâm trạng này chắc chắn là em đang thất tình.

-ừ đúng,mới thất tình. Được hai ngày rồi – tôi ngoác miệng cười –nhưng tôi có nhiều chuyện còn nghiêm trọng hơn thất tình để mà lo nghĩ.

-Có muốn kể tôi nghe không? Một nhười xa lạ sẽ chẳng biết phải đem chuyện bí mật của em kể cho ai nghe –anh lại nở nụ cười hiền hòa

-Được nhưng tốt nhất là anh đừng có cười nữa. Nụ cười của anh làm tim tôi run rẩy đấy. –tôi vờ liếc xéo anh.

Anh mím chặt môi, nặn ra một vẻ mặt nghiêm-túc-cổ-tĩnh, một bàn tay đưa lên tai phe phẩy, giả làm bộ dạng của chiếc tai voi. Tôi khẽ cúi đầu, mắt dán vào cốc cafe trên tay, cố gắng tìm ra câu chữ để tượng hình những khúc mắc trong lòng.

Định hình được cảm xúc trong lòng là một việc khó. Định hình được những chuyện, những nguyên nhân đã gây lên cảm xúc ấy còn khó hơn. Trong đầu tôi hình ảnh những ngày vừa qua, những ngày đã qua lâu lắm rồi bắt đầu được tua ngược. Hình ảnh. Hình ảnh...

“Haizzz...” –tiếng thở dài của anh kéo tôi ra khỏi cuộn phim về những ngày mình đã sống. Tôi không nhìn anh, chỉ từ tốn đưa cốc cafe đã nguội ngắt lên miệng, hớp một ngụm. Khi đang lắc lắc cốc cafe giấy chỉ còn một lớp nước mỏng ở đáy, một tia sáng vụt qua đầu tôi và tôi bắt đầu vẽ về:

-Người khôn ngoan là người biết giữ bản thân mình cho chính mình. Tôi từng ảo vọng rằng trên thế gian này sẽ có ít nhất một người, đang tồn tại ở một nơi nào đó, để cho tôi dựa vào. Nhưng thật ra nào có ai như thế. Chỉ có chúng ta tự sống những ngày của mình. Tự thổi nến mừng sinh nhật. Tự ngắm tuyết đón giáng sinh. Tự thăm thì “Happy New Year”. Tự mỉm cười và nói “mình thật cừ” trước những thành công. Ít kỳ vọng, ít hoạch định cuộc sống, ít ước mơ, ít cười, ít khóc. Giữ bản thân như...

-... Như một tờ giấy trắng. –anh kết thúc câu nói của tôi, rồi quay mặt về phía những mái nhà phủ đầy tuyết.

Tôi khẽ rùng mình. “Như một tờ giấy trắng” –anh đã thốt ra chính xác những con chữ có trong đầu tôi. Nhìn vào mắt anh tôi thấy một không gian mông lung. Nhìn vào mắt anh đột nhiên tôi có cảm giác như nhìn vào đôi mắt của chính mình.

-Cái cảm giác rằng cuộc sống mình, những chuyện xảy ra đến với mình đều không đúng. Cái cảm giác chông chênh. Cái cảm giác chỉ muốn được một mình –Anh quay sang nhìn tôi, giọng nói âm áp, mượt mà –Chúng ta giống nhau.

-Vì thế nên anh đã đến gần, phá tan sự tự do đơn độc của tôi?

-Đúng. Tôi đã quan sát em hồi lâu trước khi đến gần em. Nhìn em, tôi thấy như đang nhìn chính mình. Những bước chân một mình. Những động tác xoa tay, giữ chân, kéo khăn quàng để tự làm ấm mình. Tưởng như đơn độc mà lại không. Là em đang bận rộn trong vùng đất của riêng mình. Là em đang gặp chút bế tắc.

-Thế mà tôi tưởng anh đến gần vì thấy tôi dễ thương cơ đấy! –tôi lườm anh một cái rồi ngoác miệng cười thật lớn.

Chúng tôi đi tiếp, thả bộ những bước từ tốn và khoan khoái, gần như không nói với nhau thêm câu nào cho đến khi ánh sáng chỉ còn là những vết loang lổ trên vài đụn tuyết.

Khi chúng tôi đang đi qua một cây cầu, anh bỗng dừng lại, chỉ tay lên trời về phía một ngôi sao mờ nhạt đang ẩn hiện. Anh mỉm cười, mặt có nét mãn nguyện, giống như vừa chiến thắng trong trò cá cược với bản thân: Nếu hôm nay anh nhìn thấy được một ngôi sao thì tương lai sẽ rực rỡ.

-Chỉ là một ngôi sao yếu ớt thôi, có gì mà hay? –tôi kéo dài giọng.

Anh không nói gì, bước ra sau lưng tôi và đưa tay bịt mắt tôi lại.

-một màu đen đúng không?? –giọng nói anh đầy tự tin và sức mạnh.

-Và mùi thơm của tay anh. Anh xài loại kem dưỡng nào vậy?

-Nghiêm túc nào!

-Okay. Một màu đen, sao nữa nào?

-Thà rằng nhìn thấy một ngôi sao mờ nhạt để đi theo còn hơn việc phía trước mình là một khoảng không tối tăm phải không cô bé?

-Tôi chẳng biết cái ngành học mình đang theo đuổi có phải là thứ tôi muốn bỏ hết tim gan và tâm trí vào hay không. Tôi chẳng biết vì sao chàng trai tôi đặt hy vọng vào lại chọn cách ra đi, chỉ vì anh ta cảm thấy không đúng khi bên tôi. Tôi không chắc chắn về bất cứ mẩu nào trong cuộc sống, thì làm sao nhìn thấy ngôi sao? –Tôi tuôn một tràng. Tự dưng tôi thấy mắt mình ươn ướt. Tự dưng, tôi thấy mình yếu đuối và nhỏ bé.

-Bình tĩnh. Đừng khóc ướt tay tôi nhé. –giọng anh có vẻ là đang cười cười.

-Yên tâm, tôi sẽ không làm như thế đâu. Nhưng chẳng phải anh cũng tìm đến cái chốn âm u này vì có chuyện gì không ổn sao?

-Nói về chuyện của người khác thì luôn dễ dàng mà! –Anh buông tay khỏi mắt tôi.

Tôi đứng yên một lát để cơn dâng trào cảm xúc bất chợt được lắng xuống. Đến khi tôi bước lại thì anh đã bước xa tôi ẩn chực mét. Tôi nhìn theo...

-Hey! –Tôi, bỗng dưng, chẳng biết vì lẽ gì mà tôi gọi với theo anh.

Anh đứng lại. Tôi bước từng bước gần đến chỗ anh. Theo những bước chân, hàng tá câu hỏi dồn dập dội vang vào não: “Mình đang làm cái quái gì đây? Gọi anh ta lại để làm gì? Nói gì đây? Hỏi tên? Cả đời mình chắc sẽ chẳng gặp lại anh, biết tên mà làm gì? Cứ tạm biệt như vậy có phải hay hơn không? Hay là giờ cứ phẩy tay bảo anh đi tiếp?...”

Tôi chưa biết nên làm thế nào thì đã bước đến trước mặt anh. Tôi hít một hơi mạnh, ngẩng đầu nhìn sâu vào mắt anh. Đôi mắt ấy rất đẹp.

-Anh đã biết về chuyện của tôi, còn tôi thì chẳng biết tí ti gì về chuyện của anh. Như thế là không công bằng! -Tôi nói bừa điều đầu tiên hiện ra trong đầu mình, tránh cho bản thân bị xoáy sâu vào đôi mắt ma mị của anh mà trở thành mất tri giác.

-Tôi đến đây, một nơi thật xa, là để tĩnh tâm lại mà phân tích. Anh ta... -Anh hít một hơi dài, rồi nói dồn dập -Anh ta không có gì nổi bật hơn tôi. Thế nhưng cơ hội cuối cùng lại thuộc về anh ta. Bởi vì... Tôi không biết bởi vì sao nữa. Có rất nhiều chuyện không đúng.

-Nếu tôi có cơ hội chạy theo điều mình muốn... -Tôi nói chậm để tìm từ ngữ thích hợp nhất, dù sao tôi cũng đang cố gắng làm dịu tâm trạng cho anh mà...dù cơ hội ấy nhỏ bé, dù tôi có phải vất vả, khổ sở thế nào, tôi vẫn sẽ quyết tâm giành cho được thứ mình muốn.

-Nói về chuyện của người khác thì luôn dễ dàng mà! -Anh nháy mắt với tôi.

-Uhm!

Bất giác tôi sờ lên cổ tay mình và gỡ chiếc vòng ra. Chiếc vòng đan bằng sợi len màu da cam, có gắn một ngôi sao nhỏ bằng vàng. Nhẹ nhàng, tôi đặt chiếc vòng vào tay anh và mỉm cười. Anh cũng mỉm cười với tôi khoe hàm răng trắng sáng, đều đặn. Nụ cười có quyền năng cướp mất linh hồn của người đối diện. Anh đưa tay lên, cầu nhẹ vào má tôi, có ý kéo nụ cười của tôi rộng ra:

-Cười tươi lên, đời đẹp lắm!

Rồi anh quay lưng bước đi.

14. Chương 14

762 ngày sau

Ngày đầu tiên của tuần thứ hai trong đợt thức tập tại một khách sạn 6 sao ở Hong Kong.

Tôi hé mắt tỉnh giấc trước 5 giờ sáng vài phút, nằm vùi trong chăn ngắm một phần thành phố ngoài cửa sổ, chờ mặt trời lên trên vịnh nước cạn.

Những hình ảnh của giấc mơ đêm qua vẫn thấp thoáng lả lướt trong đầu tôi. Nụ cười rực rỡ như ánh mai, đôi mắt lấp lánh như ánh sao của một chàng trai lạ mặt. Cuộc gặp gỡ của chúng tôi vào một ngày đầy tuyết ở Hallstatt là có thật hay chỉ vì giấc mơ đã lặp đi lặp lại quá nhiều lần nên tôi mơ hồ rằng đây là thật? hơn 2 năm trước quả thật tôi đã trốn đến Hallstatt để sắp xếp lại bản thân trong những ngày xuống dốc của cuộc đời. Nhưng những chuyện xảy ra ở đây ngoài việc gặm nhấm nỗi trống trải vô ngần và những cơn mệt mỏi quặn lòng, tôi chẳng thể rõ ràng điều gì cả. Chỉ biết sau khi trở về Hà Lan từ chuyến đi ấy, cuộc sống của tôi sáng khoái hơn. Chẳng phải vì các sự kiện xảy đến sau này đều theo thứ tự ngăn nắp, hay vì maww mẩn tuôn xối xả vào cuộc đời tôi. Mà bởi tôi đã học cách đối mặt cùng một nụ cười.

Chàng trai ấy liệu có phải là một thiên thần được phái xuống để nâng đỡ tôi? Một thiên thần?! Cũng có thể lắm, đáng vẻ anh đẹp như thể hoàn hảo đến thể cơ mà...

Đúng 5 giờ sáng, đồng hồ báo thức kêu inh ỏi. Tôi với tay đập nó một cú rồi tung chăn ngồi dậy. Tôi nhắm mắt vài giây, dồn sức tẩy hình ảnh thiên thần hoàn hảo ra khỏi tâm trí. Một ngày mới bắt đầu, phải cất cơn mơ đi thôi.

Trước khi rời nhà, tôi dừng lại 3 giây trước gương, cười thật tươi với chính mình. -Thảo Nguyên, sinh viên cuối ngành du lịch khách sạn -rời vớ lấy chiếc túi xách, ù té rời phòng. Một ngày mới chính thức khởi hành.

Đúng 5 giờ 45 sáng. Tôi bước vào khách sạn bằng lối cửa dành cho nhân viên. Đang trên đường đến phòng thay đồ, tiếng ồn vọng lại từ đại sảnh kích thích cơn tò mò, buộc tôi chuyển hướng bước về phía đại sảnh. Ngợp hết tầm mắt tôi nào là hoa, là băng rôn, là biểu ngữ, in tên một ngôi sao thần tượng nào đó. Có cô gái tuổi teen ôm con gấu bông trắng to tướng choán gần hết phía trước thân người. Có người lân la đến chỗ

bảo vệ, tiếp tân năn nỉ chuyện gì đó. Tôi thích thú: “Thì ra chuyện fan bám trụ ở khách sạn để trông tận mắt thần tượng là thật. Thế mà trước nay mình lại tưởng chỉ là một chiêu PR”.

Tôi dừng chân ở mép ngoài đại sảnh chừng một phút, rồi bước nhanh đến phòng thay đồ dành cho nhân viên thực tập. Luôn luôn đến sớm hơn giờ quy định. Luôn luôn nhận việc với một nụ cười. Luôn luôn hoàn thành công việc với một nụ cười. Luôn luôn...với một nụ cười.

Khi tôi đang cài những chiếc khuy cuối cùng của bộ đồng phục, chị quản lý bước đến:

-Thảo Nguyên, hôm nay trong danh sách dọn phòng của em có phòng của một trong những ngôi sao hạng A châu Á. Anh ta rất khó tính, em phải hết sức chú ý. Nguyên tắc vàng của nghề chúng ta là phải bảo mật thông tin riêng tư của khách. Bất cứ giá nào cũng không được để lộ số phòng của sao cho đám fan ngoài kia. Okay?

-Yes, madam! –tôi mỉm cười đầy tự tin, tay giơ lên ngang trán theo kiểu chào trong quân đội.

Chị quản lý gật nhẹ đầu, nhìn tôi khích lệ rồi bước khỏi phòng. Cách cửa phòng sập lại, tôi liền thở phào một cái, người thuôn ra. Bây giờ tôi mới cảm thấy dạ mình co lại. Đây mới là ngày thứ 7 trong cuộc đời làm hotelier, mà tôi đã được giao trọng trách phục vụ cho khách VIP. Dù chỉ là dọn phòng, nhưng dọn phòng cho VIP thì tâm trạng cũng khác. Vừa thích (cảm giác tựa tựa được lên chức), vừa sợ. Nếu kỹ năng của tôi không đủ tốt. nếu tôi vì cảnh giác thái quá mà quên trước quên sau. Nếu...

Tôi cắn mạnh một cái, dùng cái đau xua đi nỗi lo lắng vô duyên. –“Sợ quái gì!? Dồn 100% trái tim và sức lực vào việc dọn phòng cho anh chàng ngôi sao kia là suôn sẻ ngay thôi mà” –nghĩ như thế, tôi thở nhẹ ra một cái, mỉm cười với những nhân viên thực tập khác vừa bước vào phòng.

Phòng của sao là căn phòng thứ 3 trong danh sách phòng dọn của tôi. Phòng Tổng Thống.

Vừa đẩy cửa bước vào, tim tôi lập tức như co rút lại trước không gian tráng lệ bên trong. Chùm đèn pha lê tinh xảo nằm cao quý trên trần, ngay chính giữa phòng khách, phủ khắp không gian một luồng ánh sáng mịn màng. Những tấm rèm cửa sổ bằng lụa trắng Nhật Bản, mà giá mỗi cái bằng cả năm lương thực tập của tôi. Chiếc bàn gỗ chạm trổ theo phong cách Châu Âu cổ điển có giá bằng một năm học phí và ăn ở của tôi ở Hà Lan. Trong phòng ngủ, chiếc giường rộng như một cái hồ bơi cỡ nhỏ có giá...tôi chẳng biết mình đã từng có phúc sử dụng số tiền nào giá trị hơn chiếc giường ấy chưa. Đặc biệt từng phân tử không khí còn được nhuộm một mùi hương cam pha hạnh nhân rất nhẹ nhàng, dễ chịu.

Trong lúc chị nhân viên phục vụ chính thức của khách sạn đang dọn dẹp phòng tắm, tôi bày bố lại chăn đệm trên giường. Trên chiếc gối nhung màu ngà có một sợi tóc nhuộm màu nâu sậm. Tôi nhíu mày, một ý nghĩ hài hước xoẹt qua đầu: “Chắc hẳn là tóc của ngôi sao kia rồi. Mình bán nó cho đám fan cuồng dưới kia hẳn cũng được một vé đi Disneyland”.

Đang mỉm cười một mình, mắt tôi đột nhiên lướt ngang qua tủ đầu giường, rồi ghim chặt vào một vật: chiếc vòng đan bằng sợi len màu da cam có gắn một ngôi sao nhỏ bằng vàng, tôi mím môi bước đến cầm chiếc vòng lên.

Hai ngón tay của tôi vờn về ngôi sao bằng vàng nhỏ xíu dính trên chiếc vòng. Không thể nhầm được, chiếc vòng này đích thị là của tôi. Đã từng là của tôi. Tôi mua nó tại một hội chợ bán đồ cũ ở Amsterdam và thường xuyên đeo trong một thời gian dài. Sau chuyến đi Hallstatt, chiếc vòng không còn nữa. Trong mơ tôi thấy mình nhét nó vào tay vị thiên thần đẹp trai. Còn đời thật có lẽ tôi đã đánh rơi nó xuống một đụn tuyết nào đó ở Hallstatt.

-That is my band (đó là chiếc vòng của tôi.) –một giọng Tiếng Anh cứng, gượng và tách biệt từng từ đột nhiên cất lên.

Bị bất ngờ, toàn thân tôi cứng lại. Mất vài giây sau, cổ tôi mới có thể quay sang...

Trước mặt tôi là một chàng trai đẹp như tranh vẽ. Đôi mắt sáng lấp lánh, hàng mi cong và ánh mắt lạnh. Đôi lông mày rậm, hơi hơi chếch, càng nhấn mạnh vẻ nam tính mạnh mẽ. Mũi cao và thẳng. Đôi môi trái tim với khóe môi cương nghị vô cùng gợi cảm. Khuôn mặt nhỏ. Làn da sáng mịn. Mái tóc nhuộm màu nâu sẫm và được tạo kiểu kĩ lưỡng.

-I...it's...room service, sir (Tôi...đây là...phục vụ phòng, thưa ông.) –Tôi lắp bắp không phải vì vẻ điển trai của chàng trai trước mặt, mà vì cái lí trí ngủ mơ lúc này mới chịu hoạt động: “Anh ta chắc chắn là ngôi sao khó tính ngủ đêm trong phòng này. Và mi vừa bị bắt quả tang đụng vào vật dụng riêng của anh ta. Chết rồi”

-Give it to me! (đưa nó cho tôi!) –Giọng ngôi sao lạnh lùng, tay chìa ra phía trước, ánh mắt chuyển nhanh từ khuôn mặt tôi xuống chiếc vòng trong tay tôi.

Tôi nhích đến gần anh ngôi sao. Ngay lúc tay tôi chuẩn bị đưa chiếc vòng ra, đột nhiên tôi nhìn thẳng vào mắt anh. Một giây. Rồi tôi nhìn xuống chiếc vòng trong tay mình. Một giây. Tôi mở miệng chưa kịp nói gì thì anh đã gỡ chiếc vòng trong tay tôi ra đeo nó vào cổ tay mình.

-Đó là vòng tay của tôi(2) –Tôi nói nhanh, trong lúc nhìn anh kết thúc việc cài khóa chiếc vòng.

Anh nhìn tôi với một vẻ nghi hoặc, ánh mắt nửa sững sờ, nửa như thẩm định độ thật giả của một món đồ. Bóng tất cả cơ mặt của anh giãn ra, nét lạnh lùng trong đôi mắt lập tức bay biến. Anh cười, một nụ cười rạng rỡ và thật thà, rồi hơi cúi người, đặt hai tay lên hai vai tôi:

-Cô bé, em thay đổi nhiều quá. Kiểu tóc khác. –mắt anh nhìn tôi một lượt từ đầu đến chân –Nhưng hình dáng thì vẫn nhỏ bé như xưa, trông cứ như cô học sinh trung học.

Nhìn dáng vẻ ngỡ ngàng bất động của tôi, những tia thích thú hiện lên ăm ắp trong mắt anh. Anh chìa cổ tay đang đeo chiếc vòng cam ra trước mặt tôi:

-Chờ nhé, khoảng sau 11h đêm anh sẽ về đến. Gõ cửa phòng anh sau đó chúng ta sẽ nói thật nhiều. –Anh đưa chiếc vòng lên môi, hôn nhẹ vào ngôi sao một cái –Cái vòng này quả thật đem đến rất nhiều may mắn.

Anh tan biến nhanh như khi anh đến. Tôi đứng lặng bên chiếc giường ngắn ngang, nghe tiếng tim mình đập thình thịch.

-Có ai vừa ở trong này à? –Tiếng chị dọn phòng vang lên nơi cửa phòng tắm.

-À không! –bấy giờ tôi mới cảm nhận được chân mình vẫn đang tiếp đất, trả lời một câu vu vơ không ăn nhập chút nào –một giấc mơ thôi không có gì đâu chị.

12 giờ đồng hồ sau.

Tôi đi đi lại lại trong phòng thay đồ của nhân viên. Đã hết ca, đã thay ra bộ đồng phục, đáng ra tôi lên phóng nhanh về nhà, hoặc tạt ngang qua phố ăn đêm mà si sụp một tô mì hoành thánh rồi mới phải...

Chuyện xảy ra trong phòng Tổng Thống, phải chăng chỉ là ảo ảnh? Tôi cúi xuống nhìn vai mình. Cảm giác mừng rỡ từ cái bầu vai tao ngộ của chàng trai đẹp như tranh vẫn còn văng vất trên đôi vai tôi. Nụ cười rực rỡ như ánh mai, đôi mắt lấp lánh như ánh sao ấy đã rất gần, rất gần tôi. Cảm giác quen nhiều hơn lạ. Cảm giác thực nhiều hơn hư.

“Mình đâu có thiếu gì mà phải mơ giữa ban ngày” –Tôi vỗ mạnh vào đầu mình một cái và oai dũng rời phòng thay đồ. Tôi đi thang máy lên tầng thứ 25, rồi chui vào lối thang bộ thoát hiểm leo thêm 10 tầng nữa. Để chốn bảo vệ thì ít, mà để sĩ vả cái hành động bông bột mình đang thực hiện thì nhiều: Tôi đang lên phòng anh –Vị thiên thần ở Hallstatt năm xưa, ngôi sao hạng A Châu Á bây giờ -mà không biết mình phải nói gì, phải hành xử như thế nào. Biết đâu lơ ban sáng của anh chỉ là thành phẩm của những cảm xúc phấn khích nhất thời? Biết đâu vì việc này mà tôi mất chỗ thực tập? Tôi phải đi đâu về đâu? Phải làm thế nào hoàn thành chương trình học, đem tấm bằng về khoe bố mẹ? Càng nghĩ, tôi càng thấy mình đang đi về phía tăm tối.

Đứng trước cửa phòng anh, tay tôi bấm vào chiếc quai túi vắt ngang người, miệng lầm bầm: “Gõ cửa 3 cái. Chờ một phút. Nếu anh ấy không mở cửa thì mình về. Xem như chưa từng gặp gỡ. Xem như là một giấc mơ”.

Cộc. Cộc. Cộc.

Một. Hai. Ba... Mười. Mười một... Hai mươi hai, hai mươi ba.

-Vào nhanh nào! –anh mở cửa với nét mặt hớn hở, nắm lấy tay tôi kéo vào phòng.

Trên giường anh ngổn ngang quần áo. Tôi ngồi đợi xuống chiếc xô pha giữa phòng, nhìn anh đứng ngắm vuốt trước gương. Anh mặc chiếc quần jean loang lổ đen đen, trắng trắng, áo sơ mi trắng cổ bèo bên trong, áo len nâu điểm vài sợi len kim tuyến óng ánh bên ngoài. Anh đang quần đi quần lại một chiếc khăn quàng màu trắng quanh cổ mà mãi vẫn không ưng ý với bất kỳ kiểu nào. Cuối cùng anh quần đại cái khăn thành hai vòng quanh cổ, trùm một chiếc mũ len màu đen lên đầu để che hết tóc và đeo vào chiếc kính gọng nâu tròn trắng to choán nửa khuôn mặt.

Nhìn quần áo anh thì không giống một ngôi sao. Nhưng cái thần thái ma lực cuốn hút người đối diện vẫn tỏa ra lóng lánh quanh thân người. Bấy giờ tôi mới thấm thía sâu đậm cái gọi là tố chất của một ngôi sao.

-Nhận ra anh không? -Sau vài giây ngắm mình trong gương bằng đôi mắt thỏa mãn, anh quay sang tôi hỏi với nụ cười tươi rói của một đứa trẻ vừa thắng trò chơi trốn tìm.

-Ra. Mà làm gì? -Tôi chẳng hiểu anh đang ám chỉ mô tê gì cả.

-Cải trang để ra phố chơi. Đi ăn vặt mà bị nhận a thì phiền lắm. -Anh quay lại nhìn mình trong gương, vừa nói vừa dùng ngón tay nhẹ nhàng nhết những sợi tóc còn chìa ra ngoài vào trong mũ len.

-Anh có có cải trang kiểu gì cũng thất bại. Mặt bằng chung của đám đàn ông con trai còn lang thang ngoài phố giờ này không đẹp. Tự dưng anh xuất hiện sẽ bị nhìn. Mà chỉ cần nhìn kỹ một chút con nít cũng nhận ra. -Tôi nói liền một hơi, cảm thấy thoải mái mà chẳng biết lí do là gì.

Anh hướng ánh mắt buồn bã về phía tôi, rồi đập nhẹ trán vào gương, làm ra bộ đang đau khổ. Thấy tôi phì cười anh cũng cười, rồi gỡ mũ và kính lém xuống giường.

Anh bước đến đối diện tôi, ngồi lên chiếc bàn gỗ đặt trước so-fa. Anh quan sát kỹ và lâu như thể đang đếm xem trên mặt tôi có bao nhiêu lông tơ. Chẳng hiểu sao tôi lại không thấy gương, ánh mắt cứ ngang bướng nhìn thẳng vào anh. Trò cân mắt kéo dài mấy phút. Rồi cả hai chúng tôi cùng cười phá ra.

-Anh không thể ngờ mình có thể gặp lại em. Không thể ngờ! Thậm chí từng muốn tìm em mà chẳng có manh mối nào. -Giọng anh hồ hởi và thật thà. Nụ cười anh chói sáng. Ánh mắt anh nheo lại, con người lấp lánh.

-Tìm em làm gì?

-Để chắc rằng chuyện ở Hallstatt không phải là một giấc mơ.

-Giờ chúng ta làm gì đây? Không ra ngoài ăn được rồi. -Tôi cố ý đổi chủ đề trước khi đôi má mình biến thành hai quả gấc.

-Không biết nữa. Làm gì đây? -Anh khẽ cắn môi, mắt nheo lại như đang suy tính một việc gì to tát lắm. -Có ý này...

Nói chưa dứt câu anh đã đứng lên đi đến chỗ quầy bar trong phòng. Sau một hồi lục cục, anh đem ra hai cốc cafe nóng thơm lừng.

Chúng tôi ôm cốc cafe đến bên cửa sổ, ngồi bệt xuống sàn bên cạnh là một ổ bánh quy. Hương cafe thơm cháy mũi quện cùng hương cam phảng phất trong không khí khiến đầu óc tôi muốn lịm đi. Cứ như đang phiêu bồng trong một giấc mơ. Tôi lén liếc sang nhìn anh, để chắc rằng anh vẫn ngồi đó -bên cạnh tôi và đang hít hà cốc cafe của mình. Anh quay sang bắt trọn ánh mắt tôi.

-Bị choáng bởi vẻ ngoài của anh à? -Giọng anh hí hửng.

-Không biết. -Tôi nghe giọng mình cứ phát phơ phát phơ, như lời thoại của các nhân vật trong cõi mộng. -Em chỉ nghĩ, nếu em chịu chú ý đến sự tình xung quanh 1 chút thì đã biết anh là ai từ lâu rồi, không cần phải vừa hốt hoảng, vừa ngỡ ngàng như lúc ban sáng.

-Hốt hoảng?

-Ừ. Nghe thiên hạ đồn đại rằng anh khó tính lắm. Nếu lỡ bị đuối việc thì em chẳng biết nên làm thế nào.

Anh cười lớn. Đưa tay lên nửa xoa nửa vò phần tóc mái của tôi, biến nó thành rối bù. Tôi hứ nhẹ một tiếng, miệng nở một nụ cười ngọt như mía. Không khis thân mật và ấm áp như anh trai em gái.

-Thế làm sao mà anh nổi tiếng? –Tôi vừa hớp cafe, vừa giương đôi mắt to tròn nên nhìn anh.

-Còn nhớ anh chàng mà anh đã quăng ra những lời tị nạnh chứ?

-Ừ hử! –Tôi gật đầu, môi mím chặt vào mép cốc cafe, mũi không dứt ra được khỏi làn hương thoang thoang mà để mê cùng tận.

-Anh ta dính scandal say sưa còn phóng ẩu, anh xin đạo diễn cho thử vai thế chỗ. Anh được chọn. Sau đó thì thành công nổi tiếp thành công. Và cuối cùng anh có ngày hôm nay. –Giọng anh tự hào không giấu diếm. Ánh mắt anh mơ màng hồi tưởng lại giờ phút huy hoàng mình từng nếm trải.

-Ừ hử! –Có một luồng khí rất mát mẻ, rất dễ chịu quét qua quét lại trong ruột gan tôi.

-Ừ hử! –Anh nhại giọng tôi, ánh mắt trách móc vì tôi đã tỏ ra không mấy nồng nhiệt với câu chuyện của anh.

-Ừ hử! –Tôi quay sang anh với nét mặt châm biếm.

Chúng tôi rơi vào yên lặng một lúc lâu. Tận hưởng cafe đêm. Tận hưởng không gian ấm áp thân thiện đang bao bọc quanh mình.

-Em thế nào rồi? Đã tìm thấy cảm giác chắc chắn trong cuộc sống mình chưa? –Anh hỏi, mắt mờ mờ lung luid bắt bóng đêm đang rảo bước ngoài cửa sổ.

-...-Tôi không trả lời câu hỏi của anh, chỉ khẽ lắc đầu –Em đến Hong Kong để thực tập trước khi tốt nghiệp. Sớm thôi, em sẽ thành một hotelier. Nhưng những lúc cơ thời gian để rơi thẳng vào cuộc đời mình, em lại không chắc là mình đang đi đúng, làm đúng. –Tôi hớp một ngụm cafe –Em không tập trung. Em vẫn muốn làm cái này một tí, cái kia một tẹo. Em không chắc là mình có thể toàn tâm toàn ý để theo đuổi con đường của một hotelier. Em muốn viết. em muốn lên các kế hoạch. Em muốn di chuyển. Nhiều nhiều lắm.

-Tại sao lại phải gò bó bản thân vào chỉ một việc?

Tôi nhìn anh. Anh nhìn bầu trời đêm đen kịt ngoài cửa sổ. Tôi quay sang nhìn vào làn nước cafe màu nâu sẫm trong cốc mình. Có cái gì đó... Có tiếng leng keng đang kêu nho nhỏ trong trong lòng tôi. Có một ánh sáng vừa loé lên đầu đó trong tâm trí tôi.

-một số người chỉ có một và chỉ một mục tiêu trong cuộc sống. Một số người có nhiều hơn một mục tiêu. –Anh nhắm nha từng chữ, giọng một con rồng đang nhả ra từng hạt ngọc, giống một người đang chia sẻ với người khác những kinh nghiệm xương máu từ chính cuộc sống của mình. –Nếu em có nhiều và có đủ khả năng thực hiện hết thì có gì em lại bắt mình chọn? Có gì em lại kìm hãm bản thân?

Tôi không nói gì, cũng chẳng biết nên nói gì. Có chút vui mừng nhẹ nhàng lan tỏa. Cũng có chút tủi thân len lén dâng lên. Cùng một cuộc gặp gỡ rồi sau đó mỗi người xuôi theo mỗi hướng. Cả hai đều đổi khác ít nhiều. Nhưng anh thành công, anh có trong tay tất cả những thứ mà anh vươn tới. Còn tôi, tôi vẫn vầy vù, vẫn thấy nhiều thứ quá xa tầm với, vẫn thấy bản thân không đủ sức. Vẫn thấy phân vân. Vẫn thấy nghi ngờ.

-Cố lên cô gái! –Tay anh ghì một bên vai tôi. Anh nhìn tôi bằng ánh mắt mạnh mẽ đầy cổ vũ –cứ bước đi và hái những ngôi sao mà em muốn. Đừng ngại thất bại. May mắn sẽ đến với người nào không biết mệt mỏi đi tìm nó. Và khi may mắn đến nó sẽ đến theo một hàng dài.

May mắn chẳng quyết định gì cả. Chính anh mới là người quyết định những bước đi đúng để được là anh ngày hôm nay. Mà...-Tôi nhìn kĩ gương mặt anh, thoáng ngật ngưỡng –...anh đã... ngày xưa mắt anh có hơi khác so với bây giờ.

-Ừ, anh đã cắt mắt thành hai mí. một trong những bước đi đúng –Anh chớp mắt liên hồi có ý trêu tôi. –Anh đã làm thì phải luôn hoàn hảo.

-Trả cho em thứ này được không? anh đã nhận đủ may mắn từ nó rồi, giờ đến phiên em. –Tôi chớp mắt theo một cách dễ thương nhất có thể, tay chỉ chỉ vào chiếc vòng da cam trên cổ tay anh.

-Em không tin vào may mắn cơ mà? –Anh nói, lấy bàn tay còn lại chụp quanh chiếc vòng trên cổ tay mình, như sợ bị tôi cướp mất.

-Trả đây! -Tôi giả giọng hồn dỗi của một đứa con nít đang đòi bạn trả lại món đồ chơi ưa thích.

-Nó là bùa may mắn của anh thì làm sao cho đi được chứ? thế này nhé... -Anh vừa nói vừa rút ngôi sao nhỏ ra khỏi chiếc vòng rồi chìa nó về phía tôi. -Của em, vì em vẫn chưa tìm ra được ngôi sao cho chính mình. Còn anh giữ chiếc vòng may mắn.

Tôi đón nhanh lấy ngôi sao như sợ anh đổi ý. Đặt nó vào giữa lòng bàn tay, tôi ngắm nghía một hồi lâu rồi nắm tay lại. tôi mím môi và đứng bật dậy. đã đến lúc tạm biệt rồi.

Cửa phòng chỉ còn cách tôi 3 bước chân. Anh không gọi tôi lại. Tôi nhắm chặt mắt và xoay người lại. Tôi mở mắt và chạy ù về phía anh. Tôi cúi xuống, đặt lên má anh một nụ hôn.

Tôi buông môi mình ra khỏi làn da mịn màng nơi gò má anh. Anh ngồi. Tôi đứng và cúi sát xuống. Mắt chúng tôi cách nhau chỉ tầm 5 cm.

-Đừng bao giờ khư khư giữ mình như một tờ giấy trắng. giấy làm ra là để được viết lên cô bé ạ! -Anh nhìn sâu vào mắt tôi, nói cùng một nụ cười hiền như bột. giống hệt nụ cười đầu tiên của anh mà tôi nhìn thấy ở Hallstatt hơn hai năm về trước.

Tôi không nói không rằng, đứng thẳng dậy bước nhanh ra khỏi phòng. Anh nói với theo sau lưng: “Lần sau gặp lại hãy trả ngôi sao về với chiếc vòng nhé!”. Tôi chẳng đáp lời anh, vẫn chăm chăm mở cửa bước ra. Cánh cửa vừa sập lại, môi tôi mấp máy: “Một dịp nào đó...”.

15. Chương 15

NHỮNG NGÓN TAY LỬA

1. BRÙM ỪM ỪM ... Tiếng guitar kết thúc buổi diễn vừa dứt, sân vận động vỡ òa trong âm thanh. Tiếng hò hét tán dương, tiếng vỗ tay, tiếng trống, tiếng chai nước suối rỗng đập vào nhau. Vinh sung sướng lướt nhìn những gương mặt khán giả, tay vẫn nắm chặt micro, hai hàng mồ hôi chảy dọc xuống từ thái dương ôm vòng lấy khuôn mặt. Anh quay sang Tùng Anh. Cô vừa bật người lên, quăng vút miếng gậy guitar xuống khán đài. Đám đông phấn khích giành giật đón lấy. Miệng cô cười lớn, lồng ngực phập phồng theo những cử động thở gấp và mạnh. Không nhờ ‘những ngón tay lửa’ – cụm từ báo chí vẫn ca ngợi tài guitar của Tùng Anh, tour diễn đã không thể thành công vang dội và nhóm Chilly Kiss không thể độc chiếm sân khấu nhạc rock.

2.

- You rock, Vinh! (Cừ lắm, Vinh!)

Ông đạo diễn chương trình vỗ vai khiến Vinh giật mình. Anh đang đắm chìm trong suy tưởng về buổi diễn rực rỡ nhất, và cũng là cuối cùng, của Chilly Kiss. Mỗi lần ngồi trong phòng hóa trang sau buổi diễn, anh lại xuôi theo những hình ảnh xưa cũ. Ngày ấy, anh khởi nghiệp là ca sĩ chính của nhóm rock Chilly Kiss. Ngày ấy, anh và ba người bạn tham vọng đem rock Việt đến với thế giới. Ngày ấy ...

Sau khi Chilly Kiss không còn, anh bắt đầu nghiệp solo. Chất giọng ấm, điển trai và nhờ guồng máy lăng xê chuyên nghiệp, anh nhanh chóng thành siêu sao. Thời gian bay vèo. Anh ngồi chiếu trên trong showbiz đã được bảy năm. Hào quanh đạt được nhiều gấp trăm vạn lần so với thời Chilly Kiss, nhưng anh không quên được ngày xưa. Có lẽ vì nó đã kết thúc một cái phụt. Nhóm nhạc đang ở thời kỳ vàng son. Thế mà chỉ sau một đêm, tất cả chấm hết. Đến tận bây giờ, anh và các thành viên khác vẫn chỉ có thể giải thích cho sự kết thúc của Chilly Kiss bằng một dấu hỏi lớn. Người duy nhất biết câu trả lời là ...

- Bạn gái tớ vừa đi New York về. Cô ấy bảo hình như đã thoáng thấy Tùng Anh trên phố. – Khải, tay trống của Chilly Kiss ngày nào và giờ là thành viên của một nhóm rock mới.

- Người giống người.

- Cậu nghĩ thế thật sao? Nếu không quá bận, tớ sẽ bay ngay sang Mỹ để xác định thực hư. Tớ ... Tớ vẫn thắc mắc.

- Và oán giận cô ấy nữa.

Khải không trả lời, vờ như bận bịu với công việc tẩy trang. Vinh nhìn anh bạn một giây rồi quay đi. Sau ngày Tùng Anh đột ngột biến mất, như đã dùng ma thuật để úm ba la mình sang một thế giới khác, các thành viên còn lại của Chilly Kiss đều thắc mắc và oán giận cô. Nếu cô ở lại, Chilly Kiss có thể đã thành vĩ đại. Nhưng cô đã đi. Tiếng guitar lửa, linh hồn của Chilly Kiss đã đi. Tất cả kết thúc. Mọi người, ai cũng rẽ sang một hướng khác, từ bỏ mơ ước và khát khao đầu đời. Vì cô.

16. Chương 16

3. Ba tuần sau, Vinh sang Mỹ làm album mới. Suốt hai tháng lưu lại New York, bắt kẻ trên phố, trong quán cà phê, hay đi xem nhạc kịch, anh vẫn thường nhìn quanh quất. Lòng anh nửa hy vọng trông thấy bóng Tùng Anh thoáng qua, nửa cười thầm sự ngốc nghếch của mình. Bạn gái Khải chỉ “hình như đã thoáng thấy” Tùng Anh thôi mà! Chỉ là một hình dáng lướt ngang. New York có 19 triệu dân. Cuộc đời làm gì màu nhiệm đến mức giúp anh tìm thấy Tùng Anh ở cái thành phố xa lạ đông nghìn nghịt này. Nhưng anh vẫn quanh quất tìm.

Việc thu âm hoàn tất, Vinh nán lại New York vài ngày. Ngay khi rời phòng vé máy bay để dời ngày về, anh biết mình ... khùng rồi! Anh nấn ná lại đây là do linh tính mách bảo sẽ gặp lại Tùng Anh ở đây, chỉ cần ráng chờ đợi thêm một chút. Rầm rập theo lời linh tính – Chẳng giống Vinh chút nào! Trước nay anh chưa từng có linh tính, hoặc có thì anh cũng lờ tịt. Chỉ lần này, cảm giác thôi thúc mạnh mẽ như sóng cuộn trong lòng. Anh tin tưởng chuyện gặp được Tùng Anh là 100% chắc chắn. Như thể cuộc đời được điều khiển bởi một chương trình vi tính và anh là kẻ nhân lệnh: Ngày mai bước ra phố, Tùng Anh sẽ đi ngang qua anh.

Sáng hôm sau. Vinh vừa bước ra khỏi khách sạn, đứng nhìn không chủ đích vào dòng xe cộ kịt kịt. Anh đang phân vân chưa biết nên sử dụng buổi sáng như thế nào thì một cô gái bước ngang qua. Cô gái mặc áo choàng dài màu xanh ngọc và đi rất nhanh. Anh đứng chôn chân vào đất. Đến khi trấn tĩnh lại, anh chỉ kịp nhìn thấy bóng chiếc áo choàng xanh ngọc biến mất sau một ngã rẽ, cách khá xa. Anh đuổi theo, nhưng không gặp.

Sáng hôm sau. Tầm giờ hôm qua thấy cô gái, Vinh ra trước cửa khách sạn chờ đợi. Anh đứng suốt hơn tiếng đồng hồ trong cái lạnh cuối thu. Nhưng cô gái không xuất hiện. Anh bước sang quán cà phê đối diện khách sạn, chọn một chỗ ngồi sát ngay cửa sổ. Nhâm nhi tách latte nóng, mắt anh nhẩn nại quan sát dòng người qua lại trước khách sạn. Anh đánh cược với định mệnh: Nếu đúng anh đã nhìn thấy Tùng Anh, nghĩa là hiện tại số mệnh hai người đang giao nhau. Thật như thế, anh sẽ nhanh chóng gặp lại cô.

Mãi mê man đối thoại với số mệnh trong đầu, Vinh đánh mất sự chú tâm. Anh lơ đãng hớp một ngụm cà phê, rồi đặt cái tách xuống. Tiếng “cạch” nhẹ nhàng gây ra khi để tách chạm vào đĩa làm anh tỉnh ra. Anh ngẩng đầu lên: Một cô gái mặc áo khoác dài màu rêu sẫm vừa bước ngang khách sạn. Anh rời quán cà phê, hộc tốc đuổi theo.

4. Đã 5 tiếng đồng hồ Vinh đi qua đi lại trong phòng tranh. Anh vờ như đắm chìm vào những tác phẩm nghệ thuật. Thi thoảng, anh gật gù, khẽ thốt ra vài tiếng tẩm tặc. Nhưng tâm điểm chú ý của anh là cô gái mặc áo khoác dài màu rêu sẫm. Anh đã đuổi kịp và đi theo cô đến phòng tranh này. Cô gái ... Nếu không phải Tùng Anh thì là ai?

Ngày xưa, Vinh vẫn hay lén lút ngắm Tùng Anh. Nhìn nghiêng, sống mũi thanh cao, chiếc cằm thon thả và vầng trán đầy khiến cô như một mỹ nhân cổ đại. Thanh tao và thoát tục. Còn ở phía chính diện, đôi mắt to sâu mang một thần sắc mạnh mẽ và khỏe miệng lúc nào cũng như đang cười phát sáng một vẻ quyến rũ đầy sức sống. Anh xao xuyến nhất khi nhìn Tùng Anh đứng trên sân khấu sau những buổi diễn. Ánh mắt hân hoan, miệng cười rộng căng tràn tự tin và thỏa mãn. Những cọng tóc bết mồ hôi bám trên mặt, trước trán. Một thần thái, một nhan sắc chỉ thoáng nhìn cũng đã say.

Cô gái mặc áo khoác dài màu rêu sẫm, bắt kẻ nhìn nghiêng hay chính diện đều giống Tùng Anh. Mắt, mũi, miệng, trán, cằm, đôi má. Chỉ có mái tóc đen suôn thẳng được thay bằng mái tóc dài màu hạt dẻ, sợi quăn sợi duỗi. Nhưng Vinh vẫn không dám chắc đó là Tùng Anh. Anh quan sát cô rất lâu, rất kỹ. Nhiều lần,

anh khẳng định và toan bước đến. Nhưng ngay khi ấy, anh lại nghi ngờ nhận định của mình. Anh lại tự nhủ phải nhìn thêm chút nữa, phải chắc chắn thêm chút nữa.

- May I help you? (Tôi có thể giúp gì cho anh?)

Cô ấy bước đang bước đến phía mình. Cô ấy đang đứng trước mặt mình. Cô ấy nói chuyện với mình. Mình nên làm gì bây giờ? Cô ấy vừa nói gì vậy? – Cô gái bất ngờ tiến đến làm Vinh mất bình tĩnh. Anh sững sờ nhìn chăm chăm vào mặt cô.

- Are you okay? (Anh ổn chứ?) – Giọng cô nửa lúng túng, nửa lo lắng.

- Oh. Okay. – Vinh cuối cùng cũng tìm lại được giọng nói.

- Good. I'm Amy, manager of this gallery. (Tốt. Tôi là Amy, quản lý phòng tranh này.) – Cô gái mỉm cười xã giao.

Cô rút tay ra khỏi túi áo khoác, chìa về phía Vinh. Anh bắt tay cô. Một cảm giác thân quen ấm áp miết dọc sống lưng. Bàn tay mềm và hơi khô, giống hệt tay Tùng Anh. Giọng nói cũng giống. Anh đột ngột siết chặt tay cô:

- Tùng Anh?!

- Please! (Làm ơn!) – Giọng cô đành lại, cố rút tay mình khỏi tay Vinh.

- Tùng Anh?! – Vinh buông tay, nhìn sâu vào mắt cô.

- Pardon me. (Xin lặp lại.)

- Tùng Anh?!

Cô gái nhìn Vinh khó hiểu. Mất vài giây, mặt cô mới giãn ra, môi hơi chúm lại và nhoẻn cười:

- Sorry. You've made a mistake. I'm Amy. Not that girl. (Xin lỗi. Ông lầm rồi. Tôi là Amy. Không phải cô gái đó.)

- Oh sorry. I've made a mistake. Terribly sorry. (Ồ xin lỗi. Tôi đã lầm. Vô cùng xin lỗi.) – Mắt Vinh vẫn căng tràn nghi ngờ.

Vinh và Amy nói chuyện về những tác phẩm của phòng tranh, về cô gái anh đang tìm. Amy tỏ ra thú vị khi biết mình có vẻ ngoài giống hệt Tùng Anh. Đến đầu buổi chiều, cô tiễn anh về bằng một nụ cười khuôn mẫu, chúc sớm gặp được Tùng Anh.

Sau bữa tối, Vinh lang thang trên những con phố quanh phòng tranh với hàng loạt nghi vấn trong lòng. Amy giống hệt Tùng Anh. Tất cả các đường nét gương mặt. Chiều cao tương tự. Dáng người thanh mảnh. Điểm khác biệt duy nhất anh cảm nhận được nằm ở thần thái. Tùng Anh mãnh liệt và tự nhiên. Amy kiêu cách và chùng mực. Mắt Amy không ánh lên thần sắc mạnh mẽ như Tùng Anh. Nhưng bảy năm đã qua. Bao nhiêu chuyện xảy ra. Con người thay đổi là tất nhiên. Hay Amy là chị em song sinh đã thất lạc của Tùng Anh – Vinh vỗ bốp vào đầu mình, xua đi cái suy nghĩ rất “phim” bất khả thi ấy. Rồi anh hướng về phía phòng tranh.

Đến cách phòng tranh hơn mười mét, Vinh thấy Amy vừa bước ra. Cô đi cùng chiều với anh, dáng bước nhanh và hai tay dút vào túi áo khoác. Anh chạy lên. Cô ngỡ ngàng khi nhìn thấy anh. Ánh mắt anh nửa nghiêm khắc, nửa cầu xin:

- Listen, Tùng Anh. Amy. Whoever. Please admit that you are Tùng Anh. I've been looking for you for a long time. I want an answer. Yes, it's been a long time and we all move on already. No one is gonna blame you. Just let us know what's happened. (Nghe này, Tùng Anh. Amy. Ai cũng được. Hãy thừa nhận rằng em là Tùng Anh. Anh đã tìm em lâu rồi. Anh muốn biết câu trả lời. Đã lâu lắm rồi và chúng ta ai cũng đã đứng dậy. Không ai chê trách em đâu. Chỉ là cho bọn anh biết chuyện gì đã xảy ra.)

- How many times do I have to tell you that I'm not that girl? (Tôi cần nói bao nhiêu lần là mình không phải cô gái đó?)

- You are not?! (Em không phải?!)

- Yes, I am ... that girl, if you want me to be. But I have no idea about what you wanna know. (Vâng, tôi là ... cô gái đó, nếu anh muốn thế. Nhưng tôi không biết anh muốn biết chuyện gì.) – Amy dứt câu bằng một cái thở hắt nóng nảy.

Không giấu vẻ khó chịu, Amy lách qua người anh. Cô bước rất nhanh. Anh bướng bỉnh chạy theo. Linh cảm của anh không sai. Không thể sai. Anh chạm vào cánh tay cô, định níu lại. Ngay lúc đó, Amy quay phắt sang, ánh mắt tóe lửa:

- Get off me. Or I'll call the police. (Buông tôi ra. Hay tôi sẽ gọi cảnh sát.)

Vinh bất ngờ với phản ứng của cô. Chưa bao giờ Tùng Anh dữ dằn với anh như thế. Chưa bao giờ một cô gái dữ dằn với anh như thế. Đợi Amy đi xa một khoảng, anh bắt đầu bám theo về đến căn hộ của cô. Amy biết điều đó. Trước khi vào nhà, cô ném cho anh một ánh mắt vừa căm giận, vừa hoảng sợ. Vinh thấy xấu hổ vì đã biến mình thành kẻ khủng bố phụ nữ. Nhưng anh vẫn bước đến, ngồi xuống bậc tam cấp của tòa nhà cô ở. Anh ngồi đó cả đêm, dựa vào thành cầu thang, co rúm trong gió lạnh.

Mặt trời lên. Ánh nắng chiếu vào mắt gọi Vinh dậy. Người anh mỗi nhừ và đầu nặng trĩu vì cả đêm chỉ ngủ những giấc rất ngắn. Còn phần lớn thời gian, anh dần vật bản thân bằng hàng tá suy nghĩ và run rẩy trong buốt lạnh. Mặt trời cao dần. Anh đợi Amy.

Tiếng cửa mở phía sau. Anh không quay lại, giữ nguyên dáng ngồi uể oải dựa vào thành cầu thang. Co quắp và kiệt sức hết một kẻ vô gia cư trong cơn cảm hàn. Tiếng giày cao gót vang lên. Một đôi boots bước xuống những bậc tam cấp, ngang qua anh. Amy đi ngang anh, không quay đầu lại. Vẫn dáng đi nhanh và tay dứt vào túi áo. Nhìn cô xa dần, anh thầm nhủ rằng Amy không thể là Tùng Anh. Hai người như hai giọt nước. Sự kỳ quặc của tạo hóa! Nhưng Amy không phải Tùng Anh. Bởi Tùng Anh sẽ không tàn nhẫn bước đi, nếu thấy anh rúm ró ngồi trước hiên nhà mình. Tùng Anh sẽ không diễn giỏi như thế. Anh lơ đãng đứng dậy, về khách sạn.

Buổi chiều, Vinh đến phòng tranh tìm Amy. Về mặt cô biểu lộ rằng anh hoàn toàn không được hoan nghênh. Anh cố gắng trau chuốt từ ngữ cho lời xin lỗi của mình. Nhưng cô vẫn giữ khoảng cách, dè chừng. Phải đến khi anh nói rằng ngày mai sẽ về Việt Nam, cô mới tỏ ra đôi chút thoải mái. Rồi cô bận rộn hướng dẫn đoàn khách du lịch thăm phòng tranh. Anh nép vào một góc quan sát cô. Xinh đẹp. Kiêu kỳ. Dáng đi nhanh và tay luôn dứt trong túi áo khoác. Dáng đi không thể phân biệt được là một người tự tin hay đang che giấu điều gì. Thi thoảng, Amy quay sang kiểm tra xem anh đã rời chưa. Sau vài lần, khi cô lại nhìn mình, anh vẫy tay chào. Cô mỉm cười thay câu tạm biệt, khóe miệng nhếch lên một cách chùng mực. Anh cảm nhận được ánh mắt nhẹ nhõm của cô dõi theo lưng mình.

5. Sân bay đông nghẹt. Amy không tìm được Vinh trong rừng người và những chiếc xe đẩy hành lý công kênh. Chuyến bay cuối cùng đến Việt Nam đã cất cánh. Vậy là mong muốn được nấp ở một góc nhìn Vinh đi đã không thành. Cô trống rỗng gọi taxi về phòng tranh.

Amy chưa vội vào phòng tranh mà thả bộ dọc con phố, đến quán cà phê nằm ở ngã tư. Cô đến ngồi cạnh cửa sổ lớn với một tách cappuccino nóng. Ngồi một lúc, cô nhẹ nhàng rút tay phải khỏi túi áo khoác. Bàn tay cứng ngắc trong chiếc găng mỏng, va nhẹ lên bàn một tiếng 'cộp'. Các ngón tay bất động, thon thả và hơi cong để tạo vẻ tự nhiên. Bằng một dáng vẻ hết sức âu yếm, bàn tay trái cô nâng bàn tay nhựa lên. Ánh mắt cô chao nghiêng những cảm xúc không biết gọi tên ...

17. Chương 17

Sau buổi diễn cuối cùng của tour xuyên Việt, nhóm nhạc về Sài Gòn trước, cô nán lại Hà Nội chơi cùng bố mẹ. Bố mẹ cô định cư ở nước ngoài từ lâu, đặc biệt về nước để xem con gái cưng biểu diễn. Tối khuya, cô ngẫu hứng dạo phỏ tìm cảm hứng sáng tác, rồi bị xe của một gã say hất ra đường trong khi một chiếc ô tô đang chờ tới. Thúc dẩy trong bệnh viện, vừa nhìn bàn tay phải, cô lại ngất đi, chỉ kịp thốt một câu "Đừng báo cho ban nhạc biết." Bố mẹ đem cô sang Mỹ. Cô được lắp một bàn tay giả hoàn mỹ.

Lý tưởng của đời cô là được chơi guitar, được đứng trên sân khấu, được đi tour. Được rock. Cô say đắm cảnh cả khán phòng nín thở, hau háu nhìn mình phiêu theo tiếng guitar. Cô say đắm cảm giác bật cao lên, vùng miếng gảy đàn xuống cho đám đông vô chup. Cô say đắm ánh mắt si mê của Vinh khi cả hai đứng

trên sân khấu chào kết thúc buổi diễn. Tất cả say đắm trong đời cô đều phụ thuộc vào bàn tay lửa. Và chỉ sau một đêm, chấm dứt.

Cô nhanh chóng quen với nếp sinh hoạt một tay. Cô chẳng quan tâm những cái nhìn thương hại. Nhưng cô vẫn tự hỏi tại sao phải ăn uống, hít thở, trong khi không còn mục tiêu để đeo đuổi. Cô thử chơi guitar một tay nhưng công cốc. Cô nhớ và muốn trở về nhóm nhạc, làm quản lý hoặc sáng tác. Nhưng cô không đủ can đảm. Cô tưởng tượng ra những cái nhìn thất vọng hướng về bàn tay giả. Cô tưởng tượng cảnh mình đứng trong cánh gà, nhìn tay guitar mới bốc lửa trên sân khấu. Cô sợ. Chilly Kiss chỉ quen thuộc khi còn những ngón tay lửa. Cô tự tử hụt vài lần. Mẹ cô nài nỉ, vạ vật. Phải một thời gian sau, cô mới thôi nốc thuốc ngủ, hay tìm cách cắt cổ tay. Cô đã nghĩ thông. Chỉ cần cô quên đi Tùng Anh, bớt đòi hỏi từ cuộc sống thì không khí sẽ dễ thở trở lại. Cô đã sống vì mình và giờ cô sống vì gia đình. Từ đó, cô bắt đầu những ngày chùng mịch và đều đặn.

Khi tất cả bắt đầu ngủ ngoan, hai hôm trước, Vinh bỗng xuất hiện ở phòng tranh và chăm chăm nhìn cô. Tất cả các dây thần kinh, các mạch máu trong cô căng nứt, chực chờ bùng trào. Nhưng cô phải hoàn thành tốt vai diễn. Cô thà để mọi người oán trách Tùng Anh còn hơn nghe họ chép miệng “Tội nghiệp, bàn tay lửa ngày nào!”. Khi Vinh chạy theo, nứ vào cánh tay phải, cô hoảng sợ cực độ. Anh chỉ cần kéo mạnh chút nữa, lồi tuột tay cô khỏi túi áo khoác thì ... May là cuối cùng, anh đã đi.

Cô vẫn chưa toàn vẹn là Amy. Tim cô vẫn rạo rực mỗi khi nghe tiếng guitar cất lên đâu đó. Hồn cô vẫn lác lư theo những bản rock. Cô không dám mở miệng nhắc đến cái tên Tùng Anh. Nhưng cô đang rất cố gắng học cách thỏa hiệp với cuộc sống, chấp nhận những thứ nó quăng vào mình. Cô chỉ cần thêm thời gian. Đến một ngày, khi phần Tùng Anh trong cô mê lịm đi, cô sẽ trở về gặp những người bạn xưa. Khi ấy, cô muốn có thể điềm nhiên nhắc đến Tùng Anh như nhắc một người bạn đang ở xa. Cô thậm chí có thể đùa về bàn tay giả như một vận hạn đã qua. Nhưng cho đến ngày đó, cô không muốn gặp bất cứ ai từng biết đến cô của thời Chilly Kiss. Cô muốn được yên tĩnh sắp xếp lại bản thân.

Amy ngẩng nhìn bầu trời cuối thu màu tím nhạt. Cô bật cười khi hình dung lại cảnh Vinh ngồi dựa vào thành cầu thang trước tòa nhà cô ở. Tính ranh ma và những trò thử lòng của anh, cô còn lạ gì. Nếu là ngày xưa, dù lòng hồ nghi thì cô vẫn sốt sắng quan tâm. Nhưng sáng hôm qua, cô đã tìm được. Cô nhẹ cười, nụ cười len lõi những tia chua chát.

KÉTTTT!! RÀMMM!! ÀMMM!!

Người ta bắt đầu túm tụm quanh hiện trường tai nạn: Một chiếc ô tô đâm vào một thanh niên đang băng sang đường. Chàng trai bị húc văng vào một chiếc xe khác, rồi ngã đập đầu xuống đất. Cảnh sát đã có mặt. Xe cứu thương đang trở tới. Amy vừa rời khỏi quán cà phê, đang đứng quan sát ngoài vòng đám đông nhộn nhạo. Chàng trai nằm bất tỉnh trên đường, có vẻ khá nặng. Anh được đưa lên băng ca. Trong vài giây, trước khi người ta đẩy anh vào khoang xe cứu thương, Amy len qua hàng người, bước tới gần. Cô sững sờ nhìn gương mặt trắng bệch đang chụp phễu thở oxy.

Tiếng còi cứu thương hạ xa dần. Văng vẳng quanh Amy, ai đó nói rằng đã trông thấy chàng trai đứng mãi bên đường nhìn chằm chập vào cửa sổ lớn của quán cà phê, trước khi anh ta đâm bổ sang mà không chú ý đến chiếc xe đang lao tới.

18. Chương 18

VÌ GEM CÓ ĐIỀU BÍ MẬT

Chuyện xảy ra tại một thành phố nhỏ ở Thái Lan...

Tháng 1. Trên bus.

8.15 sáng. Gem đón chuyến bus đầu tiên từ học xá đến trường. Cô chọn một chỗ giữa bus, cạnh bên cửa sổ. Chuyến bus đầu tiên luôn náo nhiệt đủ mọi ngôn ngữ từ Âu đến Á, tám về muôn vàn topic. Nhưng Gem hiếm khi chú ý hay góp vui vào những câu chuyện ấy. Bắt đầu một ngày mới, cô thích trầm tư trong âm nhạc và yên lặng ngắm quang cảnh mướt một màu xanh của con đường đến trường. Trên bus, cô luôn tự cách ly mình bằng những bài hát từ iPod.

8.20 sáng. Một chàng trai cao lớn, tóc nâu, mắt nâu, có làn da đỏ gay của một người châu Âu đã hấp thụ quá nhiều năng lượng dưới ánh nắng trong thời gian ngắn bước đến ghế của Gem.

- Can I sit here? (Tôi ngồi đây được không?)

-...

Gem không nhìn thấy và không nghe anh ta. Im lặng là đồng ý. Chàng trai ngồi vào chiếc ghế cạnh Gem. Xe chuyển bánh. Gem đang ẩn mình trong tiếng nhạc, mắt hướng về cửa sổ thì một bên tai nghe iPod bị giật ra. Giật mình, cô quay phắt sang bên, anh chàng châu Âu cười rõ tươi:

-Hi. I'm Anthony.

-Hi. Gem.

Anthony cố gắng bắt chuyện bằng đủ mọi câu hỏi về trường lớp, về cái thành phố nhỏ yên bình này, về những nơi để sinh viên party... Gem đáp trả nhát gừng, không che giấu sự bức mình vì chương trình tận hưởng buổi sáng yên lành của mình bị phá bĩnh. Cuộc nói chuyện “có kẻ tung mà không có người hứng” nhanh chóng tan vào không khí. Cài lại một bên tai nghe, Gem im lặng hưởng thụ âm nhạc. Anthony im lặng đọc sách.

Tháng 2. Bị ám trong thư viện

Anthony đến từ Thụy Sĩ, có duyên ăn nói và một gương mặt tuấn tú, lịch lãm theo kiểu các chàng hoàng tử châu Âu ngày xưa. Ngày đầu tiên anh bước vào trường, các cô gái đã rất thích mắt. Thế nên thiên hạ càng xầm xì to nhỏ, càng mắt tròn mắt dẹt trước sự việc: Anthony công khai theo đuổi Gem.

Gem là một cô gái đen – trắng. Cuộc sống của cô không biết đến sự tồn tại của màu xám: không bao giờ làm một điều gì với 50, 60% sức lực và cố gắng chỉ để cho có, cho xong. Lấy sự học làm ví dụ. Cô chẳng che giấu sự căm ghét dành cho những môn bắt buộc phải lấy để đủ chương trình. Ngoài ngày thi, cô chỉ ghé lớp vài lần. Còn thì Gem vào một góc thư viện nhâm nhi cà phê, đọc sách. Thấy cô trong trường, nếu lấy Gem là cột mốc, sẽ chia thành hai phe: rất thích và rất sợ có cô trong lớp. Bởi có những môn học cô lại là sinh viên No.1.

Với con người, cô cũng không thể giữ thái độ “không thích mà cũng chẳng ghét”. Bạn bè, có người thì Gem cười cười nói nói suốt ngày. Nhưng cũng có người cô đối xử như thể chẳng tồn tại. Với các fan, Gem cũng không nhẹ nhàng hơn cho phải phép, cho nữ tính. Anh nào lăng nhăng thì dù cố gắng mọi cách gây sự chú ý, cô vẫn thản nhiên lơ. Và lần này, người đáng thương phải chịu trận thái độ băng đá của Gem chính là Anthony.

Sau lần đầu gặp nhau trên bus, sau vài buổi nói chuyện trong lớp tiếng Thái, sau vài trận cầu lông trong gym, Anthony “thông báo” cho bạn bè là anh theo đuổi Gem. Một người biết. Cả trường biết. Điều này khiến Gem bất an. Cô sợ nhất là cảm giác bị người khác săn đuổi, vồn vã. Vì khi ấy, họ có thể làm nhiều điều bất ngờ với cô: “vô tình” xuất hiện trong cùng một party, “vô tình” ngồi chung bàn ăn, “vô tình” đứng sau cô trong hiệu sách... Gem ghét tất cả các sự “vô tình” đó. Với những tình huống mà người khác cố ý sắp đặt trong cuộc sống của cô, Gem đều không cách gì điều khiển, chống đỡ được. Cô hoàn toàn mất tự vệ trước những sự việc xảy ra với mình, không biết được ai mình sẽ gặp. Cảm giác giống như trở thành món đồ chơi trong tay người khác. Có thể được nâng niu mà cũng có thể bị vất bỏ.

Kế hoạch theo đuổi Gem được Anthony tiến hành triệt để nhất là trong thư viện. Anthony bắt gặp xuất hiện khi Gem đang lục tung khu sách Quảng Cáo & PR. Anthony dùng chiếc máy tính cạnh Gem. Anthony ngồi vào ghế đối diện Gem khi cô đọc sách, dù thư viện lúc đó đầy bàn trống. Nhưng Anthony có khác những fan trước đây của Gem. Anh chẳng nói lời nào, cũng không tặng hăng hay hành động gì gây chú ý. Nhưng Gem không thể không chú ý. Cô luôn lặng lẽ và tập trung chờ một dấu hiệu phá bình nhỏ để lấy cớ tổng cổ anh đi. Chứ khi anh chàng còn án binh bất động, Gem mà mở miệng trước thì thật tên tù. Nhưng suốt một tháng trời, Gem chẳng thể rada nổi một sơ suất nhỏ. Cô thấy giống như mình bị ám! Anthony là người thật? Hay chỉ là bóng ma cô tưởng tượng ra?

19. Chương 19

Ngày cuối cùng của tháng hai, khi Gem đang cố với cuốn sách nằm ở kệ trên cùng, Anthony bất ngờ bước đến, rút nó xuống cho cô. Nhận cuốn sách từ tay anh, Gem nói vô cảm:

-I gotta go. Don't follow me, please. (Tôi phải đi. Đừng đi theo, làm ơn.)

Gem bỏ đi. Anthony mỉm cười chiến thắng: anh chàng đã bướng bỉnh hơn. Gem mở lời trước.

Tháng 3. Trong bệnh viện

Gem từ từ hé mắt. Cô đang nằm trong bệnh viện. Một màu trắng toát và mùi ete chói mũi. Cô đưa mắt quan sát một vòng quanh phòng. Trên chiếc ghế bành cạnh cửa sổ, Anthony đang co người ngủ. Ánh nắng sớm yếu ớt làm ánh lên màu nâu của vài cọng tóc lòa xòa trước trán. Nhìn Anthony ngủ, tuy cái thế nằm rõ là không thoải mái, nhưng gương mặt lại toát ra vẻ an bình dễ chịu.

Quay mặt đi, Gem chậm chậm nhớ chuyện tối qua. Khả là khuya, sau suất phim muộn, Gem cùng cô bạn Lila đang gắng vẫy taxi về nhà. Bỗng một gã da ngăm đen xuất hiện ngược chiều với họ. Hắn tiến lại gần, rồi giằng mạnh chiếc túi trên vai Lila. Hai cô la hét thất thanh. Gem chớp lấy chiếc quai túi níu lại. Tên cướp vung tay quật mạnh, Gem ngã, đầu đập vào vệ đường. Sau đó thì Gem ngủ một giấc dài. Tỉnh dậy, người đầu tiên cô nhìn thấy là Anthony.

Tháng 4. Sinh nhật Gem

Sau lần Anthony chăm sóc cho Gem trong bệnh viện, thái độ của cô với anh vẫn chẳng hòa nhã hơn. Điều này làm Anthony ngạc nhiên và thất vọng tột độ. Thông thường, nếu một chàng trai chăm sóc một cô gái cả đêm trong bệnh viện thì cô ấy sẽ cảm động khóc ngất. Ngày hôm sau không tự tay nướng bánh quy làm quà cảm ơn thì cũng sẽ mời anh uống cà phê. Còn Gem, đi ngang Anthony trong trường, cô chỉ gật đầu một cái.

Tối sinh nhật Gem. Cô, Lila và vài người bạn đến bar Mai Tai uống mừng tuổi 21. Qua 11 giờ, tất cả kéo vào Hilton, sàn nhảy náo nhiệt nhất thành phố. Đám quay cuồng trên sân khấu, còn lại Gem ngồi một mình quan sát thiên hạ. Tiếng nhạc, tiếng người, tiếng ly cụng nhau như vo tròn lại thành một quả bóng âm thanh. Quả bóng đó bắn khắp phòng, dội bắn bật vào từng bức tường, cuối cùng đập lên trần nhà, vỡ tan ra, vung vãi mỗi nơi một mảnh khiến cả sàn nhảy bị nhận chìm trong không gian náo động. Một sự náo động mê li khiến lòng người phấn khởi, nhất là khi người ta vừa mới 21. Gem thích thú nhìn những người đang nhảy điên cuồng, đang trút bỏ lớp vỏ cứng nhắc của mình để được âm nhạc, được những bước nhảy tấy sạch lo nghĩ, phiền não, áp lực. Có một sự thật là khi nhảy, rất hiếm ai mang bộ mặt cau có, lo toan. Trái lại, họ luôn tươi cười, dễ bắt chuyện, là những con người đang trong giây phút hạnh phúc.

-Happy birthday, Gemmie.

Không cần nhìn Gem cũng biết lại là Anthony “vô tình” bắt được cô. Nhưng Gem không muốn đeo bộ mặt bí xị trong ngày sinh nhật mình, nhất là khi cô đang ở trong Hilton – nơi (mà cô cho là) của những con người hạnh phúc. Gem quay ra nhìn Anthony, khẽ hất đầu bảo anh ngồi cạnh mình. Được một lúc, Gem nhìn đồng hồ thì đã qua nửa đêm – sinh nhật cô chính thức hết. Bây giờ, cô có thể trở lại là Gem đá lạnh. Cô ghé sát vào tai Anthony để những lời của mình không bị âm thanh của sàn nhảy làm cho sót mẻ:

- What a coincidence! You're here too. But give up. I am not touched by what you did. The night in the hospital made me feel like being trapped. Playing tricks didn't work to me. Bye. (Trùng hợp làm sao! Anh cũng ở đây. Nhưng từ bỏ đi. Tôi không cảm động bởi những gì anh làm. Cái đêm trong bệnh viện làm tôi cảm thấy như mắc bẫy. Tiểu xảo chẳng có tác dụng gì đâu. Chào.)

Anthony trừng mắt nhìn Gem. Đây là lần đầu tiên đôi mắt anh nhìn Gem không có chút trêu mến. Cũng không có sự lúng túng của kẻ chơi mách mà bị bắt quả tang. Đôi mắt tóe lên sự thất vọng và tức giận. Gem ngay lập tức hiểu ra Anthony hôm nay đúng là vô tình gặp cô trong Hilton. Gem lúng túng. Cô hôn nhanh lên má anh rồi rời khỏi bàn.

Vẫn là tháng 4. Năm ngày sau sinh nhật Gem

Sa sự cố đêm sinh nhật, Anthony thôi xuất hiện bên cạnh Gem. Cô cảm thấy thoải mái hơn,. Nếu bây giờ đối diện Anthony thì Gem.. Gem cũng chẳng biết thì mình sẽ làm sao nữa! Trong suốt năm ngày, Gem không bận tâm, không nghĩ ngợi về Anthony.

Vào ngày thứ sáu, sau giờ học buổi chiều, Gem ghé mua một chiếc bánh chocolate rồi trở về học xá. Cô lên thẳng phòng Anthony. Gặp Gem trước cửa, Anthony đứng im như phỗng. Một giây. Ba giây. Mười giây. Gem lách qua người anh, bước vào phòng.

Hai người ngồi ở ban công, chiếc bánh chocolate chờ vợ trên bàn, giữa hai chiếc ghế. Cứ ngồi như vậy, từ khi trời chập choạng tối, đến khoảng 11 giờ đêm. Gem nói mà môi như không cử động:

-I go back now. Night night. (Em về. Chúc ngủ ngon)

Anthony tiễn Gem ra cửa. Cánh cửa sập lại. Gem vẫn đứng yên trước phòng. Cô đã mua một chiếc bánh để làm lạnh. Gem không giỏi dỗ dành người khác. Cô chỉ nhớ ngày bé, mỗi lần làm em trai giận thì chỉ cần một cái bánh kem hay cái bóng bay là nó sẽ quên ngay, tự giác làm lành rồi lại leo đéo theo cô. Nhưng Anthony không phải trẻ con. Gem hít thật sâu, mím môi rồi thở mạnh. Cô đưa tay gõ cửa. Ngay tức khắc, cánh cửa mở ra, Anthony ôm chầm lấy Gem.

20. Chương 20

-I know you are still here. (Anh biết là em còn ở đây)

-...

Anthony buông Gem ra, hai tay bóp chặt vai cô, nhìn thẳng và mắt cô, nói:

-I thought I failed. But when you came here today, I sensed that I won. (Anh nghĩ rằng mình đã thất bại. Nhưng khi em đến đây hôm nay thì anh cảm giác rằng mình đã thắng)

Nói rồi, Anthony lại ôm Gem vào lòng. Gem sung sướng cười, Một nụ cười ranh mãnh.

Tình yêu giống như một trái banh nằm im trên đường, muốn nó lăn, cần có một ngón tay búng nhẹ. Anthony luôn tin rằng, mình là người đã chủ động búng trái banh tình yêu. Thì cứ để danh tin như vậy, Vì Gem có điều bí mật:

Tháng 1. Khởi đầu bất ngờ trên bus

- Can I sit here? (Tôi ngồi đây được không?)

-...

Ngay từ khi Anthony bước lên bus, Gem đã khấn thầm trong bụng cho anh đến ngồi cạnh mình. Và Gem đã nghe Anthony hỏi rất rõ. Nhưng cô dờ lười không thể trả lời. Gem chưa tìm được cách độc đáo để quay sang bắt chuyện, thì Anthony đã giật một bên tai nghe iPod của cô ra. Chưa chàng trai nào làm quen với cô một cách táo bạo và cũng... bất lịch sự đến vậy. Gem tính nhẩm: Với những anh chàng cao ngạo, bản thân mình phải khó nắm bắt thì anh ấy mới chẳng thể dễ dàng.

Anthony cần câu thật. Chưa từng có một cô gái đáp lại anh bằng những cái cau mày và sự bực mình không che giấu. Sau cuộc nói chuyện dăm dẳng với Gem, Anthony quan sát được rằng, với nhiều người thì Gem tươi tắn như hoa, nhưng cũng có những người cô dành cho bộ mặt thờ ơ, lạnh ngắt đến ghê rợn! Anthony bắt mắt khi bị xếp vào nhóm thứ hai. Anh công khai theo đuổi Gem, hào hứng và nhiều năng lượng như bắt đầu một cuộc đi săn.

Tháng 2. Cuộc thi ai bướng bỉnh hơn trong thư viện

Sau một tháng trời bám sát Gem trong im lặng khắp thư viện, cuối cùng Anthony cũng thắng. Anh thừa biết Gem không phải là phớt lờ sự có mặt của mình, Cô là đang chờ cơ hội kết tội anh quấy rầy để bỏ đi chỗ khác nhưng Anthony đã hoàn thành “phần thi” của mình xuất sắc hơn, Gem đã phải mở miệng trước, dù câu nói đó chẳng hay ho gì nhưng lại thật ngọt ngào làm sao:

-I gotta go. Don't follow me, please. (Tôi phải đi. Đừng đi theo, làm ơn.)

Nhưng Gem thì có một cách tính khác: Trò chơi nào kéo quá dài sẽ thành nhàm, có thể khiến người chơi vì chán mà bỏ ngang. Nếu cô không mở miệng trước thì cái trò tẻ ngắt này có khi còn kéo dài đến hết học kỳ. Việc để Anthony loay quanh bên mình hơn một tháng là cho các cô nàng đang tắm tia chàng hotboy này biết rằng trong đầu Anthony hiện chỉ có một mình Gem. Và việc bám sát Gem đã chiếm hết thời gian rảnh của anh, không thể ghét mắt sang các cô gái khác. Chịu thua một lần để anh ấy thấy bản thân cao thêm một chút, và để Gem thất anh chặt hơn nhiều chút.

Tháng 3. Ngủ ngon trong bệnh viện

Gặp cướp giữa đường, bị ngã sưng trán, chảy máu, choáng váng là chuyện không may. nhưng vận may là do mình tạo ra. Khi Lila đưa Gem đến bệnh viện, chính cô đã năn nỉ Lila gọi cho Anthony khuếch trương chấn thương của mình lên một chút. Một người đang chỉ biết đến Gem như Anthony lúc này chắc chắn sẽ phóng ngay vào bệnh viện. Và đêm ấy Gem đã ngủ rất ngon dù vết thương trên trán đau nhức ghê gớm. Sau chuyện này, cô bạn thân thiết Lila cũng phải sợ độ tinh táo và cả độ nham hiểm của Gem. Còn Anthony, Gem rất cảm động, rất muốn ôm chầm lấy anh, cũng thấy có lỗi khi nhìn vào đôi mắt anh lo lắng. Nhưng vẫn chưa phải lúc để mềm lòng.

Tháng 4. Sinh nhật “quả tạ” nhất đời Gem

Gem cảm thấy mệt mỏi trong trò đấu trí chẳng chừa do chính mình dày công tạo ra. Những ngày này, cô hay quan sát các cặp đôi trong trường. Có những đôi cô chứng kiến tình yêu của họ từ lúc hai người ấy mới biết nhau. Họ đâu có khổ sở tính toán, mách mung với Thần Tình Yêu như Gem. Họ yêu đơn giản và yên bình. Hạnh phúc. Còn Gem? Cô từ chối thẳng thừng hàng vạn thời khắc ngọt ngào mà mình có thể có, để đổi lấy những màn cút bắt đã chẳng còn thú vị.

Ngồi một mình nhìn người ta nhảy vào đêm sinh nhật, Gem càng bất mãn với bản thân. Tâm trạng cô rời rạc. Cô đang bế tắc không biết nên làm sao tiếp tục với Anthony. Nếu có thể tiếp tục thì sẽ là thật, thôi thử thách, thôi bày trò. Nhưng Gem không thể đường đột theo kiểu ngày mai chạy vào trường ôm chầm lấy Anthony, nghĩ ý “We should be a couple” (chúng ta nên thành một cặp). Anthony sẽ bất tỉnh nhân sự vì choáng trước sự quay phắt 180 độ của cô mất. Cô đã tự dồn mình vào ngõ cụt. Trong thời khắc mà Gem cảm thấy như sao quả tạ sắp động xuống đầu mình thì giọng nói Anthony vang lên:

-Happy birthday, Gemmie.

Gem quả thật là rất mừng. Nhưng dường như chơi trò với Anthony đã thành một thói tật, mà tiếng nói của Anthony chính là cái công tắc điều khiển, ngay khi nó vang lên là Gem lại bắt đầu “diễn”. Chỉ đến lúc Anthony trừng mắt nhìn cô, Gem mới tỉnh và biết mình lại ngu ngốc thêm một lần. Cô hôn vội Anthony để cứu vãn cơn tức giận chuẩn bị bốc lên từ anh. Rồi Gem bỏ chạy.

Gem dành năm ngày để suy nghĩ thật chính xác về những điều mình muốn và những thứ mình đang làm. Rõ ràng lúc này cô muốn “tậu” một anh bạn trai làm quà sinh nhật cho mình, nhưng những gì cô làm thì không để được Anthony yêu thích thêm, mà là đẩy anh ra xa. Trò chơi của cô đã không được chuẩn bị chu đáo. Cô rất hồ hởi bắt đầu, tỉ mỉ và thông minh trong từng bước đi, nhưng chẳng có kết hoạch cho cái kết. Gem phải... Gem phải... Gem phải gặp Anthony. Cô mua một cái bánh là muốn cùng Anthony đón sinh nhật mình thêm một lần nữa. Cô đã xác định sẽ phó mặc mọi chuyện diễn biến theo như nó phải xảy ra. Một lần này, Gem sẽ không cố gắng điều khiển cuộc sống. Chuyện của cô và Anthony, hãy cứ để nó xoay chuyển tự nhiên. Có thể là một cái kết. Mà cũng có thể là một bắt đầu.

21. Chương 21

NGƯỜI TRONG THANG MÁY

Paris, tháng 7, năm 2001

Trong bảo tàng Louvre:

Một cô gái châu Á cao và gầy, tóc ngắn màu hạt dẻ, đeo kính gọng nhựa trắng, mặc chiếc áo len đan màu rêu non đang vờ như ngắm nghía một tác phẩm hội họa. Tay cô ôm hồ trước ngực một cuốn sổ để mở. Chốc chốc cô lại cúi xuống, di di cây viết trên cuốn sổ, rà soát tới lui danh sách câu hỏi. Cô đang đợi một nhà

thiết kế mới nổi. Đây là bài phỏng vấn đầu tiên mà tạp chí thời trang cô đang cộng tác giao cho. Cô rất kỳ vọng vào cơ hội này.

Trước bức tranh bên cạnh là một gia đình ba người nói giọng Anh đặc sệt. Ông bố đang giảng giải cho cậu con trai sự tinh tế của cách phối màu sắc. Bà mẹ nhìn hai bố con, ánh mắt ấm áp. Bố mẹ đều tóc vàng mắt xanh. Cậu con tóc đen mắt đen thuần Á Đông.

Hà Nội, tháng 4, năm 2006

Trên lễ đường trước cửa hàng kem Tràng Tiền:

Một cô gái vận đầm xanh da trời, đứng duyên dáng trên đôi giày cao gót đỏ đang điệu dàng nhấm từng miếng kem. Kem đậu xanh lấm tấm thành một vành quanh làn môi cam. Hơn hai giờ nữa, cô sẽ lên máy bay rời Hà Nội. Mãi cho đến những phút cuối cùng của chuyến công tác, cô mới có được chút rảnh rỗi đi tìm hương vị yêu quý ngày xưa. Ngày xưa, mỗi lần bố mẹ dắt lên Hà Nội, cô và em trai đều đòi bằng được kem Tràng Tiền. Luyên tiết mút miếng kem cuối cùng trên que, mắt cô khẽ lướt qua nhóm thanh niên nước ngoài đang vừa ăn kem, vừa rôm rả tán chuyện. Rồi cô vẫy taxi ra sân bay.

Trong nhóm thanh niên tình nguyện quốc tế ấy có một chàng trai trẻ gốc Á. Vị kem tan trong miệng, với anh, chẳng ngon lành gì. Nhưng anh vẫn ăn đến cây thứ hai, cố gắng tìm lại cảm giác ngày xưa. Hai mươi năm trước, anh và chị mình từng hạnh phúc tột cùng mỗi khi được bố mẹ đưa lên Hà Nội chơi và mua cho que kem Tràng Tiền.

Hong Kong, một ngày tháng 11, năm 2008. Buổi chiều.

1. Judy Ruan

2:15 chiều. Sau cú điện thoại từ văn phòng thám tử, Judy ngồi thần thờ tại bàn làm việc. Cô chốc chốc nâng cốc cà phê lên ngang mặt, dưới tầm mắt một chút và lắc nhẹ để nhìn thứ nước nâu sẫm ấy sóng sánh. Rồi cô lại đặt cốc xuống, không nhấp ngụm nào. Cứ như vậy năm lần. Đến lần thứ sáu, khi chiếc cốc đang lững lờ trong không khí với điểm tựa duy nhất là hai ngón tay thờ ơ móc vào quai cầm, Judy vẩy cổ tay với sức lực nhiều hơn một chút. Dòng cà phê bắn thẳng vào chiếc áo màu tím gắn một cái nơ phồng rất to chéo trước ngực.

Judy rút khăn giấy thấm khô vết cà phê rồi đứng dậy, mặc vào chiếc áo khoác giả da màu nâu và kéo túi rời khỏi phòng. Cô đến gặp sếp tuyên bố về sớm. Nguyên do: Cô không thể làm việc trong bộ cánh lấm lem thế này. Một biên tập viên hàng top của tạp chí thời trang hàng đầu Hong Kong thì không thể tự chấp nhận mình ngồi trong văn phòng với chiếc áo in trơn một vũng cà phê. Mặc một chiếc áo như thế thì cảm hứng làm việc là zero.

Ông sếp đầu trọc người Ý chưa kịp trả lời thì đôi boot cao gót của Judy đã bước ra khỏi cửa. Ông không gọi cô lại. Tòa báo này, có ai mà không hâm. Càng hâm, họ lại càng có sức lực để sáng tạo ra tờ tạp chí mà ngàn vạn người mong ngóng mỗi tháng. Thôi thì cũng đành nuông chiều một chút cái sự hâm của họ.

Judy bước vào thang máy. Trong đó có một thanh niên. Đây là chuyên viên mới của công ty phân tích tài chính nằm ở tầng trên tòa báo. Thỉnh thoảng cô vẫn nhìn thấy anh ta ở tầng hầm đỗ xe hay trong sảnh tòa cao ốc.

Mắt Judy trượt nhanh qua người chàng trai. Anh chàng có vẻ trẻ hơn cô vài tuổi. Sáng láng, bánh bao, đeo một chiếc kính gọng bạch kim sang trọng và trí thức. Anh mặc áo sơ mi có những sọc màu tím rất mảnh (của Versace – Judy nghĩ), quần tây ống hẹp màu xám nhạt, chất vải nhìn rất mịn (của Armani – Judy nghĩ), cả vạt bằng lụa Nhật Bản màu đu đủ chín (bệnh nghề nghiệp của Judy!). Thang máy bắt đầu trôi tuột xuống. Judy đứng hơi tựa vào một vách buồng, hai tay khoanh trước ngực, mắt xoáy vào hình ảnh chính mình phản chiếu méo mó lên chiếc cửa bóng loáng. Chàng trai đứng sát vào vách thang máy đối diện.

Tầng 28. Tầng 18. Tầng 8. Bing boong. Thang máy dừng ở tầng sảnh. Chàng trai bước ra. Trước khi cửa đóng sập, anh quay lại nhìn Judy một cái nhanh rồi đi thẳng. Cửa thang máy khép kín. Judy tiếp tục đi xuống tầng hầm đỗ xe, chẳng lẩn tránh nhiều về cái nhìn của chàng trai – “Chắc anh ta thất mắc về bãi cà phê trên áo mình.”

Judy ngồi im trong xe, chẳng buồn tra khóa vào ổ để khởi động. Mắt cô nhìn vào cái cột bê tông sơn trắng to đùng phía trước mặt. Mắt cô nhìn vào những dãy xe đủ màu trắng, đen, xám, xanh dương, xanh lá sẫm ... nằm ở đằng xa hơn cái cột một chút. Tất cả mọi thứ ở cái hầm xe này, nếu trong tầm mắt thì Judy đều nhìn. Và tất cả mọi thứ đều bị hút nhanh vào một khối trống rỗng đang giãn nở trong lòng cô. Judy mặc kệ cho mình rơi tự do vào trạng thái không cảm xúc. Là trạng thái khi con người ta cam chịu rằng bản thân đã mất hết hy vọng. Phải, “hết hy vọng” – văn phòng thám tử đã nói với cô như thế.

Trong mắt mọi người, Judy Ruan là một cô gái Hongkong kiểu mẫu – xinh đẹp, tài năng, công việc lương cao. Một cái vỏ hoàn hảo, thành quả của những năm tháng cố gắng không ngừng để sống tốt, sống tốt hơn và sống tốt hơn nữa. Để có được những thứ khi sinh ra không phải là của mình thì phải cố gắng gấp trăm vạn lần hơn. Judy thấu hiểu này hơn ai hết. Bởi ngày chào đời, cô đáng lẽ sẽ sống một cuộc đời khác và đã mang một cái tên khác: Nguyễn Phương Hoa.

Nguyễn Phương Hoa sinh ở Hải Phòng. Bố là công chức và mẹ buôn bán nhỏ. Cô còn một em trai thua mình bốn tuổi. Tuổi thơ của cô có một gia đình đầm ấm, nhưng nghèo. Cái nghèo khiến người phụ nữ từng một thời xuân sắc lăm lăm đeo đuổi như mẹ cô không chấp nhận. Bà mưu cầu một cuộc sống vật chất dư dả. Nhưng bố thì không có tham vọng đó. Và chẳng, ông cũng biết mình không có khả năng kiếm ra nhiều tiền nên đành chấp nhận đời chất bộp. Rồi gia đình xuất hiện những mối bất hòa nho nhỏ. Những cuộc cãi vã âm ỉ. Những tiếng chửi rủa. Những trận khóc lóc. La hét. Oán than.

Rồi mẹ cô gặp một gã đàn ông khác. Ông ta rót vào tai bà những lời nhỏ nhẹ: Cùng ông ta vượt biên sang Mỹ thì sẽ có đời khá giả. Rồi giữa bố và mẹ có những tiếng day nghiến, những lời thách thức.

Chuyện xảy ra ngày hôm ấy, Judy còn nhớ rất rõ. Vào giờ ra chơi một sáng thứ tư, mẹ đột nhiên đến trường đón cô, tay xách theo một túi hành lý lớn. Mẹ cô vội vã gọi xe ôm đưa cả hai đến bến cảng, nơi gã nhân tình của mẹ đã chờ sẵn. Rồi cả ba lên một chiếc tàu không lớn không nhỏ. Cô lơ mơ đoán ra là mẹ đang đem theo mình bỏ trốn cùng gã đàn ông này. Vì vậy mới phải lên lút, vội vã. Cô muốn hỏi mình đang đi đâu và tại sao không có em trai theo cùng, nhưng nhìn gương mặt mẹ căng thẳng, mồ hôi đang rịn ra trên trán và quanh mép, mắt dài thườn thượt theo những tiếng thở thì hai môi cô mím chặt lại, không để âm thanh bật ra. Cô chỉ biết buồn bã nhìn những con sóng chấp chới. Những con sóng hiện lên gương mặt của bố và em.

22. Chương 22

Tàu cập cảng Hong Kong. Cô chẳng có khái niệm rằng mình đã ra đến nước ngoài. Chỉ biết đây là một nơi rất lạ. Nhiều nhà cao, chữ viết rắc rối, tiếng nói thì rất nặng. Vài ngày sau, gã đàn ông kia đưa mẹ con cô đến một tiệm mì, rồi bỏ đi vệ sinh. Một tiếng. Hai tiếng. Mẹ con cô chờ suốt từ trưa đến chập tối. Đến tối đen thui. Đến bình minh hôm sau ... Sau này cô nghe ngóng được rằng gã kia đã sang tàu đi Mỹ ngay hôm đó, tất nhiên là với toàn bộ tư trang của mẹ con cô.

Cô bé tám tuổi và một chuyến vượt biên nửa vời.

Nhập cư bất hợp pháp, không tiền bạc phòng thân, hai mẹ con phải trốn chui trốn nhủi, lẩn lóc ở lề đường và những xó ỏ chuột một thời gian dài trước khi có một chỗ ở tạm bợ, được cấp giấy phép cư trú. Để kiếm tiền, mẹ cô làm nhiều công việc nặng nề khiến hai bàn tay bàn bật móng, máu chảy xối xả, để lại những vết sẹo, vết sứt găm ghiếc không bao giờ lành. Mẹ cô từng làm cả những công việc đến quá nửa đêm mới về nhà, mà khi về thì nồng nặc mùi rượu. Phải lớn hơn một chút thì cô mới biết mẹ đi làm tiếp viên quán rượu, một nghề bẩn tuổi.

Thời gian và sự mệt mỏi là một cục tẩy thần kỳ. Những ngày thơ ấu, cô thi thoảng vẫn bắt gặp gương mặt của bố và em trai in trên bầu trời, trên những tầng cây, trên thân chiếc xe buýt vụt qua trước mắt. Nhưng nỗi nhớ nhưng bị bôi mờ dần. Đến một ngày nào đó ở tuổi thiếu niên, cô không còn để tâm đến chuyện mình có người để nhớ. Thời gian quý như tiền và cô không có xu lễ để đánh rơi: Sáng bận học, chiều bận làm, đêm bận ngủ. Cô chẳng muốn sót mất thời gian của những chuyện quý báu ấy, để nghĩ đến những người không gặp được.

Cô lên trung học, học giỏi, có học bổng và đi làm thêm nên cuộc sống cũng bớt khổ sở. Nhưng hậu quả của những ngày lao lực là mẹ cô lâm bệnh nặng. Vì mặc cảm tội lỗi, vì tủi thân, bà giống như là không muốn khỏi, qua đời khi cô còn chưa hết cấp ba.

Sau khi chôn mẹ, cuộc sống của cô xuất hiện những khoảng nhàn rỗi. Thời gian mà trước đây dành để chăm sóc mẹ, giờ cô dốc vào việc học và làm. Và vẫn còn dư ra được chút ít rảnh rang vào những sáng sớm và những đêm trước giấc ngủ. Dần dần vào những lúc ấy, cô thấy mình đang mơ tưởng về hình dáng của bố và em. Trong cô rộn lên thôi thúc tìm lại.

Tốt nghiệp cấp ba được nửa năm, cô dành dụm đủ tiền cho một chuyến về Hải Phòng. Nhưng ngay lúc ấy, cô được học bổng sang Pháp. Cơ hội này không thể bỏ lỡ. Nếu từ chối, cô có thể vĩnh viễn sẽ chẳng thoát được chuỗi ngày sống hy vọng về một tương lai tươi sáng, nhưng lại không có tự tin vào hy vọng đó. Cô một lần nữa đi xa. Nhiều năm sau, cô trở về Hong Kong, đổi một cái tên mới: Judy Ruan – chữ Ruan khi dịch ra tiếng Việt là Nguyễn.

Sau khi đã trở thành một con người mà bản thân có thể vì thế tự hào, Judy mới đi tìm người thân. Lần đầu tiên ngồi trên chuyến bay Hong Kong – Hà Nội, những giọt nước mắt cứ vô tư trượt dài trên mặt Judy. Cô méo mào hình dung gương mặt bố ngỡ ngàng khi cô từ đằng xa chạy lại, choàng tới ôm ông. Cô nôn nao phác thảo hình ảnh em trai trong đầu – nó sẽ mang những đường nét của bố hay mẹ, có giống cô không ... Nhưng kỳ vọng càng cao, hụt hẫng càng nặng: Sau khi mẹ đem cô đi, bố vì tủi nhục lao vào rượu chè, hai năm sau thì qua đời vì tai nạn xe. Em trai được gia đình người cô trong Sài Gòn nhận nuôi. Một thời gian sau, gia đình ấy vượt biên sang Mỹ, từ đấy mất tung tích.

Sau hai tuần gặng gượng dò hỏi thông tin từ mọi mối quen biết lỏng lẻo, Judy lảo đảo rời khỏi Việt Nam. Trên phi trường, những tiếng khua của giày cao gót lên sàn gạch lạnh đánh khiến cô rợn người. Nghe như tiếng gõ chiêng của địa ngục. Cô nghĩ đến cái chết và sợ. Nếu xui xẻo máy bay rơi thì ai sẽ nhận xác cô? Mẹ mất, bố mất và em trai không biết đang phương nào. Chẳng lẽ mọi cố gắng sống tốt của cô lại kết thúc ở nghĩa trang nhân đạo, với một nắm mồ đá đề “Judy Ruan – người không có tình thân”?

Thần thờ ngồi trên máy bay, Judy cảm thấy mọi cảm xúc tồi tệ nhất thế gian đang liên hợp lại đâm vào mình. Một cơn đau lớn và dài. Một cảm giác không thể tả. Thậm chí bản thân cô cũng không có sức lực để cảm nhận đầy đủ. Chỉ là đau, đau, rất đau. Buông thông thân mình trên ghế, cô thiếp đi ...

Với những người yêu cuộc sống, cơn đau chính là nguồn năng lượng mới. Khi vừa đặt bước chân đầu tiên trở lại Hong Kong, Judy cảm thấy có một luồng chất dẫn qua gót giày vào ống chân, chảy theo các mạch máu lên thân mình, lên tay, lên mặt và đầu. Rồi cô thấy mình có một đôi mắt mới và một đôi tai mới. Cô nhìn cảnh vật Hong Kong rất thân thuộc. Cô nghe tiếng Quảng Đông nặng trĩu mà ấm áp. Lần đầu tiên, Judy nhận ra rằng mình với nơi đây cũng có một tình thân, và hơn cả thế, một sự quý trọng. Chính ở đây, cô biết mình mạnh mẽ và ham sống. Chính ở đây, cô trở thành cô của bây giờ.

Bố mẹ đã kết thúc cuộc đời trong bất hạnh, nhưng cô sẽ không thế. Và em cô cũng sẽ không thế. “Vẫn chưa hết hy vọng để tìm ra nó” – Judy trấn an mình và ngẩng cao đầu, kéo valy rời khỏi phi trường trong ánh nắng chiều nhạt màu.

Giọt mồ hôi ròn rợn trườn từ thái dương xuống má khiến Judy giật mình. Mồ hôi đang ri rỉ ra khắp thân người. Cô hần đã ngồi rất lâu trong chiếc xe buýt bùng này mà quên bật máy lạnh. Judy tra khóa khởi động và đưa mắt nhìn lên: Chàng trai gấp trong thang máy vừa đi ngang qua mũi xe cô. Và nhiều người khác vừa tan sở cũng đang ùn ùn ào xuống tầng hầm lấy xe. Cô gõ nhẹ ngón trỏ trên tay lái, những lời tay thám tử của một văn phòng điều tra quốc tế vang lên trong đầu: “Xin lỗi, chúng tôi đã làm hết sức nhưng không thể tìm ra một người nào khả thi là em trai cô ở Mỹ. Rất tiếc phải nói với cô rằng có thể là đã hết hy vọng.” Judy mím chặt môi, chớp mắt một cái lâu rồi xoay tay lái, quẹo ra hướng rời tầng hầm.

23. Chương 23

2. Ryan Furnham

Những ai nhận danh thiếp của Ryan Furnham sau khi đọc qua đều phải ngược lên nhìn anh một cái như thể để kiểm tra cho chắc chắn, rồi mới cất vào ví được. Ryan đã quá quen với điều đó. Chuyện chỉ vì ngoại hình rất Á Đông của anh – chẳng có đến một nét giống con lai – nhưng lại đi với một tên họ đặc chất Anh Mỹ. Những lúc như thế, Ryan cười khẩy trong bụng: “Những kẻ này có quá ít trí tưởng tượng và vốn sống. Họ chẳng thể nhanh trí mà đoán rằng mình là con nuôi.” Ryan là con nuôi của một gia đình người Anh mang họ Furnham.

Ryan bước vào xe, định ghé đến quán bar nào đó sau một ngày quái lạ. Anh chưa khởi động máy ngay, mà ngồi yên một lúc, ngón trở gõ nhẹ trên tay lái, cố tìm cách giải thích vì sao hôm nay mình lại có những hành động thật quái lạ.

Buổi chiều, khi cô gái đó bước vào thang máy, Ryan tự nhiên lại nhìn cô rất kỹ. Mái tóc dài nhuộm màu đỏ sẫm, sợi quần sợi duỗi. Bộ cánh cực mốt và bước ra từ tầng của tòa soạn tạp chí thời trang lớn nhất Hong Kong. Ryan đoán là một cây bút hay stylist làm việc tại đây. Cái dáng bước của cô sao mà vô cảm. Anh không giỏi nắm bắt ngôn ngữ cơ thể, nhưng cái dáng đi đó thì lộ rõ mồn một là người bước đang cảm thấy trống rỗng. Có thể hôm nay là ngày tồi tệ với cô ấy. Vết cà phê to tướng trên chiếc áo kiêu kỳ đóng góp thêm một bằng chứng nữa.

Một chuỗi những quan sát tỉ mỉ quái lạ, bởi Ryan vốn không bao giờ chú ý đến người khác ở nơi công cộng. Tàu điện, thang máy, trung tâm thương mại – chẳng một ai gặp ở những nơi đó mà anh nhớ nổi mặt. Một thói quen, một nếp sống có sau hai mươi năm ở trời Tây, nơi mà ai lo việc nấy, chẳng ai thừa năng lượng và lòng tốt ghé mắt đến người đứng xung quanh. Thế mà anh vừa nãy còn đã quay lại nhìn cô ấy một cái sau khi ra khỏi thang máy. Anh không có dự định flirt, thề có Chúa! Cái cổ anh vô duyên vô cớ quay lại như đã được tự động hóa. Nhưng điều quái lạ nhất chính là việc có một luồng điện xẹt dọc thân người ngay cái giây anh nhìn trực diện gương mặt ấy. Gương mặt có nét gì quen lắm, cứ như đã gặp ở đâu đó, tuy thế lại không phải là ký ức của những năm gần đây. Gương mặt ấy thuộc về những hình ảnh cũ kỹ, những ký ức chỉ còn hư hư ảo ảo tồn tại trong trí nhớ.

Ryan chắc lưỡi “Mình lạ thật!” rồi lái xe đi.

Hong Kong, cùng ngày tháng 11, năm 2008. Buổi tối.

Ryan ngồi bên quầy rượu, khuỷu tay chống lên quầy, nâng ly rượu cao ngang tầm mắt, cổ tay khẽ đung đưa để làm chất nước vàng óng trong đó sóng sánh. Những lần rượu gợi cho anh về những con sóng biển chấp chới trong chuyến đi xa ngày xưa và xâu chuỗi các sự kiện sau đó. Những chuyện cũ ấy, cứ nhớ đến thì anh lại thấy đời mình thật rất thần kỳ. Tuy phải trải qua nhiều chuyện không vui ngay từ khi còn nhỏ, nhưng anh cũng đã được bảo bọc trong may mắn.

Bảy năm đầu đời, Ryan tên là Nguyễn Phương Huy.

Năm ấy anh bốn tuổi và ngày hôm ấy anh sốt rất nặng. Anh ngủ mê man, thỉnh thoảng mệt quá, nóng quá, khát nước quá, thì rảng sức gọi mẹ và chị nhưng chẳng có tiếng trả lời. Đến giữa buổi chiều, bố về nhà, chạy vào giường xốc anh dậy. Đặt anh vào ghế trước của chiếc xe đạp cà vẹo, ông gấp gấp và run run ghì từng vòng quay trên những con đường nóng ran. Mắt anh díp dít. Anh muốn hỏi rằng mình đang đi đâu và mẹ đâu sao cả ngày không thấy. Nhưng những lời đó chẳng tìm đâu sức lực mà thốt ra.

Bố đưa anh đến trường đón chị, nhưng cô giáo nói mẹ đã đưa chị đi từ sáng. Bố lại chở anh ra bến cảng. Bố đặt anh ngồi với một bà quán nước. Cái quán hầm hập và có mùi khó chịu – mùi mái lá, mùi biển và mùi chè cũ quện vào nhau. Tâm trí rã rời, anh nhìn bố chạy khắp bến cảng, lo âu và có vẻ gì đó rất đau khổ hỏi chuyện nhiều người. Mặt trời lặn dần. Bố ôm anh vào lòng, ra đứng trên cầu cảng. Cái ôm của bố như ghì như bầu. Anh đau nhưng không nói, khẽ ngược lên nhìn bố, thấy hai hàng nước mắt đang rỉ dần xuống đôi gò má đen sạm.

Sáng ngày hôm sau, anh thức dậy bởi mùi khói xộc vào mũi. Hé mắt nhìn ra sân, anh thấy bố đang đốt hết tất cả giấy tờ và hình ảnh của mẹ. Qua lời bà hàng xóm, anh biết mẹ đã đưa chị đi vượt biên.

- Vượt biên là đi đâu hả bố? – Anh đã hỏi lại bố như thế.

- Im ngay! – Bố trừng mắt quát. Nhưng rồi nhìn đáng vẻ anh ngờ nghệch đáng thương, bố kéo anh vào lòng, nói ngất quăng – Là đi rất xa. Xa đến mức có khi con sẽ không còn gặp lại chị nữa.

Rồi những ngày sau đó, bố lao vào rượu. Trong cơn say, bố thường bước đến bên giường ngủ của anh, nói “Mẹ mày là một mẹ đàn bà khốn nạn!” Trong cơn say, bố gọi tên chị. Trong cơn say, bố qua đời trong một tai nạn giao thông. Sau đó, anh được gửi vào Sài Gòn cho gia đình người cô.

Gia đình cô đem theo anh đi “vượt biên” – Lần thứ hai trong đời anh được nghe từ này. Lúc lên đênh trên biển, những người khác đều căng thẳng và mỗi một, chỉ mình anh xõn xang và chờ đợi. Vượt biên – đi đến một nơi rất xa – có thể anh sẽ tìm được mẹ và chị ở đó.

Nhưng chuyến đi đó không trót lọt. Tàu bị đắm ở gần một hòn đảo thuộc Mỹ. Anh được hải quân Mỹ cứu lên và đưa vào một trại tị nạn trên đảo. Không tìm thấy gia đình người cô, không có giấy tờ, anh rơi vào tình trạng lạ đời: Một đứa trẻ bảy tuổi không thân thích một mình vượt biên sang Mỹ. Nhưng cũng vì vậy mà anh may mắn ra trại nhanh hơn, được đưa đến một viện mồ côi ở Indiana. Không lâu sau, anh lại may mắn được một đôi vợ chồng người Anh nhận nuôi. Anh ở lại Mỹ hai năm, sau đó cùng bố mẹ nuôi về Anh với một cái tên mới: Ryan Furnham.

Bố mẹ nuôi từng nhờ người tìm tung tích của mẹ và chị anh ở Mỹ nhưng không có kết quả. Tấm hình duy nhất của chị, anh đã làm rơi xuống biển. Cái tên chị Nguyễn Phương Hoa cũng không là một manh mối chắc chắn. Sau vài năm, Ryan và bố mẹ nuôi bỏ cuộc. Mẹ và chị có thể đã không đến được Mỹ. Những chuyến tàu đưa người vượt biên khỏi Việt Nam thời đó, rất nhiều đã vĩnh viễn chìm sâu dưới lòng đại dương vì sóng to gió lớn.

Đến lúc suy nghĩ chín chắn hơn, Ryan lại cho rằng việc không tìm ra người thân có khi lại bớt đi được một nỗi khó xử. Con phải yêu mẹ. Nhưng anh không yêu người mẹ đã sinh ra mình. Anh không muốn gặp lại người phụ nữ nhẫn tâm đã dẫn chị bỏ đi, rồi khiến cuộc đời bố trở thành khốn nạn. Anh càng không muốn biết vì sao ngày xưa mẹ lại chỉ chọn đem chị theo. Anh căm ghét cái suy nghĩ rằng mình là đứa con bị từ chối.

Ryan toàn tâm toàn ý sống cuộc đời mới. Anh có đầy đủ vật chất và tình thương. Anh hài lòng với điều ấy. Tốt nghiệp đại học, Ryan đến Hong Kong kiến tạo cho mình cuộc sống hoàn hảo của một gã độc thân trẻ tuổi, thành đạt: Sự nghiệp, căn hộ cao cấp, xe hơi xịn, thẻ tín dụng và các cô gái. Điều duy nhất của phần đời trước kia còn sót lại là những ngày cuối tuần anh đột nhiên biến mất khỏi những buổi tiệc tùng. Anh đáp máy bay về Việt Nam thăm mộ bố.

Ryan hớp một ngụm rượu, rồi lắc nhẹ cái ly trong không khí tạo ra những làn rượu sóng sánh. Lòng anh bỗng dâng lên một cảm giác rất lạ. Một cảm giác nao nao không mãnh liệt. Trạng thái của cảm giác đó cứ dập dềnh, khi dâng lên thì khiến anh muốn làm một điều gì đó, nhưng vừa cử động nhẹ thân mình hay nhấc đứng lên thì ngay tức khắc cảm giác ấy lại hạ xuống. Một cảm giác sóng sánh như những làn rượu.

Ở tầng trên của quán bar ấy, Judy đang ngồi tại chiếc bàn dài kê sát khung cửa kính. Khuỷu tay chống lên bàn, cô nâng ly ngang tầm mắt, cổ tay khẽ lắc để tạo ra những làn rượu sóng sánh. Cô dập dềnh trong một cảm giác nao nao. Tựa hồ như trong lòng đang có những làn rượu sóng sánh, sóng sánh ...

24. Chương 24

CON MÈO CAFE

1. “ Anh thế nào rồi? Ở chốn nào rồi? Em chỉ muốn... say hi! Hi!”

“ Anh vẫn ổn. Đamh làm phiên dịch cho một công ty xuất nhập khẩu ở Bangkok . Thật trùng hợp, anh vừa nghĩ về em tuần trước. Trời mưa. Chả hiểu sao, anh thèm café kinh khủng. Anh pha một cốc café và ngồi ngắm mưa, nhớ em. Còn em thế nào rồi?”

“ Bao nhiêu tách cà phê anh đã uống cho đến khi mưa tạnh?

Bao nhiêu hạt mưa anh đã đếm cho đến khi quên em?

Bao nhiêu đêm mưa anh đã thức?

Em đã về Hà Nội. Không gian rục rờ. Những ngày rục rờ. Những câu chuyện rục rờ. Nhưng thiếu nhưng thêm cả phê đêm mưa.”

Cậu chủ đã ngã xuống đồng gối la liệt dưới sàn nhà, gủ vùi. Máy tính xách tay vẫn mở. Tôi nằm cuộn tròn, mắt lướt lên lướt xuống mãi màn hình, nhưng không lý giải nổi vì sao ba mẫu thư facebook kia lại có thể khiến cậu chờ đợi hàng giờ đồng hồ. Tôi chẳng hiểu vì sao cậu còn rỗi rãi viết qua viết lại với cô nàng kỳ lạ - người từng là cô chủ của tôi trong một ngày, một thời là bạn gái của cậu.

Xin tự giới thiệu, tôi là một con mèo. Mèo đực, thuộc giống mèo Ba Tư thân mập long xù, sở hữu chiếc đuôi dài mũm mĩm và bộ lông vàng sậm rậm rạp, đan xen những vệt màu vàng nhạt giống như làn nắng vằn vệt của buổi hoàng hôn mùa Hè.

Tôi được cô nàng kỳ lạ mua về vào một ngày đầu xuân California . Tôi là một món quà sinh nhật. Tôi là kẻ thay thế - “ Nó sẽ thay em chơi với anh những khi em bận rộn, hoặc những khi không muốn gặp anh.” Cậu chủ đặt tên tôi là Cà Phê - món uống ưa thích nhất của cô kỳ lạ

Cậu chăm sóc tôi nhất mực chu đáo. Đêm đêm tôi yên giấc trên một chiếc gối bông bọc nhung đỏ, mềm mịn và thơm phức như đoá hoa hồng nhung khổng lồ. Sáng sáng khi tôi dụi mắt thức giấc, một đĩa sữa hảo hạng kèm theo những miếng bánh quy hình con cá đã sẵn sàng bên gối. Cả ngày tôi chỉ có mỗi việc phơi nắng cho khoẻ mạnh và đùa nghịch với những cuộn len sắc sỡ, hay cào khắp phòng làm vui.

Được nuông chiều hiển nhiên là sướng, nhưng tôi cũng hay phân vân: Có phải những phần nâng niu mình đẽo gọt là dành cho cô nàng kỳ lạ ? Ngày xưa cậu có cơ hội chăm sóc cô, còn bây giờ chuyển qua mình và tưởng nhớ không dứt. Mỗi quan hệ của cậu và cô nàng rất dị biệt. Họ ôm nhau khi cô lén lút ghé phòng cậu, nhưng lúc đi ngang nhau trong công viên học xá, họ chỉ gật đầu chào một cái rất nhanh, rất nhẹ, như phẩy cảm vào không khí. Đường như ngoài tôi, chẳng ai biết họ được nối bằng một sợi tơ tình.

“Cà Phê, cô ấy vẫn chưa quên, đúng không?” - Cậu chủ bỗng nhiên thăm thò, đưa tay ve vuốt những túm lông trên chiếc cổ núc ních của tôi.

“Meo” - Tôi uể oải đáp lại, quăng một ánh mắt sắc lẹm về phía hai con ngươi trống rỗng của cậu - “Vài câu hỏi thăm sáo rỗng đâu có nghĩa là chưa quên!” - Tiếc rằng cậu chủ chẳng nghe thấu tôi.

“Meo meo gì chứ, ngủ đi.” - Cậu chủ kéo tôi ôm vào lòng, môi gợn nhẹ một nụ cười vô nghĩa. Tôi nhảy bổ ra khỏi vòng tay cậu, ngúng nguẩy đi về phía chiếc gối của mình, không quên đáp trả một tràng “meo meo” đồng thanh.

2. Gần trưa, bảnh mắt tôi mới ngủ dậy, nằm thảnh thơi ngắm những tang lá lao xao trong gió bên ngoài cửa sổ. Từ căn hộ của cậu chủ có thể nhìn thấy một mảnh trời Bangkok bị chiếm cứ bởi những tòa nhà chọc trời, nhưng lại chiếu thẳng xuống một con hẻm yên tĩnh với những căn nhà hai tầng thấp bé dễ thương, tuy có phần cũ kỹ.

Bỗng một tầng mây xám xịt, to đùng nhích dần đến, lấp kín khung trời trong mắt tôi. Gió mạnh hơn. Những tang lá lay động dữ dội theo muôn chiều. Mưa. Những giọt nước bắn mạnh, bám vào tấm kính cửa sổ, tạo thành những vệt xiên dài.

Mưa Bangkok rất kinh sợ. Lớn, nhiều và dai. Tôi chun mũi hít hà mùi đất ẩm thơm lạ, thu mình trước vài cơn gió rớt vào phòng qua các khe cửa nhỏ hẹp. Tôi ngóng xuống con hẻm nhỏ, thấy vài người đi bộ đang rúm ró tiến từng bước, gồng tay níu chặt cây dù trong những cú quật của gió, những cú tạt của mưa. Cuộc đời thật khắc nghiệt, nên... tôi chớp mắt một lát. Dù sao tôi cũng chỉ là một con mèo, bão hay mưa thì cũng có gì phải lo nghĩ!

Khí chất của một ngày mưa gợi cho tôi về cô nàng kỳ lạ. - một fan hâm mộ nhiệt thành của mưa. Tâm tính cô cũng giống như mưa. Lúc nồng nàn mơn man. Lúc mạnh mẽ dữ dội. Cứ mười lần mưa, thì đến tám lần cô gọi cho cậu chủ. Có khi thăm thò to nhỏ. Có khi chẳng nói với nhau lời nào, chỉ thấy cậu áp sát vào tai, đứng bên cửa sổ thưởng thức những giọt mưa, nét mặt lấp lánh màu lãng mạn. Lắm khi trời đang mưa gió âm ỉ, cô nàng đột ngột xuất hiện trước cửa nhà chúng tôi, khiến cơn vui sướng như muốn tràn từ đôi mắt

trùm lấy toàn thân cậu. Dần dần, cứ mỗi lần trời xập xình chuẩn bị mưa cậu lại ba chân bốn cẳng dọn dẹp phòng ốc để (biết đâu) đón cô nàng.

Những hồi tưởng trong cơn lim dim của tôi lái sang lần cuối cô nàng kỳ lạ ghé nhà chúng tôi...

Đây là một buổi hoàng hôn cuối tháng 10. Tôi đang nằm bên cửa sổ chơi đùa cùng bóng chiều tà, nhắm nháp đĩa sữa của mình, thì những vụn mây xám uể oải trôi đến khắp bầu trời. Vài phút sau, những giọt mưa bắt đầu búng thân xuống đất. Cậu chủ lập tức thu vén căn phòng đang bề bộn nào sách vở, cổ họng ư ư một giai điệu tươi vui.

Khi phòng ốc đã thơm mát, cậu pha một tách cà phê đến ngồi cạnh tôi bên cửa sổ. Ánh mắt cậu ve vuốt từng hạt mưa. Mỗi lần cậu đưa tách cà phê lên miệng nhấp, tôi lại thấy khóe môi cậu hơi nhướn ra thành một nụ cười khoan khoái và mượt mà. Thi thoảng, cậu liếc nhìn chiếc đồng hồ trên tay. Thi thoảng cậu vò đầu tôi một cái.

Khi Mặt Trời kéo chắn đi khô, màn mưa trở lên dày hạt hơn. Cậu chủ khẽ hé cửa sổ ra hứng chút gió lạnh và ,mùi đất ẩm. Tôi nhảy vào lòng cậu, rúc sâu. Khi tôi đang khoan khoái dụi mặt vào chiếc áo thun mới toanh của cậu, cô nàng kỳ lạ nhẹ nhàng ngồi xuống bên chúng tôi.

Cô vào phòng từ lúc nào, không ai hay. Bằng một động tác khẽ như gió, cô tước tách cà phê trong tay cậu chủ và ực hết một hơi. Cậu đưa tay chùi nhẹ vành cà phê dính trên mép cô. Ánh mắt họ âu yếm quện vào nhau.

Họ hôn nhau. Khi môi họ vừa khẽ chạm nhau, tôi “meo” lên một tiếng rõ to phá đám. Họ nhìn tôi cười trừ, rồi ngồi sát vào nhau hơn, cùng chiêm ngưỡng những hạt mưa đang bay lượn ngoài trời.

Thời gian lặng lẽ đan xen vào những hạt mưa. Cậu chủ xùy tôi ra khỏi lòng mình để rảnh tay ôm ghì lấy cô nàng kỳ lạ. Họ hôn nhau. Tôi bắt đc về ngõ ngang nhưng thích thú lướt nhanh qua khuôn mặt cậu. Cô gái kéo cậu chủ thật mạnh, một cái ôm rất chặt, nhưng đột nhiên cậu chủ đẩy mạnh cô nàng ra. Cô ấy hơi khựng lại, hai tay đung đưa trong không khí như thể chúng là những vật dụng thừa thãi dính trên thân người. Cô đứng dựa vào cửa sổ. Một sự im lặng đầy hàm ý chèn ép chặt vào bốn bức tường.

- Tại sao?

- Anh cần một lý do để em còn phải tìm đến anh lần nữa.

Cô nàng kỳ lạ không đáp lời chỉ nhìn cậu hồi lâu. Trước khi rời đi, cô cúi xuống, vò mạnh đầu tôi một cái và cô kêu “ meo ” thay cho lời chào. Ngay thời khắc ấy, tôi đã đánh hơi đc sự bất thường. Chưa bao giờ cô chào tôi kiểu đó.

Cánh cửa phòng sập lại. Cậu chủ ngã người nằm dài ra giường. Tôi nhìn cậu “meo” lên một tiếng lớn - “ngốc”.

Cô nàng kỳ lạ không đến nữa cũng chẳng liên lạc gì. Cậu chủ vẫn điềm nhiên sống và đều đặn hàng sán chuẩn bị cho tôi đĩa sữa cùng những chiếc bánh quy hình con cá. Bởi luôn là cô nàng chủ động dặt dặt mối quan hệ dị biệt của hai người. Họ gặp nhau khi nào, ở đâu, chưa bao h thuộc quyền tự quyết của cậu.

Khoảng 3 tuần sau, cũng vào một đêm mưa, cậu chủ về nhà, ướt nhẹp. Mặt mũi thất thần. Hai mắt tối sầm. Thân người lử lả. Tôi hốt hoảng chạy quanh chân cậu, la làng những tràng “meo meo” chói tai đầy quan tâm. Cậu chỉ lừ mắt nhìn tôi một cái rồi vào bếp pha một bình cà phê lớn. Cậu ngồi cà phê uống suốt đêm, trong bóng tối.

Cả tuần lễ sau đó, cậu chủ nằm bẹp trên giường vì ốm. Tôi luôn cuộn mình gọn gang dưới chân cậu, như một thiên thần hộ mệnh. Một tiếng ho, một cử động của cậu cũng khiến tôi thức giấc. Và vào buổi sáng cuối cùng của giai đoạn ốm đau vật vọ ấy, cậu thức sớm, nằm ve vuốt bộ lông xù của tôi, thì thầm: “Cô ấy đã đi rồi”. Đến lúc ấy tôi mới biết cô nàng kỳ lạ đã rút một chân ra khỏi cuộc đời cậu.

Nhưng cái chân còn lại của cô nàng vẫn ở trong cuộc đời cậu - những kỷ niệm những vật dụng cô vắt lại trong nhà và cả chính tôi - vẫn ngày qua ngày dày vò tâm tư cậu. Nhìn tôi cậu như thấy chính cô. Lúc như mật ngọt, lúc như cái gai. Lúc ôm ấp vuốt ve, lúc thờ ơ lạnh nhạt. Có một lần trong cơn say, cậu còn nhăn

tâm đá vào mông tôi một cái rồ đau. Nhưng tôi cũng chả thèm ăn miếng trả miếng, chỉ gừ lên một tiếng thật thảm thiết và hung hãn. Mèo nào lại đi chấp một gã chủ thất tình!

25. Chương 25

3. Cậu chủ không trả lời tin nhắn cuối cùng trên facebook của cô nàng kỳ lạ. Những tưởng mọi chuyện se lắng đi, thì vài tuần sau cậu đem về một chiếc lồng to tướng. “Mi là con mèo sướng nhất thế giới, được đi khắp nơi.” - Cậu nói trog lúc tôi chui ra chui vào kiểm định chất lượng của “ cái chòi” mới.

Vài ngày sau, lần thứ hai trong đời tôi đc bay. Lần đầu là từ California đến Bangkok - Sau khi tốt nghiệp, hai năm sau khi cô nàng ra đi, cậu chủ quyết chí lập nghiệp tại một đất nc nhiệt đới, chắc vì hy vọng cái nắng gắt có thể hong khô những ký niệm ướt át mang hình ảnh cô nàng. Nhưng lần này cậu quyết định chuyển đến Hà Nội, tôi linh tính một chuyện chẳng lành.

Hà Nội đón chúng tôi bằng một cơn mưa lún phún. Ngồi trong taxi từ sân bay vào thành phố, cậu chủ cứ nhìn mãi ra ngoài màn mưa. Có một lớp sương khói phủ mờ trong mắt cậu. Nét mặt cậu chỉ rõ rằng tâm trí đang phiêu bồng trong những cái giả tưởng, huyền hoặc. Tôi kéo dài một tiếng “ meo” thay cho nỗi chán chường, nào có ai bắt đc một hạt mưa?

Cuộc sống mới bắt đầu trong một căn phòng nhỏ xíu ở phố cổ. Ngày ngày cậu chủ đi làm vào đún 8h sáng, và về nhà vào khoảng 6h tối, xê xích cho kẹt xe chỉ khoảng 5 phút. Cuối tuần, cậu đưa tôi đi dạo công viên hoặc nằm nhà đọc sách uống cà phê. Về phần mình tôi vẫn dậy trễ với bữa điểm tâm đc dọn sẵn bên gối, sau đó hoặc nằm sưởi nắng, hoặc tung tăng trên các mái nhà. Cuộc sống an nhàn và khỏe mạnh.

Những ngày của chúng tôi - một gã độc thân trầm lặng và một con mèo cả nghĩ- đều đặn trôi qua. Phẳng như mặt nc hồ Tây mùa Thu không gợn sóng. Lặng như bầu trời mùa Thu trong vắt không mây. Nhìn cậu chủ thư thái và yên ổn sống tôi thở phào. Tôi tưởng cậu quyết chí đến đây là để đi tìm cô nàng kỳ lạ. Nhưng có lẽ, cậu chỉ muốn sống gần kỷ niệm, gần cô ấy hơn một chút. Nhưng... Điên cuồng đi tìm nỗi ám ảnh của đời mình để làm rõ ràng mọi chuyện, hay vùi bản thân sâu hơn vào quá khứ và trầm mặc - Cái nào gây hậu quả nghiêm trọng hơn?

4. Một trưa mùa xuân, khi tôi đang nằm liếm láp những tia nắng rực cháy bên cửa sổ, một nàng mèo xa lạ bỗng xuất hiện trên mái nhà đối diện, đong qua đong lại trước mặt tôi. Nàng mèo tam thể thon thả với chiếc đuôi cụt vẩy qua vẩy lại điệu dàng. Thân mình nàng uốn éo không biết mệt, thi thoảng còn đưa tay lên vuốt nhẹ khóe miệng làm duyên. Nhưng tôi chẳng màng. Những trò tóm tình của một cô mèo, tôi thừa hiểu biết để chẳng rơi vào bẫy. Và tất cả tôi đều học từ cô nàng kỳ lạ.

Cô nàng kỳ lạ chẳng khác chi một con mèo chính hiệu- cách cô ấy bắt mắt hồn cậu chủ, khiến cậu yêu trong mê mết. Còn tình cảm cô dành cho cậu cứ như một cái nhiệt kế hồng, trời sụt thất thường. Cô thoát ẩn thoát hiện. Lúc nũng nịu đáng yêu, lúc ầm ương khó gần. Lúc nồng nhiệt chơi đùa, lúc bật vô âm tín. Càng biến mình thành một hình bóng gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, cô càng đáng thêm muốn.

Tôi nhớ như in cái buổi trưa thừa mứa nắng của hơn ba năm về trước. Khi tôi đang đi quanh phòng đếm những vết cào của mình trên các bức tường để giải khuây, đột nhiên một chiếc túi bị vứt vào nhà qua cửa sổ. Kể đến, cô nàng kỳ lạ hì hụi leo cửa sổ vào nhà, trên vai cô đeo một chiếc balô chất đầy thức ăn. Sauk hi hạ cánh xuống sàn, cô tiêu tốn chỉ hai giây thở lại sức, rồi nhào ngay vào bếp, nấu nướng một bữa thịnh soạn bất ngờ cho cậu chủ.

Trong lúc cô nàng lụi cụi với đôn nồi niêu xoong chảo, tôi chễm chệ trên bàn ăn quan sát cô. Làn da trắng bóc hơi thiếu chất sống. Ánh mắt sắc sảo, thần thái lạnh lùng, Đôi môi thường trực khép chặt diềm đạm. Nhan sắc khó gần của cô khiến tôi liên tưởng đến một chiếc hộp đóng kín - Vì tò mò muốn biết có gì bên trong mà các chàng trai mới bị hút như nam châm.

Khi tôi vẫn đang hí hả với phép so sánh của mình thì cô đặt trước mặt tôi một rổ khoai tây rán thơm phức. Những miếng khoai tây hơi bị sém một góc nhỏ, nhìn vẫn ngon lành nhưng cô quăng hết cho tôi, chỉ dùng những miếng vàng đều không sứt mẻ mà bày biện món ăn. Ngẫu nhiên rổ khoai rán, đuôi tôi khê ve vẩy vì đã bóc ra thêm một phần nội tâm cô: Một cô nàng theo đuổi sự hoàn hảo vô đối. Người như cô chẳng

bao giờ dám tin tưởng ai hoàn toàn, chỉ thích tự thân vận động để được yên tâm, chỉ thích điều khiển người khác.

Bữa ăn sắp chuẩn bị xong thì trời mưa. Một giây ngỡ ngàng để nhận diện tiếng mưa, rồi cô nàng chạy ù đến bên cửa sổ, hồn phách lộn vào màn nước đang giăng kín trời. Cô ngồi bệt xuống sàn, hai tay bó quanh gối, thu mình nhỏ bé và cô độc như một cuộn len, nhưng ánh mắt lại lung linh vô vàn thỏa thích. Lúc ấy, tôi thầm thía vì sao cô nàng lại mê mưa, lại hay tìm đến cậu chủ trong những cơn mưa. Mưa dung túng cho nỗi cô đơn. Một cô gái cứng rắn, mạnh mẽ, chỉ gặm nhấm cô đơn mới cảm nhận sâu sắc chất con gái mềm yếu thấp leo lét trong tâm hồn mình. Chỉ khi cô đơn mới thêm muốn một vòng tay che chở.

Cơn mưa bất chợt đã khiến tâm tình cô nàng quay quắt. Sau hồi lâu tan mưa, cô trở vào bếp dọn dẹp sạch sẽ, rồi gói ghém bữa ăn còn dang dở, đem theo mình bước vào màn mưa.

26. Chương 26

5. Thấm thoát chúng tôi đã ở Hà Nội gần tám tháng. Một buổi chiều, cậu chủ đi làm về sớm, mua cho tôi hai con chuột bông. Vặn về hai cục bông tròn ửng đỏ dưới những cái vuốt nhọn, tôi thấy thật mĩ mai. Chuột bông cho tôi, đầu khác gì chuyện cô nàng kỳ lạ ngày xưa mua tôi cho cậu chủ ngụ ý - “Cậu chẳng qua chỉ là một “con mèo” làm vui”.

Sau bữa tối, cậu mở toan cửa sổ đón những cơn gió đêm Hè hiem hoi, rồi thấp nền ngồi bên bậu ban công. Đôi mắt cậu màu nâu vàng như mật ong cháy sậm hơn trong bóng tối, đan chằng chịt những xúc cảm. Mái tóc nâu khô cứng, sống mũi cao, đôi môi đỏ chót, làn da trắng bóc lốm đốm tàn nhang... Thân thể cậu nhấn sâu trong một sự tĩnh lặng gai người. Cậu nói bang quơ với không khí, chẳng biết đang hỏi hay đang than vãn: “Phải chăng vì không cần một lý do để yêu, nên cũng chẳng cần một lý do để chia tay...”

Tôi chẳng biết nên cảm thông hay trách mắng. Thời gian đã tốn hàng đụn, vậy mà cậu vẫn không thấu được nguyên cớ biến mất biến mất của cô nàng kỳ lạ. Trong trò chơi của hai người, chỉ có cậu cần cô ấy, không thể có điều ngược lại. Nếu cậu không huych toẹt lý do mình không buông cô ra, có thể mọi chuyện đã xuôi đi trong tươi sáng. Cậu phản kháng, cậu bắt đầu biết mình muốn gì, nghĩa là cậu nguy hiểm. Cô nàng đam mê sự hoàn mỹ ấy đâu dại dột đùa với lửa, khi biết cuối cùng bản thân sẽ bị phỏng?

Đang bận rộn với những ý nghĩ, bỗng tôi nhìn lên, thấy ánh mắt cậu dán vào mình đầy kỳ quái. Thấp thoáng cay độc. Thấp thoáng thân ái. Rồi cậu thở dài, nhấc bổng tôi đặt vào lòng mình. Cậu nói với tôi bằng giọng của những kẻ đưa tiễn nhau ngoài sân ga: “Cà phê, mèo cưng của ta...” Trước khi tôi kịp nghĩ quá nhiều, những cái ve vuốt nhẹ nhàng của cậu đã dỗ tôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, tôi thức giấc vì cảm giác đung đưa. Sau vài cái chớp mắt, tôi nhận ra mình đang nằm trong lòng cùng hai con chuột bông, được cậu chủ xách đi trên phố. Nghe tôi meo khê một tiếng, cậu dừng lại một nhịp chân, rồi chậm chạp đi tiếp. Bên ngoài cánh cửa lồng bé tẹo, phố xá mơ mơ ảo ảo trong màn sương mỏng, chỉ có vài con nắng dưng cảm lấm lét treo thân trên mặt đất.

Cậu chủ dừng lại vài phút trước một căn nhà nhỏ xây theo kiểu Pháp, rồi đưa tôi trở về nhà. Rồi chúng tôi lại đi đến căn nhà nhỏ kiểu Pháp, chỉ cách nhà chúng tôi ba con phố. Cùng một chặng đường, nhưng cậu tới lui những bốn lần. Râu tôi rung nhẹ trong cơn dò đoán ý đồ của cậu chủ: Cậu đang phân vân một chuyện gì, hay cậu đang tập cho tôi thuộc đoạn đường?

Trước căn nhà nhỏ kiểu Pháp, cậu kẹp một mẩu giấy vào khe cửa lồng, rồi ghé sát mặt nhìn tôi âu yếm: “Cà Phê, hãy nhớ ta mới là chủ của mi.” Cậu đặt chiếc lồng xuống đất, bấm chuông cửa và đi thẳng. Lặng đờ mất mấy giây, tôi mới meo lên những tràng thảm thiết. Nhưng cậu không quay lại nhìn tôi thêm một lần.

Khi bóng cậu đã khuất sau những dãy nhà, cánh cửa mở ra. Chân lồng khắp người tôi rợn lên, con người mở tròng tròng sắp bung khỏi tròng mắt, khi nhìn thấy dung nhan kỳ bí tựa chiếc hộp đóng kín của cô nàng kỳ lạ ghé sát vào ô cửa lồng. Còn cô vừa trông thấy tôi, sắc da vốn rất trắng của cô biến nhanh thành một màu nhợt nhạt đều đặn. Đọc xong mẩu giấy, lồng ngực cô bất động, trong nhiều giây, không khí chẳng lưu chuyển vào được thân người.

Sau khi được đem vào nhà, tôi tìm đọc trộm mẫu giấy của cậu chủ: “Đã đến lúc anh trả Cà Phê lại cho em. Nhưng nếu em không muốn giữ nó, hãy gọi cho anh, số 09...”n

Và như vậy, sau ba năm, hiệp hai của trò chơi lại bắt đầu...

27. Chương 27

MẸ ĐÃ TỪNG YÊU

Dresden giữa tháng 3 năm 1988.

Tôi ngồi trên bậc thềm trước toà nhà chính của trường đại học, hai tay ôm vòng lấy thân mình. Trời đã vào xuân mà vẫn quá lạnh! Không khí rét buốt làm tôi run rẩy, dù tôi đã nhét người vào hai lớp áo bông. Lạnh lắm tôi tái nhợt xanh xao, hết một kẻ đang ấp trong người khối bệnh. Nhưng chỉ ít phút nữa thôi, khi Francis hết giờ học và đến bên tôi, tôi sẽ hồng hào trở lại.

Kia rồi! Mái tóc vàng óng xoăn xoăn của anh thấp thoáng trên hành lang toà nhà đối diện. Hừm ...có chuyện gì đây? Sao mặt anh căng thẳng thế kia?

Dresden cuối tháng 5 năm 1988.

Mùa hè thoỉ phù phù cái nóng hầm hập đặc trưng khắp Dresden . Tôi lững thững rời phòng học lê bước trên con đường đá qua khuôn viên xanh um của trường. Cách tôi hơn trăm met, Francis đang ngồi chờ tôi trên ghế băng gỗ. Anh có chuyện muốn nói với tôi.

Tôi thở dài, cố nín bước chân mình chậm thêm. Tôi cũng có chuyện muốn cho anh biết nhưng lòng đang còn phân vân.

Tôi dừng lại quan sát anh. Bàn tay lớn áp áp là “ máy sưởi” cho bàn tay tôi bé nhỏ trong hai mùa đông qua. Anh có mái tóc vàng bông bông lảng lảng tử và đôi mắt xanh thăm thẳm. Tôi bước đến bên anh. Anh ngược lên nhìn tôi. Ngay thời khắc ánh mắt bối rối của anh chạm vào mắt tôi, tôi ngã xuống.

28. Chương 28

Dresden đầu tháng 7 năm 1988.

Tôi ngồi trong quán café nhìn ăng nhảy nhót lon ton trên những viên gạch lát phố. Bên kia đường trong dòng người xếp hàng trước xe ke, Francis chốc chốc quay lại nhìn tôi, nửa trông chừng nửa vỗ về.

Trước mắt tôi, mọi thứ đều nhạt nhoà. Mồ hôi rỉ ra khắp thân người, khó chịu quá. Tôi gục đầu xuống, tay xoa ra mặt bàn.

Hồn tôi đang chao đảo đầu đó trong không khí thì có người vực tôi dậy. là Francis. Anh hốt hải đặt tôi ngồi dựa vào mình. Anh ôm nhẹ lấy đầu tôi, dịu dàng đưa cây kem sữa lên ngang miệng tôi cho tôi hớp nhẹ từng miếng. Con dễ chịu tăng lên thêm mất phần. Thế nhưng, tôi vẫn mệt lả.

Dresden đầu tháng 11 năm 1988.

Đêm. Tôi dựa vào chiếc gối bông, nửa nằm nửa ngồi trên giường. Căn phòng được thấp sáng leo lét bởi ngọn đèn đường. Cửa sổ khép hờ. Thi thoảng, gió thổi qua khe hở làm tấm rèm trắng cứ phất phơ như ma trôi nhưng tôi chẳng sợ. Con ma trong lòng tôi còn đáng sợ hơn bất cứ ma quỷ nào trên đời.

Có tiếng lục cục dưới bếp, Chắc Francis đang chuẩn bị bữa ăn khuya cho mình. Đã nhiều tuần rồi, đêm nào anh cũng dỗ cho tôi ngủ rồi mới đụng đến công việc riêng. Tôi đưa mắt nhìn sang chiếc bàn đặt cạnh giường ngủ, một đồng lọ thuốc. Tôi quờ tay hất chúng xuống đất và rên lên một tiếng lớn. Chưa đầy hai giây sau, anh hấp tấp đẩy cửa chạy vào.

Dresden, 21-12-1988.

Tôi ngồi trên giường ngắm những bông tuyết tí xíu ngoài cửa sổ đang uyển chuyển chao liệng trong không khí.

“em yêu, cây thông của em này! Cười với nó một cái nào!” Francis tươi cười đứng trước mặt tôi.

Tôi khẽ cười, ánh mắt long lanh nhìn anh. Anh đặt cây thông lên bậu cửa sổ, rồi đưa cho tôi thuốc sáng cùng một ly nước. tôi ngoan ngoãn cho thuốc vào miệng cùng một hớp nước. Xong xuôi anh nhẹ nhàng hôn lên trán tôi và kéo chăn đắp ngang lên người tôi rồi ra khỏi phòng.

Tiếng cửa chính khẽ khàng sập lại, Francis đã đi. Tôi nhỏ mấy viên thuốc đang nén dưới lưỡi ra lòng bàn tay, rồi đi vào phòng tắm.

Dresden, đầu tháng 2 năm 1989.

“ Anh muốn biết chính xác ngày nào em sẽ chết hay sao mà đòi đi theo vào phòng khám?” Tôi gắt gỏng “ Anh chỉ muốn gặp bác sĩ để biết làm cách nào chăm sóc em tốt hơn mà thôi”. Giọng anh mất bình tĩnh.

“em không cần. Anh đi đi. Em sẽ về nước. Em không làm gánh nặng cho anh nữa”.

Tôi vừa khóc vừa chạy dọc hành lang. Francis đuổi theo tôi, hốt hoảng níu tôi lại, ôm ghì tôi vào lòng. Tôi tức tưởi khóc, nửa ngất nửa tỉnh trong vòng tay anh. Hôm đó tôi bỏ buổi khám.

Tôi lẳng lặng lo thủ tục về nước. Hơn một tuần sau, vào một buổi chiều anh đang trong lớp học, tôi bước lên máy bay

29. Chương 29

Tôi gấp quyển sổ lại, lún sâu hơn vào chiếc ghế sofa êm ái. Tám năm trước, trong lần chuyển nhà từ Berlin đến Munich tôi bắt gặp cuốn sổ này trong chiếc hộp đựng giấy tờ của mẹ. Từ đó nó trở thành tác phẩm “ văn học” yêu thích nhất của tôi.

Mỗi lần muốn đọc tôi phải chờ mẹ đi vắng rồi lén lấy ra khỏi ngăn tủ của mẹ. Sau đó, tôi lại khéo léo đặt nó về chỗ cũ, xoá sạch dấu vết.

Tôi sinh vào cuối tháng 10 năm 1989 tại Hà Nội. Mẹ tôi chưa từng kết hôn. Tôi theo mẹ sang Đức năm bảy tuổi và chưa từng biết mặt bố. Tôi là con lai, da trắng mũi cao. Tóc nâu vàng và mắt nâu sẫm. Là sự kết hợp hoàn hảo của tóc vàng, mắt xanh từ bố và tóc đen, mắt đen từ mẹ? Phải chăng chàng trai Francis chính là bố tôi?

Trước khi có tôi, mẹ đã du học ở Đức, nhưng tôi chưa nghe mẹ kể về thời sinh viên của mình. Tôi không thôi tò mò về Francis. Tuy nhiên, tôi luôn bịt miệng mình lại mỗi lần tôi toan định hỏi mẹ. Chẳng không ngoan gì mà lại tự thú chuyện lục lọi tư trang của người khác.

Hơn nữa, từ ngày tôi còn nhỏ, mẹ luôn lảng tránh chỉ đề về bố và gắt gỏng cực độ khi ai đó cố ý nhắc nhiều đến người đàn ông là bố tôi. Tốt nhất, tôi không nên nhắc nhéo cái vết thương chưa lành lặn của mẹ. Tôi nên thoả mãn với câu chuyện trong cuốn sổ và để trí tưởng tượng của mình chạy rong. Nếu cuốn sổ viết về hành trình tình yêu của bố mẹ, thì có gì đó rất kỳ quái ở đây?

Cô gái trong đây bệnh rất nặng và bản thân đã đầu hàng thần chết, không có tí hợp tác nào trong việc uống thuốc, khám bệnh. Đâu có vẻ gì giống mẹ tôi. Mẹ yêu đời, biết tận hưởng mọi thứ vui, uống bia, nhày đầm, trượt tuyết, mua sắm và mẹ rất khỏe. Hay cuốn sổ chẳng qua chỉ là tập bản thảo đang dở về một câu chuyện hư cấu. Biết đâu ngày trẻ, mẹ từng ôm mộng thành nhà văn?

Thế nhưng, ngày cuối cùng trong cuốn sổ viết “Dresden, đầu tháng 2 năm 1989”, tức gần 9 tháng sau thì tôi chào đời. Phải chăng mẹ đã bỏ đi khi biết có mang tôi? Vậy chuyện bệnh tật là sao? Trong những câu chữ nghiêng nghiêng rất duyên dáng kia, có bao nhiêu phần sự thật?

- Con có muốn uống chút rượu cho ấm người không?

Tôi giật thót. Mẹ đứng bên cạnh từ bao giờ. Tôi nhìn mẹ không chớp mắt. Mặt mẹ có nét thất thần. Mắt mẹ nhìn vào cuốn sổ trên đùi tôi. Rồi mẹ quay lưng bước vào bếp.

Mẹ đặt hai ly rượu đỏ lên bà, vặn lớn máy sưởi lên một chút rồi ngồi vào chiếc ghế so-pha đối diện. Mẹ chìa tay về phía tôi, ra hiệu đưa trả cuốn sổ.

- Ôi cái thời đáng yêu đáng nhớ!

Giọng mẹ ngọt ngào tay lật từng trang giấy vàng.

- Con tìm thấy nó khi nào?

- Khi mình vừa chuyển nhà đến Munich!

Tôi nuốt nước bọt, chờ cơn thịnh nộ dội lên đầu mình .

- Cất giữ cơn tò mò từng ấy năm, con làm mẹ bất ngờ đấy, con gái ạ!

Mẹ mỉm cười, ánh mắt mẹ mông lung vào một điểm không cố định trên cuốn sổ.

- Thế con không muốn hỏi gì sao?

Tôi ngơ ngác nhìn mẹ, chẳng biết nên nói gì. Mẹ nhìn tôi, cười lớn. Và mẹ bắt đầu kể, đúng hơn là mẹ bắt đầu bóc nghĩa từng trang viết.

Dresden, giữa tháng 3 năm 1988

Francis là tình yêu đầu, tình yêu duy nhất và cũng là nỗi dằn vặt suốt đời mẹ. Mười bảy tuổi mẹ sang Đức du học. hai năm sau mẹ gặp và yêu Francis.

Anh yêu đôi mắt đen huyền bí của mẹ. Anh đắm đuối cảm giác mịn mơn man mỗi khi luồn qua làn tóc đen dày, thẳng mượt của mẹ. Anh ngất ngây bởi vẻ Á Đông tinh tế, e ấp dịu dàng quá đỗi của mẹ. Có một thời, trong mắt Francis, mẹ là một nữ thần.

Thế nhưng, trái tim non trẻ thường thích bay nhảy. Trong mắt Francis bắt đầu có chỗ cho các cô gái khác. Mẹ bất an khi vô tình thấy anh nói chuyện với cô tóc nâu trong lớp học. mẹ thoáng run khi họ cười đùa với nhau và khi cô ấy gục trán trên vai anh.

Có một chuyện xảy ra. Bên cạnh mẹ, Francis hay suy tư hơn. Đôi lần, anh nhìn thẳng vào mắt mẹ định nói gì đấy nhưng lại thôi.

Dresden, cuối tháng 5 năm 1988

Phải nhìn thẳng vào sự thật: Francis muốn chia tay. Anh có tình cảm mới. Một cô gái Đức, cùng ngôn ngữ, cùng văn hoá, cùng nếp sống. Dù sao họ cũng dễ đồng cảm với nhau hơn khi cuộc sống bắt đầu quặng vào mỗi sinh viên những lo nghĩ: ra trường phải tìm việc làm. Tranh đấu leo lên các nấc thang xã hội, lập gia đình ...

Francis sắp tốt nghiệp, sắp phải đương đầu với cuộc sống trên đôi chân của mình. Yêu mẹ khiến anh ấy thấy tương lai thêm bấp bênh. Mẹ sẽ về nước hay ở lại? Những khác biệt bám sâu trong gốc rễ văn hoá và nếp sống của hai người về lâu dài có thể dung hoà ổn thoả được? Mẹ hiểu nhưng mẹ không thông cảm.

Hôm ấy, Francis hẹn nói chuyện. mẹ đã tính toán ...

Mẹ ngã quỵ xuống, sông soài trước mặt anh. Anh hốt hoảng bỗng mẹ chạy vào phòng y tế. mẹ chỉ lơ mờ cảm nhận được thân hình mình rung lên theo từng nhịp chân anh chạy. thi thoảng, hình như anh cúi xuống nhìn mẹ, ánh mắt lo sợ thật sự.

Dresden, đầu tháng 7 năm 1988

Mẹ xoay sở được một tờ giấy khám bệnh giả, chứng nhận bệnh ung thư. Francis đã ôm chầm lấy mẹ khóc huhuhu như một đứa trẻ.

Mẹ cũng khóc vì giận mình. Khóc để tiếp thêm can đảm đóng nốt màn kịch bệnh tật. Khóc vì vui mừng đã hất được căng cô nàng tóc nâu. Khóc vì bất an... Mẹ không biết sau nhiều tháng, sau vài năm, mẹ phải kết thúc căn bệnh của mình như thế nào. Khóc vì ngu ngốc đã tự đeo cho mình cái gông cứng nhắc rồi sau đó quăng chìa khoá đi.

Để nhập vai và đạt, mẹ luôn âm thầm lái nhải rằng mình đang mắc bệnh rất nặng, sắp chết.

Những lúc Francis ân cần chăm sóc, mẹ nửa hỉ hả, nửa nghi ngờ. Đây là tình cảm thật, quan tâm thật hay chỉ là trách nhiệm là nghĩa cử cuối cùng? Biết đâu anh đang tự hỏi cô gái phiền toái này bao giờ mới chết để mình được tự do.

Mẹ đã bầu vúi cái ý nghĩa cay nghiệt đó để làm động lực tiếp tục đóng vai con bệnh. Nếu bên mẹ là gánh nặng, anh phải chịu tra tấn thêm một thời gian dài nữa. Cái giá phải trả cho việc phản bội.

Dresden, đầu tháng 11 năm 1988

Mỗi lần đến bệnh viện là mẹ muốn nôn, muốn phát bệnh thật sự. Mẹ đã bày đủ trò, khóc lóc van xin tự ái nỗi đoá để ngăn Francis theo vào phòng khám. Nếu không mẹ sẽ dùng dùng bỏ về và dọa vứt hết thuốc. mẹ luôn thắng.

Những lúc Francis chờ, mẹ sẽ nấp một góc nào đó để trông chừng, đề phòng anh lén vào phòng khám tìm mình. Chờ khoảng thời gian hơn một tiếng thì mẹ lại lảo đảo bước ra với cái đơn thuốc chuẩn bị sẵn.

Đôi lúc mẹ thấy sợ. mẹ sợ rằng nếu cứ mãi giả bệnh thế này, sẽ có lúc bệnh tật sẽ ghé thăm mình thật sự. Mẹ hoảng loạn mỗi khi bắt cần nuốt thuốc. Mẹ phải chạy ngay vào phòng tắm móc họng cho nó ra. Mẹ không dám ăn uống để nguy tạo hình dáng tiêu tụy.

Mẹ ngày càng căm ghét Francis. Mỗi khi anh dịu dàng dứt từng thìa súp mẹ chỉ muốn phun vào mặt anh và hét lớn: “ Anh biến đi cho khuất mắt tôi. Vì anh, vì sự bội bạc của anh mà tôi ra nông nỗi này!”.

Mẹ bày mọi cách làm tình làm tội Francis. Đang đêm mẹ rên hừ hừ, la hét ra vẻ đau đớn đến cùng cực. Mẹ đập phá đồ đạc, quăng vỡ các lọ thuốc. khi Francis ôm chặt lấy mẹ vỗ về an ủi, mẹ ra sức cào cấu, đâm thùm thụp vào người anh. Rồi mẹ khóc ngất, ngủ thiếp đi vì kiệt sức.

Có một lần mẹ hé mắt nhìn Francis hì hục lau chùi. Tự nhiên mẹ thấy sống mũi mình cay cay. Một giọt nước mắt vừa uồn éo chảy xuống. Nếu mẹ dùng một cái gối dậy, nhào tới ôm chầm lấy anh và đi đứng khoẻ mạnh, liệu đôi mắt ấy có còn dào dạt tình cảm?

30. Chương 30

Dresden, sáng 21-12 năm 1988

Giáng sinh thứ ba, mẹ và Francis bên nhau. Năm ấy mẹ phải nằm chết gì trên giường, thêm thường nhìn người ta nặn ông già tuyết dưới sân, chơi trượt băng.

Tình yêu thật ra là cái quái gì? Tại sao mẹ phải dày thóa thân mình để níu giữ một trái tim đã mọc cánh và chuẩn bị bay? Cuộc sống còn bao nhiêu thứ tươi đẹp, tại sao mẹ phải tự ràng buộc mình với chiếc giường trắng ớn lạnh này?

Francis có ý mùa xuân sang năm sẽ đưa mẹ nhập viện để được chăm sóc chu đáo hơn. Mẹ đã nổi trận lôi đình. Mẹ chẳng giận anh đã hết kiên nhẫn chăm nom mình. Mẹ lo sợ sự thật phơi bày ra. Nếu anh biết mình chỉ là con rối trong tay mẹ thì sao? Mẹ chẳng dám nghĩ đến những chuyện sau đó nữa.

Có một việc cần được sắp đặt chu đáo: Mẹ bệnh đã khá lâu rồi, đến lúc cần phải biến chuyển.

Dresden, đầu tháng 2 năm 1989

Mẹ cho phép tình trạng của mình khá lên. Mẹ không còn từ chối những món ăn yêu thích. Mẹ cũng đi học lại. mẹ đang chuẩn bị cho việc khỏi bệnh.

Mẹ vui, Francis cũng vui. Thế nhưng chẳng biết tên ác mồm nào lại rí vào tai anh chuyện một người khi ở gần cái chết sẽ tỉnh táo khoẻ mạnh lại trong thời gian ngắn để tận hưởng những giây phút cuối cùng.

Thế là anh cuống cuống đưa mẹ vào bệnh viện và kiên quyết không thoả hiệp với những tiếng khóc la của mẹ, một hai đôi theo vào phòng khám. Trên hành lang bệnh viện mẹ đành dùng lá bài cuối cùng là đòi bỏ về Việt nam.

Nếu trở về Việt Nam với bệnh tình như thế, chắc chắn anh không bao giờ còn gặp lại mẹ. Anh đành xuôi xị đưa mẹ về.

Mẹ đã hết can đảm sống trong lừa dối dai dẳng.

Có thể ban đầu, Francis nán lại bên mẹ vì tình thương, vì trách nhiệm. Nhưng sau một thời gian, chút tình yêu còn sót trong anh đã lồi phình nở thành một tình cảm sâu đậm. Tình yêu luôn khiến người ta ngạc nhiên.

Ánh mắt anh nhìn mẹ ngập tràn yêu thương, hết như cái thời mà với anh mẹ là nữ thần. Anh ôm mẹ trong tay hàng giờ liền chỉ để chắc rằng nhịp thở của mẹ vẫn đều đặn. Nhưng mẹ chẳng thể xem đây là chiến thắng cho mình.

Mẹ yêu Francis. Mẹ đã giành lại trái tim anh. Mẹ đã giữ được anh bên mình. Mẹ ra đi. Đây là dấu chấm hết tuyệt diệu nhất cho chuyện tình này.

Mẹ bước lên máy bay với suy nghĩ rằng một ngày nào đó mình sẽ gặp, yêu và cưới một người khác. Nhưng khi tình yêu đan móc cùng những cơn nhớ quay quắt, cùng những cảm xúc đắng đắng thì nó miễn nhiễm với thời gian, với mọi cố gắng để quên.

Tôi ngồi bất động trên ghế so-pha, hết nhìn mẹ lại nhìn cuốn sổ trên bàn. Người mẹ đơn thân sành điệu, độc đáo mà tôi vẫn tự hào. Bao nhiêu phần con người mẹ tôi đã biết và hiểu được?

Tôi nhăn trán, cố tưởng tượng ra mẹ ngày trẻ trong hình dáng của một cô gái ốm yếu, gầy rộc và nhợt nhạt. Tình yêu của mẹ, câu chuyện của mẹ... khiến tôi không khỏi bất ngờ. Tâm trạng tôi đầy những xúc cảm không thể diễn tả bằng lời.

Mẹ nhìn tôi, chờ đợi một câu hỏi. Thế nhưng thanh quản tôi tê rần, không khả dĩ bật ra được một âm thanh nào. Mãi một lúc sau đó, thấy mẹ dợm đứng lên, tôi mới nghe giọng mình gấp gáp:

- Francis là bố con?

- Phải

- Mẹ có từng ân hận vì đã lừa dối và bỏ chạy không?

- Không. Ai cũng cần có một thời để nhớ.

- Thế tại sao mẹ lại viết cứ như là ... như là ... một người bệnh sắp chết thật sự? Tại sao mẹ không viết sự thật?

- Ai cũng có những lúc không thể hiểu nổi chính mình.

Mẹ cười nhẹ mắt nhìn mông lung vào không khí:

- Mẹ có từng viết thư, điện thoại hay email kể cho Francis mọi chuyện? Ông ấy có đi tìm mẹ? Ông ấy có giận mẹ chuyện đã ...

- Năm con sáu tuổi, Francis sang Hà Nội tìm mẹ. Mãi tận hơn sáu năm sau, ông ấy mới đi tìm mẹ.

Mẹ ngừng một lúc, tôi có cảm giác mẹ đang nuốt nỗi trách móc pha lẫn tiếc nuối:

- Qua một người bạn, mẹ biết tin và đem con vào Sài Gòn lánh mặt. Mẹ, hừm ... thật sự đã phát hoảng. Mẹ sợ ông ấy trả thù, hay cướp con đi, hay làm một chuyện tồi tệ nào đó để trừng phạt những hành động điên rồ của mẹ ngày xưa. Mẹ đem con bỏ chạy, Sài Gòn, rồi nước Đức. Dù sao nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. Francis không bao giờ có thể nghĩ rằng mẹ đang ẩn nấp rất gần ông ấy.

Thế có chửa, khi mẹ dứt lời tôi thấy trong mắt mẹ ánh lên một tua nhìn ranh mãnh. Khi tôi còn đang ngẩn người, cố gắng tiêu hoá hết những gì vừa nghe, mẹ lại lên tiếng:

- Ngủ thôi con, khuya quá rồi. Sáng mai chúng ta sẽ đến Berlin. Con cần gặp Francis. Ông ấy đang nằm viện....

31. Chương 31

TIỂU YÊU TINH

1. Phong bước khỏi thư viện trong cái nắng trưa ớn ớn của một buổi đầu xuân. Mái tóc nhuộm màu tro của anh xù lên trong một trật tự lằng đằng, đôi mắt hơi nheo lại sau cặp kính cận gọng nâu. Trông anh nửa sành điệu, nửa lại cũ kĩ như một ông già. Đang thả những bước dài trên hè phố lổm nhổm gạch bên ngoài thư viện, bỗng một tiếng nói trong vắt với âm vực của chim họa mi giật ngược anh lại:

- Này anh, đi chậm lại. Chân em ngắn, theo không kịp.

Phong dừng lại một nhịp chân, rồi nhận ra mình chẳng quen thuộc với giọng nói này, anh bước tiếp.

- Này anh! – Và chưa đầy hai giây sau, một bàn tay vỗ nhẹ lên vai Phong.

Anh chưa kịp quay đầu lại, cô gái đã nhảy lên trước mặt, hỏn hển thở sau cú chạy thần tốc để bắt kịp anh. Một cô bé xinh xẻo và lạ kỳ. Mái tóc lờ cỡ ngang vai xoăn tít, nhuộm vàng óng. Đôi mắt to tròn như hai hạt dẻ. Da sáng như ánh nắng buổi sớm. Và chiếc mũi hênh hếch, nhìn nghiêng giống hệt nhân vật trong truyện tranh Nhật Bản với chỉ một mẩu mũi nhọn hoắt gắn vào giữa khuôn mặt.

- Hi, em là... – Cô bé chìa tay về phía Phong, nụ cười duyên dáng lấp láy trên môi.

- Tú Anh. – Phong gọn gàng tiếp lời cô.

2. Phong thích nụ cười của Tú Anh. Khi cô bé cười, anh cảm nhận những phân tử khí quanh cô cũng lấp lánh theo, cũng reo vang hàng tràng rổn rảng. Nụ cười thơ trẻ tinh khiết như ánh nắng nhấp nháy trên những giọt sương sớm. Nụ cười rực rỡ sức sống như cánh đồng hoa đang múa trong gió xuân. Nụ cười...

- Sao nhìn miệng em mãi thế? – Tú Anh nhú mày nhìn Phong.

- Em cười xinh.

Đôi má Tú Anh ửng thêm trong bẽn lẽn. Rồi cô một tay bóp miệng lại để ép mình không cười nữa, một tay chộp lấy ly cà phê bông bênh những lớp bọt kem trên bàn. Sau khi ực hết nửa ly, cô vừa thoăn thoắt chùi sạch những văng bọt lấm lem trên mép, vừa nhìn thẳng vào Phong:

- Sao anh biết em? Anh cũng đọc truyện của em à? – Giọng Tú Anh sưng sọng, phải bay cái nghiêm trang đang ngự trị trên nét mặt.

- Không. Nhưng bạn gái anh là fan của em.

Ánh mắt Tú Anh rũ xuống như bóng chiều. Cô ngược nhìn Phong một khoảnh khắc, rồi lòi nhanh một cuốn sách ra khỏi túi, hí hoáy viết vào trang đầu.

- Sách nóng hổi mới ra lò của em đây. Dem về tặng chị ấy. – Tú Anh cầm cuốn sách bằng hai tay, đưa ra trước mặt Phong.

- Vì sao lại làm quen với anh? – Phong đón lấy cuốn sách với một vẻ hồ hững.

- Vì em cần tư liệu viết truyện.

32. Chương 32

3. Ngồi giữa một đồng cỏ xanh, Phong lặng lẽ ngắm Tú Anh thả hồn vào cốc cà phê đang ngự chênh vênh trên đầu gối cô. Cô cắn môi dưới lem hăn vào trong miệng, nét mặt phẳng phất những nghĩ suy. Phong cảm thấy vui thích: Giữa đất trời bao la, trong không gian bông bênh và thi vị, anh ngồi uống cà phê với một nữ sĩ. Những nhặt nhèo gói ghém trong nhịp sống của một chàng sinh viên khoa Hóa như được gió tốc đi hết.

Đang lim dim mắt hưởng thụ làn gió mơn man trên da thịt, bỗng hình ảnh Ngọc Oanh ngẫu hứng ghé thăm tâm trí Phong, đổ ào một cơn tội lỗi vào lòng anh: Anh tung tăng cùng một cô gái khác, trong khi bạn gái đang bận rộn trong hành trình tình nguyện ở nước ngoài.

- Thế này đâu phải ngoại tình, chỉ là đang giúp em viết truyện. Anh yên tâm! – Giọng Tú Anh phất phơ.

Ánh mắt mịn màng Phong dành cho Tú Anh chuyển nhanh sang nửa đề phòng, nửa kinh sợ, khi cô vừa trả lời rành mạch cái mặc cảm tội lỗi cam lạng trong anh.

Chỉ mới ba tuần ở bên Tú Anh với vai trò “nhân vật mẫu” cho cuốn truyện sắp tới, Phong đã được diện kiến vài nhân dạng của cô. Ban đầu cô xuất hiện hồn nhiên và giàu sức sống như một cô bé. Nhưng những chiều ngồi cà phê quan sát người qua lại trên phố và vẽ vời nên câu chuyện xảy ra với họ – trò chơi yêu thích của Tú Anh – cô hiện lên trước mắt anh khi lãng mạn, khi đa nghi, khi hài hước, khi lại nanh nọc. Những câu chuyện cô sáng tác ra trong phút chốc ấy bao giờ cũng vượt ngoài trí tưởng tượng của anh. Luôn luôn bất ngờ. Luôn luôn có một cái kết không trọn vẹn.

- Vì sao em không bao giờ muốn một happy ending? – Phong buột miệng, khi đang bơi trong những dòng suy nghĩ về cô gái bên cạnh mình.

- Em là ác quỷ. Em đâu có chịu được cảnh người ta vui vầy, hạnh phúc. –Ánh mắt Tú Anh ánh lên những tia ác độc, nhưng chỉ trong phút chốc lại chuyển sang mơ màng. – Chia tay. Phải chia tay chứ. Happy ending không vui. Ai mà biết Romeo và Juliet nếu cưới nhau, rồi sinh con thì sẽ sống thế nào. Phim ảnh cũng thế, cứ đến đám cưới là hết chuyện. Sau đó đánh nhau lổ đầu cũng mặc. Chỉ có tình yêu là đẹp.

- Em đã từng yêu chưa?

Tú Anh không trả lời, thả hồn phách thơ thần bước vào cõi mơ mộng của riêng cô.

4. Trời sắp về đêm. Điện thoại Phong réo ầm ĩ. Tú Anh chỉ gọn lỏn: “Em chờ anh ở phố Tạ Hiền. Bia.”

- Anh thật sự không nhận ra em à?

- Em là cô bé làm nổ tung phòng thí nghiệm hóa năm xưa. – Phong nhấp ly bia, thoáng thích thú khi liếc được cái miệng đang hé ra đầy ngạc nhiên của Tú Anh.

- Anh nhận ra từ bao giờ? – Ánh mắt Tú Anh thoải ra, dường như có một nỗi thất vọng lấp ló trong ấy.

- ... – Phong trả lời bằng cái mỉm cười ranh mãnh, cảm nhận ở Tú Anh một sự khấn trương kỳ dị – Mà phòng thí nghiệm hóa có tội gì với em vậy?

- Em chẳng tin sách giáo khoa, chỉ tin kiến thức. Nên em phải tự kiểm nghiệm thì mới biết lưu huỳnh có gây nổ hay không.

Sau thử nghiệm năm ấy, Tú Anh bị phạt cảnh cáo trước trường. Cái nét mặt thản nhiên như không – như thể chuyện mình làm là bình thường nhất quả đất, là ai ai cũng làm – khi cô bị phạt trước ba nghìn học sinh đã in mãi vào tâm trí của Phong. Sắc mặt nhẹ nhàng, đôi mắt vô ưu và khuôn miệng thanh thoi như một nụ cười. Nét mặt của một thiếu nữ gây tội ác với tâm tình thơ trẻ. Nét mặt của một thiên thần mang tâm tính ác quỷ (hay một ác quỷ mang tâm tính thiên thần). Và chính nét mặt ma mị ấy đã giúp Phong nhận ra Tú Anh, trong một lần cô phiêu diêu vào thế giới những nhân vật, những tình huống giả tưởng của mình.

- Cuốn truyện về anh đến đâu rồi?

- Anh chán hơn là em nghĩ. Một sinh viên làng nhàng, dù rất thông minh. Một người yêu vô tâm. Một kẻ không hoài bão...

- Đâu cần em chỉ ra cái xấu của anh. Anh chỉ muốn biết về cuốn sách.

- Chưa viết. – Tú Anh cảm cấn, rồi ực hết ly bia cùng cái trán nhăn nhó.

33. Chương 33

5. Phong đi rồi, Tú Anh một mình ngồi lại quán bia trên hè phố, môi đùa nghịch cùng những viên bọt bia li ti và đắng nghét. Vô số bong bóng cảm xúc trôi dạt trong lòng cô. Luôn biết tâm tính mình là một mớ rối mù, chẳng bao giờ rành mạch được bản thân đang vui hay buồn, yêu hay ghét, nhưng cô chưa từng vì

thể mà khó chịu. Những tâm tình mập mờ ở đời thật khi rót vào câu chữ khiến chất văn của cô thêm mộng mị, thêm huyền ảo, thêm ăn khách. Nhưng lần này, cô muốn cảm nhận một thứ rõ ràng hơn...

Khi nhìn tấm lưng Phong quay đi và khuất dần trong không khí, cái cảm giác đằng đẵng xưa cũ bỗng nhiên dập dềnh khắp tâm can cô. Y hết một chiều mưa năm nào, khi anh đã ra trường, cô đứng một mình trên lan can ngắm sân trường mênh mông vắng lặng, nhập nhòa trong màn mưa. Y hết một buổi ra chơi đầy nắng, cô cố tình bước qua bước lại khoảng sân mà anh từng cùng bạn bè tụ tập đá cầu. Y hết một trưa trên đường, cô vất hơi chạy theo một hình ảnh nhang nhác anh, để cuối cùng nhận ra mình đã đuổi bắt một ảo ảnh.

Tú Anh mê Phong, yêu thích trộn lẫn ngưỡng mộ, ngay từ những ngày đầu trung học. Anh là hoàng tử của rất nhiều tâm hồn thiếu nữ mỏng manh. Học giỏi nhất trường, dáng dấp công tử hiền lành, anh khiến đám con gái nháo nhác. Những yêu thích đầu đời xoay chuyển bản chất của một cô gái. Mạnh mẽ và sống động, nhưng Tú Anh chưa bao giờ gom góp đủ bạo dạn để gửi một lá tình thư bí mật. Cô chỉ ôm ấp những tơ tình mảnh dẻ, e thẹn nép vào một góc khuất ngắm anh. Phải đến ngày anh tốt nghiệp, cô mới đỏ mặt chạy ào đến tặng anh một hộp đầy hạc giấy, cùng email của mình bên trong. Anh nhận. Nhưng hộp mail của cô chưa từng đón nhận dù chỉ một dòng cụt lủn từ anh.

Suốt những năm tháng không nhìn thấy Phong, nhiều câu chuyện đã đến và đi trong cuộc sống Tú Anh. Ảnh hưởng nhỏ. Tác động li ti. Nhưng tích tụ lại, cộng gộp lại, tất cả những câu chuyện ấy đã từ tốn uốn nắn khí chất lạ kỳ của cô thành độc đáo. Khi thông minh, lúc ngờ nghệch. Khi ranh mãnh, lúc sáng trong. Khi lãng mạn, lúc khô cằn.

Suốt những năm tháng không nhìn thấy Phong, Tú Anh vẫn hay dáo dác tìm bóng anh, trên phố, trong nhà sách, giữa một đám kẹt xe... Khi cuộc sống ngỡ như đã cắt đứt mạch tương tác của cô với anh, thì một buổi trưa đầu xuân trải đều những làn nắng ớn ớn, cô vô tình nhìn thấy anh. Chẳng hiểu cơn can đảm đột nhiên nảy nở to tướng, hay vì những nhớ mong không rõ đầu đuôi chất chiu quá lâu đã đẩy cô đến trước mặt anh.

Gặp lại người mình từng dành trọn cho trái tim mộng mơ, thơ trẻ, Tú Anh vui sướng dồn tận lực sáng tạo, dốc trọn chất tinh quái để thiết kế những trò chơi thú vị. Nhất là khi cô biết cuộc chơi sẽ sớm chấm dứt, vì cô sắp lên đường đi học xa. Trong đầu cô luôn lẩm nhẩm câu nói “Này anh, yêu em cho thật nồng nàn vào. Để sau này chia tay còn có cái mà nhớ”, nhưng cô lại chưa từng muốn nói. Chẳng hiểu vì đâu.

Tú Anh chán ghét nhìn ly bia vàng óng đã sạch hết bọt, rồi dợm đứng dậy đi về, nhưng chẳng hiểu sao thân mình cứ dính chặt vào ghế. Cô đành ngồi lại ngắm phố xá lung linh trong đêm, lòng lén lút một chút đắng. Có lúc cô thất vọng vì Phong đã nhận ra cô trong một tình cảnh rất khác – bầy hầy và phá hoại, chẳng vương vấn chút nào hình ảnh cô gái bên lèn, ửng mặt làm quen anh. Rồi một giây sau, cô oán trách bản thân tự đứng lại mụ mị vì một kẻ thất bại. Rồi cô nhieéc móc mình tại sao cứ phải bối ra những cái xấu trong anh để chen ép những tơ tình vẫn còn phát phơ. Rồi cô lại thanh minh rằng anh đã không còn đủ tiêu chuẩn để cô mang tiếng xấu là đi cướp người yêu kẻ khác. Rồi cô mĩa mai mình đang đi mốt hạnh phúc của người khác. Rồi...

- Ngay từ khi em xuất hiện, anh luôn cảm nhận được một cái gì đấy rất thâm lặng, rất da diết. Vì đâu em lại tìm đến anh? – Phong đột nhiên ngồi xuống trước mặt Tú Anh.

Cô chẳng thềm ngược nhìn anh, miệng hé cười, rồi đột nhiên cô òa khóc nức nở.

34. Chương 34

PHÍA SAU MỘT CÔ GÁI

Hua Hin, thành phố biển nhỏ nhắn và duyên dáng ở miền nam Thái Lan, không là vùng đất tuyệt mỹ nhất mà Hiểu Lâm từng in lên. Nhưng ở nơi ấy, cô đã gửi gắm rất nhiều mảnh tâm tình.

Hiểu Lâm theo học tại 1 trường quốc tế nằm thấp thoáng giữa những tàng lá xanh màu ngọc bích và bông bênh trong làn khí tinh khôi. Cách trường 20 phút xe buýt là khu học xá bên bờ biển. Cô sớm sớm được những tia nắng non lay động mí amắt kéo khỏi giấc ngủ, chiều chiều thả những bước chân vô định trên bờ

cát dài mịn màng, đêm đêm đứng trên ban công lắng nghe biển ngân nga, ngắm nhìn muôn vạn sao lấp lánh.

Cuộc sống tĩnh lặng như đường chân trời. Khung cảnh miều mị như thơ. Những tâm hồn thanh tao tựa gió biển. Và hàng hà chuyện tình được dệt nên cùng trăng sao, gió và sóng – những sự vật hữu tình nhất thế gian. Bây giờ, mỗi khi tâm trí phiêu du trở lại khoảng thời gian thanh tú ấy, Hiểu Lâm vẫn hay tự hỏi : Nếu ngày ấy không được biển vỗ về sáng đêm, không được bước đi trên mặt đất lung linh vụn nắng, liệu cô có yêu anh

Hiểu Lâm luôn trân quý đặc biệt cái khí chất của Hua Hin. Nhưng lắm khi cô cảm thấy mình như 1 con yêu tinh phạm tục bị quăng vào cõi thiên. Một tâm hồn ưa náo nhiệt bị nhét trong những ngày phẳng lặng và ngăn nắp. Thế nên cô đã vớ lấy Nick, như con cá sấu cô đơn trong đầm lầy vớ lấy khúc cây chơi đùa làm vui.

Cô chẳng biết mình đã quen biết Nick như thế nào. Trong 1 lớp học? Trên xe buýt? Trong quán cà phê yêu thích của cô trên phố? Trong thư viện?... Ký ức về anh không có sự bắt đầu. Chỉ biết bất cứ khi nào cô nhớ về ngày xưa thì anh đã luôn ở đó, hiện diện bên cô trong đủ trò diễn rô. Chỉ biết trong cái tĩnh lặng của Hua Hin, cô và anh đã được sống những ngày hoang dã nhất, thú vị nhất.

Bắt đầu thứ nhất

Có 1 lần, học xá tổ chức tiệc lớn. Quá nửa đêm, ai cũng ngà ngà. Hiểu Lâm rời phòng tiệc, lảng lảng trong tổ hợp cảm xúc. Tay nắm chặt chạy bia, cô đến ngồi bệt trên 1 bậc thang, hai chân duỗi thẳng, đá lên đá xuống trong không khí. Nick bỗng xuất hiện, nửa ngồi nửa quỳ trước mặt cô:

- Tại sao lại ra đây?

- Chán! Lên tầng thượng học xá với em đi.

- Okay. Anh về phòng lấy cho em cái khăn ẩm.

Hiểu Lâm mỉm cười, hàng mi cong vẩy nhẹ vào không khí thay cho câu đồng ý. Nhưng mãi rất lâu sau Nick vẫn không quay lại. Với cơn hăm hực do bị xù hện gặm nhấm khắp lòng, cô quay lại bữa tiệc nốc thêm vài chai bia cho say hẳn, rồi liêu xiêu tìm đến phòng anh.

Cánh cửa phòng hé hờ, bên trong tối thui. Hiểu Lâm bước vào, thấy Nick đang nằm sấp trên giường, hai chân vẫn mang giày, tay nắm chặt 1 chiếc khăn quàng cổ màu nâu. Dáng nằm chứng tỏ anh say rất nặng, chỉ vừa lảo đảo bước trong phòng là đã vô thức quăng thân lên giường. Cô đến ngồi bệt xuống bên giường, ngắm anh say ngủ.

Trong ánh sáng yếu ớt hắt vào từ ánh đèn ngoài hành lang chung, ánh mắt Hiểu Lâm mê mải những đường nét của 1 chàng thiếu niên. Cô khẽ miết nhẹ ngón tay trên gương mặt Nick, bắt đầu từ 2 hàng chân mày màu nâu nhạt và rất mịn. Đầu ngón tay cô di chuyển dọc sống mũi cao, rồi qua gò má lồi đốm tàn nhang, rồi đến cái môi trên đỏ hồng, đầu đầu.

Hiểu Lâm không gọi Nick dậy, cứ thế chiêm ngưỡng anh trong lúc nhập nhoạng. Tâm trạng cô phiêu diêu, có lúc tưởng như đã ngủ gục bên giường anh. Trước khi rời phòng, cô lấy son môi viết lên gương phòng tắm: “ Anh nợ em 1 cái áo, hãy trả cho em 1 vòng tay”.

Chất còn sóng sánh quá nhiều trong thân thể cô đêm ấy cụt lủn. Sáng, cô dậy sớm, ra lang thang trên bờ biển, tận hưởng đất trời 1 ngày cuối đông nhiệt đới nắng trốn chui trốn nhủi. Khi cô đang chú tâm đến những bước chân bãi cát dài, thì Nick gọi điện “Cái ôm của anh cần được vận chuyển đến chỗ nào đây?”. Những ngày cuồng của cô và anh bắt đầu...

Bắt đầu thứ 2

Ký ức của Hiểu Lâm rất mập mờ. Chuyện xảy ra sau bữa tiệc đến trước? Hay cái ngày cô đánh bạo gửi cho Nick một mẫu giấy tỏ tình xảy đến trước? Một lần sau buổi học, cô đã dúi vào tay anh mẫu giấy lấp lửng những câu tình ý và hẹn anh lên tầng thượng học xá vào nửa đêm để trò chuyện.

Đêm giữa đông, gió biển tạt không thương tiếc mái tóc đen mịn ngang vai của cô thành 1 mớ bù xù. Thân người cô mảnh dẻ lả lơi trong buốt giá. Tay cô nắm chặt khẩu súng nước, môi phe phẩy nụ cười háo hức...Nếu

Nick từ chối lời yêu, cô sẽ bắn nước cho anh ướt sũng. Vậy nhưng khi anh lắc đầu, cô chỉ biết nén nỗi thất vọng vào 1 nụ cười, mắt ngân ngấn nhìn anh đùa chơi cùng khẩu súng nước.

Lời yêu không nhận, nhưng sau đấy Nick chăm chỉ xuất hiện bên Hiểu Lâm nhiều thêm, như 1 đôi tình nhân. Cô tưởng như mới là ngày hôm qua...Cảm giác những hạt bụi quất chất chứa vào mặt, khi cô ngồi sau lưng anh, lao moto từ Hua Hin lên Bangkok – đoạn đường đầy gió, bụi và nguy hiểm. Cảm giác hồi hộp ních lòng khi anh nhắc bóng cô đặt vào xe đầy hàng siêu thị, rồi phóng với tốc độ kinh khủng qua các kệ hàng. Chiếc xe cứ xoay vòng tròn, lao đi, ngoặt sang hướng khác, còn hai tay cô bấu chặt thành xe, miệng cười ngoác to, hứng chí vô cùng. Cảm giác ngỡ ngàng pha chút ngượng nghịu khi cô đang thẩn thờ trên hàng lang tầng 1 xuống trước mặt cô, trên tay là 1 bông hoa dại làm quà. Rất nhiều và rất nhiều. Những ngày bên anh luôn tràn đầy bất ngờ. Lúc ấy các tế bào thần kinh của cô luôn hoạt động hết công năng, nghĩ ra đủ trò điên rồ để rủ anh cùng chơi.

Nhưng nước mắt Hiểu Lâm cũng chảy nhiều, âm thầm và cô độc, khi vô tình bắt gặp Nick đùa vui cùng những cô gái khác. Cô đâu có vị thế chính đáng để hờn ghen. Chưa bao giờ anh rõ ràng 1 lời yêu cô. Cô chỉ có thể chôn chân trong nắng, mong nước mắt bốc hơi. Cô chỉ có thể ôm eo anh thêm chặt trong chuyến moto giữa đêm, cố tích góp thật nhiều dịu êm để tự dỗ dành mình vào những thời khắc cô đơn sau đó.

Có 1 lần khi đang lấy nước mắt rửa mặt trên tầng thượng học xá, không cầm được, Hiểu Lâm gọi cho Nick. Khi anh đến, cô đã vừa mếu máo, vừa máng rửa. Cô đã chán chường những trận buồn bã và khóc lóc, cô muốn được yêu thương. Và chỉ bằng 1 cái ôm thật chặt, thật ấm, anh phủi hết những xấu xí trong cô. Rồi từ đấy, anh không để 1 bóng hồng nào gần gũi bên mình. Những ngày cuồng củ cô và anh lại ...bắt đầu

35. Chương 35

Bắt đầu số hai

Ký ức của Hiểu Lâm rất mập mờ... Chuyện sau bữa tiệc xảy đến trước? Hay cái ngày cô đánh bạo gửi cho Nick một giấy tỏ tình xảy đến trước? Một lần sau buổi học, cô đã dúi vào tay anh mẫu giấy lấp lửng những câu tình ý và hẹn anh lên tầng thượng học xá vào nửa đêm để trò chuyện.

Đêm giữa đông, gió biển tạt không thương tiếc mái tóc đen mịn dài ngang vai cô thành một mớ bù xù. Thân người cô mảnh dẻ mỏng manh trong buốt giá. Tay cô nắm chặt khẩu súng nước, nở nụ cười háo hức...Nếu Nick từ chối lời yêu, cô sẽ bắn nước cho anh ướt sũng. Vậy mà, khi anh lắc đầu, cô chỉ biết nén nỗi thất vọng vào một nụ cười, mắt ngân ngấn nhìn anh đùa chơi cùng khẩu súng nước.

Lời yêu không nhận, nhưng sau đấy Nick chăm chỉ xuất hiện bên Hiểu Lâm nhiều thêm, như một đôi tình nhân. Cô tưởng như mới là ngày hôm qua...Cảm giác những hạt bụi quất chất chứa vào mặt, khi cô ngồi sau lưng anh, lao moto từ Hua Hin lên Bangkok- đoạn đường đầy gió, bụi và nguy hiểm. Cảm giác hồi hộp ních lòng khi anh nhắc bóng cô đặt vào xe đầy hàng siêu thị, rồi phóng với tốc độ chóng mặt qua các kệ hàng. Chiếc xe cứ xoay vòng tròn, lao đi, ngoặt sang hướng khác, còn hai tay cô bấu chặt thành xe, miệng cười ngoác to, hứng chí vô cùng. Cảm giác ngỡ ngàng pha chút ngượng nghịu khi cô đang thẩn thờ trên hành lang tầng trệt, bỗng anh nhảy phịch từ hành lang tầng một xuống trước mặt cô, trên tay là một bông hoa dại làm quà. Rất nhiều và rất nhiều. Những ngày bên anh luôn tràn đầy bất ngờ. Lúc ấy các tế bào thần kinh của cô luôn hoạt động hết công năng, nghĩ ra đủ trò điên rồ để rủ anh cùng chơi.

Nhưng nước mắt Hiểu Lâm cũng chảy nhiều, âm thầm và cô độc khi vô tình bắt gặp Nick đùa vui cùng những cô gái khác. Cô đâu có vị thế chính đáng để hờn ghen: chưa bao giờ anh rõ ràng một lời yêu cô. Cô chỉ có thể chôn chân trong nắng mong nước mắt bốc hơi. Cô chỉ có thể ôm eo anh thêm chặt trong những chuyến moto giữa đêm, cố tích góp thật nhiều dịu êm để tự dỗ dành mình vào những thời khắc cô đơn sau đó.

Có một lần khi đang lấy nước mắt rửa mặt trên tầng thượng học xá, không cầm được, Hiểu Lâm gọi cho Nick. Khi anh đến, cô đã vừa mếu máo vừa máng rửa. Cô đã chán chường những trận buồn bã và khóc lóc, cô muốn được yêu thương. Và chỉ bằng một cái ôm thật chặt, thật ấm, anh phủi hết những cảm xúc xấu xí trong cô. Rồi từ đấy, anh không để một bóng dáng nào gần gũi bên mình.

Những ngày cuồng củ cô và anh bắt đầu...

Ra biển uống café

Rất nhiều lần Hiểu Lâm vẩn xoắn các tế bào thần kinh, cố nhớ tại làm sao Nick đã dần nhạt nhòa khỏi những kỷ niệm của mình tại Hua Hin, nhưng vô vọng. Chỉ biết cứ thừa thốt dần những chạng rong ruổi trên moto cùng gió bụi, những cú lượn xe đẩy hàng trong siêu thị, những buổi tiệc tùng hoang dại. Cô cũng chẳng nhớ cơn buồn đã sống động đến nhường nào, khi Nick dần xa. Chỉ ký ức về ngày anh chính thức bước khỏi cuộc sống cô là luôn sắc nét.

Đây là cuối học kỳ thứ ba, với sự bình thản lạ thường, Hiểu Lâm đón nhận tin Nick sẽ quay về Mỹ. Buổi sáng cuối cùng anh ở Hua Hin, cô cùng anh ra biển uống café và đón bình minh. Cô ngồi thu mình trên bờ cát, nhỏ bé giữa đất trời bao la, cô đọc trong những luồng buốt giá.

Một tia nắng xuyên ngang giọt nước mắt tròn trĩnh đang treo trên mi mắt cô, lấp lánh muôn màu. Mấy lần Nick toan gạt đi giọt pha lê ấy trên mắt cô, nhưng những ngón tay anh bất động trước vẻ đẹp mỏng manh mà mạnh mẽ vô thường ấy. Anh ép mình không được nhìn cô, quay đi thả mắt bơi giữa muôn trùng sóng. Lòng anh dấn sâu trong cơn man mác bình lặng mà da diết, cảm giác khi ở bên một người, đứng trước một cảnh vật mà mình biết cả đời sẽ chẳng thể hội ngộ.

Hiểu Lâm rót một ly café đưa cho Nick cùng một thoáng cười nhạt. Rồi cô mân mê hai bàn tay nhỏ bé quanh cốc café của mình, mũi dí sát thành cốc, say sưa hít hà những làn khói thơm. Anh muốn nói một câu gì đấy cho không gian bớt quánh, nhưng câu chữ mãi ứ nghẹn trong cổ.

- Anh có từng yêu em không?

- Anh luôn yêu em ngay từ ban đầu.- Giọng Nick thoảng như gió. – Vào một buổi chiều muộn đầu học kỳ đầu tiên, em bị một con bọ cắn vào chân, sưng lên rất to. Em meo máo gõ cửa phòng anh kể bên, nửa nài nỉ nửa thúc ép anh đi mua thuốc thoa cho em.

- Vậy vì sao anh không nhận lời? Lời yêu em...-Hiểu Lâm trừng trừng nhìn vào một điểm vô định trên những con sóng đang hồi hải xô nhau vào bờ.

- Em đam mê những cảm giác mạnh, em sẵn tìm những điều mới lạ, nhưng chẳng phải là cô gái sống như thể không có ngày mai. Còn anh, anh yêu một cuộc đời không cần hoạch định. – Nick kết thúc câu nói bằng một nụ cười chẳng ánh lên chút vui tươi. Gương mặt anh hằn những nét xa xăm.

Giọt nước trên mi mắt Hiểu Lâm trĩu xuống và như bị nén lại trong gió lạnh, trước khi bị thổi bạt đi. Hai môi cô ép sát vào nhau, cố để không buột ra một tiếng thở dài. Cô nhớ đến những lần ngồi sau lưng Nick trên những đoạn đường bạt mạng. Luôn luôn, ngay giữa cơn thích chí, lòng cô lại vang lên một mối hoài nghi, chẳng biết có thể tận hưởng lối sống này được bao lâu. Cô nhớ đến những buổi xỉn say ê hề, rất ít khi sáng hôm sau thức giấc mà lòng cô được thông thả. Luôn luôn, trong cô nặng trĩu một cơn tội lỗi với bản thân vì đã tổn hại sức khỏe, chênh mảng chuyện học hành. Hai cái tôi đối kháng cứ âm ỉ đấu với nhau trong cô, cộng hưởng với những mệt nhọc của bao mối mơn chờ đợi một câu yêu thương, đã dần tẩy mờ vị trí của anh khỏi tâm trí cô. Dần dần...

Hiểu Lâm nhắm mắt, cố hồi tưởng đến cái phần khích tội cùng những khi cùng Nick bắt đầu một trò chơi điên rồ, mới mẻ. Nhưng cảm xúc ấy lẫn đâu mất, chỉ còn một khoảng tối toang hoác trong nội tâm cô. Anh bồng vòng tay ôm lấy vai cô, dụi đầu cô vào lòng mình. Bàn tay anh khẽ mơn man làn tóc cô mát lạnh. Hai tay cô vòng ôm quanh thân người anh, thật chặt! Ngọt ngào rót vào xót xa, gợn gợn trong lòng anh, cô chợt nhận ra: cái phần khích tội cùng ngày xưa, cô không cách gì có thể ném lẩn nữa. Cô đã luôn tận hưởng trọn vẹn các trò vui, vì tận tâm cô biết những ngày tháng đó chẳng kéo dài lâu. Tự đáy lòng, cô biết đến một lúc nào đó mình sẽ rời anh.

- Ngày mai, sẽ chỉ còn mình em ra biển uống café. -Hiểu Lâm nghe lòng mình thoải mái như một bãi cát dài vô tận.

- Ngày mai...- Nick bỏ lửng câu nói, ôm cô chặt hơn vào lòng. Rồi anh đặt lên mái tóc cô một nụ hôn, rất dài và rất sâu.

Phía sau một cô gái...

Con gái tiêu tốn rất nhiều cho mối tình đầu. Những tơ tình non dại. Những mộng mơ ngây thơ. Những xúc cảm tinh khôi. Những lo nghĩ bao la. Những nhung nhớ vô hạn. Ngay cả khi mối tình đầu ấy xa mãi rồi.

Sau khi Nick đi, suốt một thời gian dài, ngày nào Hiểu Lâm cũng lật ra cuốn nhật ký mình đã viết cho anh. Có một thời, bất cứ khi nào nhớ anh- trong thư viện, trong quán kem, hay trên xe buýt- cô đều nhấc gửi vào nhật ký, rồi trang trí bằng những hình ảnh của chính mình. Cô vốn định đem cuốn nhật ký làm quà chia tay anh, nhưng hương café trên bãi biển đã thức tỉnh, khiến cô đổi ý. Người đi rồi, chuyện xa rồi, thì vẫn vương những ngọt ngào xưa cũ để mà làm gì. Cô chẳng muốn một thời khắc nào đó trong tương lai, anh lật lại nhật ký cô viết mà thấy trống lòng.

Đúng hai năm ngày Nick đi, Hiểu Lâm tốt nghiệp, rồi rời Hua Hin, bước vào một giai đoạn sống mới.

Buổi sáng cuối cùng tại Hua Hin, cô một mình ra biển uống café. Giữa bình minh mùa hè trống trải, lòng cô chói chang những tia nhớ. Một giọt nước bay khỏi mắt cô, tung thân vào gió. Tự dưng cô tha thiết muốn biết Nick đang ở góc nào của thế giới, đang tận hưởng những trải nghiệm điên cuồng nào. Rồi lý trí cô dìm ngay ham muốn ấy xuống: Cô và Nick là hai đường thẳng chỉ cắt nhau một lần, rồi kéo dài mãi về hai phương tách biệt, cố bắt lại liên lạc mà làm gì?!

Hiểu Lâm đứng dậy, cầm cốc café lang thang bên mép những con sóng vỗ bờ. Vừa đi, cô vừa nghĩ...Phía sau một cô gái, là gì? Những lãng mạn sứt mẻ? Những thớ xúc cảm lẫn vào nhau, chẳng bao giờ phân định được là vui hay buồn? Hay những nỗi nhớ dai dẳng lúc âm ỉ khi rực cháy, khiến tâm thần chẳng bao giờ được bình thản vẹn toàn?

Mái tóc Hiểu Lâm tung bay nhẹ nhàng trong gió. Ánh mặt trời dần phủ kín khắp đại dương, làn nước khổng lồ lung linh như một kho kim cương vĩ đại. Cô quay người, đối mặt với biển, cố thu trọn khung cảnh bao la diễm lệ này vào tâm trí. Cô biết sau ngày hôm nay, mình sẽ ôm thêm trong lòng rất nhiều nỗi nhớ. Hua Hin xinh đẹp, những bình minh ra biển uống café, những phiêu lưu hoang dại của tình yêu đầu, những ngày của quãng đời sinh viên vô từ phóng khoáng...

Phía sau một cô gái là những nỗi nhớ xếp thành dãy. Những nỗi nhớ xếp trong chiếc valy để nhâm nhi trên hành trình sẽ rất nhiều đêm trắng cô đơn. Những nỗi nhớ để sinh sôi thêm nhiều nỗi nhớ. Những nỗi nhớ vun góp nên tâm hồn sống động, tinh tế của một cô gái.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-sau-mot-co-gai>